

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Zekayi Işın

Bir Gurbetçi Hikayesi

Bir Gurbetçi Hikayesi

Zekayi IŞIN

Almanya'da Yabancı
Türkiye'de Almancı

OKU
YORUM
YAYINLARI

Bir Gurbetçi Hikayesi

Zekayi İŞİN

Almanya'da Yabancı
Türkiye'de Almancı

Zekayi İŞİN

Bir Gurbetçi Hikayesi

**Almanya'da Yabancı
Türkiye'de Almancı**

**Yayın Koordinatörü / Editör
Kapak / Sayfa Düzeni
Baskı**

**Sadık Serdar Varkol
Çamlıca Eğitim Ajans
Ofis Yayın Matbaa Kağıt
Sanayi ve Ticaret Ltd. Şti**

**Kitabın ilk baskısı
ISBN
Kültür Bak. Sertifika No**

**Aralık 2021
978-605-70533-4-3
47894**

© Bu Kitabın tüm yayın hakları

Oku-Yorum Yayınlarına, hukuki sorumluluğu yazarına aittir.

Yayınevinden yazılı izin alınmadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz,
hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayınlanamaz.

**OKU
YORUM**

YAYINLARI

**Tel: 0535 675 0021
okuyorumyayinlari@gmail.com
www.okuyorumyayinlari.com**

Bir Gurbetçi Hikayesi

Zekayi IŞIN

İÇİNDEKİLER

TAKDİM	7
ÇOCUKLUĞUM	11
OKUL HAYATIM	20
HATİM MERASİMİM	31
KURAN DERSLERİ	34
YURTTAN KAÇIŞ	37
YENİ HAYAT	75
KIBRIS GEZİSİ	85
YENİDEN ALMANYA	95
YOL HİKAYESİ	104
TÜRKİYE'YE DÖNÜŞ	108
GEZİ HATIRASI	114
ANNEM ve BEN	117
KARADAĞ ZİYARETİ	119
ALMANYA'YA KESİN DÖNÜŞ	123
SON SÖZ	125
RESİMLER ve BELGELER	127

Takdim

Arabesk Sanatçısı Ferdi Tayfur'un 1977 yılında söylediği *'Almanya Treni Kalkıyor gardan. Gönül ister mi hiç ayrılmak yardan'* sözleriyle başlayan bir parçası vardı. O arabesk şarkı bir dönemin hüznünü, acılarını, hasretlerini anlatan mısralarla doluydu.

1961 yılında başlayarak 1980 yılına kadar devam eden bir işçi göçü yaşadı Türkiye. Almanya'ya çalışmak için gidenler, birkaç yıl para biriktirip dönmek için gittiler. Birkaç dönüm tarla, büyük veya küçükbaş hayvan, belki bir traktör alacak para biriktirip hemen dönecektiler memleketlerine. Ama büyük bir kısmı dönemedi. Bazıları tabut içinde uçağın bagajında döndü, bazıları Alman mezarlıklarına defnedildi.

Almanya'ya çalışmak için gidenler, memleketlerinde bıraktıkları anne, baba, eş veya evlat hasreti çekerken, Türkiye'de kalanlar hep dönüş yolunu gözledi. Değil ceplerde, evlerde bile telefonun olmadığı bir gurbet ve hasret hikayesidir bu hikayeler.

Zekayi Işın, bu gurbeti her iki yönüyle yaşayanlardan birisidir. Almanya'ya çalışmak için giden anne baba yokluğu ile yaşadıklarından sonra, kendisi de Almanya'ya gidip memleket hasreti çekiyor. Annesini babasını özlerken kendi memleketinde gurbet yaşıyor, Almanya'ya gidince ayrı bir gurbet yaşıyor.

İlk giden kuşak, Almanya'ya uyum sağlamakta zorlanırken, zaman ilerledikçe, yıllarca hasretini çektikleri memleketlerine uyum sağlamakta zorlanıyorlar.

Yayınevi olarak Almanya'da '*yabancı*' Türkiye'de '*Almancı*' olarak bilinen bir kuşağın, hatıralarını yazması gerektiğine inanıyoruz. Zekayı Işın'ın yaşadıklarını ve yazdıklarını yayınlarken, aynı süreçleri yaşayan başka insanların hatıralarını yazmalarına vesile olma temennisinde olduğumuzun bilinmesini isteriz.

Kitabın dili hakkında...

Gurbetçi tanıdığı olanlar, yıllardır gurbette yaşayanların çift taraflı dil problemi de olduğunu bilirler. Bu kitabın yazarı Zekayı IŞIN uzun yıllardır Almanya'da yaşıyor. Türkçe konuşurken problemi olmasa bile, yazarken dil ve imla kuralları konusunda çok hata yapıyor. Hatıralarını anlattığı bu kitabı yayına hazırlarken çok fazla müdahale etmedik. Hem anlatım dili hem yöresel şivesi konusunda yazdıklarını olduğu gibi yayınladık. Bir çay bahçesinde hayat tecrübesini anlatan bir amcanın hatıralarını dinler gibi okunacak bir kitap oldu.

İyi Okumalar...

OkuYorum Yayınları

*Almanya treni kalkıyor gardan
Gönül ister mi hiç ayrılmak yardan?
Feleğe sözüm yok, böyle yazmış yaradan
Belki bir gün dönerim, sen gelme ardımdan*

*Ağlatma beni, sızlatma canım beni
Ağlatma beni, sızlatma gülüm beni
Almanya çok uzak, terk etme beni
Almanya da mektupsuz bırakma beni*

*Almanya treninde gözlerim doldu
Tatlı hatıralarım yurdumda kaldı
Gurbet elde acılarım, kesilmez artık
Kader pençesini, bağrıma vurdu*

*Ağlatma beni, sızlatma canım beni
Ağlatma beni, sızlatma gülüm beni
Almanya da habersiz bırakma beni
Almanya da mektupsuz bırakma beni*

(Ferdî Tayfur)

Çocukluğum

Kimlik bilgilerime göre 19 Mayıs 1964 tarihinde Eskişehir'in Mihallıççık ilçesinin Narlı Köyünde dünyaya tanışmışım. Annemin dediğine göre 1964 senesinde köyde ilk kuzu doğduğu gün dünyaya gelmişim. 20 sene sonra kendim, koyun çobanı olan Razi Amcaya sordum: "Ne zaman koyun kuzu doğurur?" diye. "Le oğlum! O belli olmaz ama aralık veya ocak ayında kuzu doğduğunu bilirim" demişti.

Köyümüz kış günü her taraf kar altında, ilçe orman yolundan 35 km, vasıta yolundan 57 km. Ormanda dolaşan kurtlar için cabası. Ayrıca usul köyde şöyleymiş; bilhassa böyle zamanlarda köyde birkaç çocuk doğar ve merkeplerle ilçeye kayıt yaptırmaya gidilirmiş.

Cemre havaya, suya ve toprağa düşmüş, tam benim kayıt işi olacak bu seferde bizim eşek hasta olur, derken beni 19 Mayıs 1964 olarak nüfus cüzdanına kaydederler. Doğduğumda Babaannem Pakize Işın, adeta nara atarak: "Pehlivan doğdu pehlivan" demiş. Çok kilolu doğduğum için böyle söylemiş.

Aklımın ermeye başladığı zamanlar, benden bir buçuk yaş büyük abim Ersin var bir de hayal meyal hatırladığım kız kardeşim Sefa dünyaya geldi. Benden 2 yaş küçük. O doğduğunda bizim evde kadınların toplandığını hatırlıyorum. O kadınlardan birsinin: "Leylek bunu bacadan attı." dediğini iyi hatırlıyorum.

Köy o zamanlar 120 hane ve takriben 700 kişi yaşıyor. Bizim evde sadece biz yaşıyoruz. Evin içinde koyunlar, keçiler, tavuklar da var. Bir eşeğimiz iki tane de öküzümüz vardı. Öküz arabamız tek ulaşım ve taşıma aracımız olarak vardı.

Köye neredeyse hiç dışardan yiyecek maddesi alınmıyor. Hep kendi ürettiklerimizi yiyoruz. Işın garibi, bu köy Eskişehir'e 150 km. aynı zamanda Ankara'ya da 150 km. Sakarya nehri iki ilin sınırını ayırıyor, bizde tam nehrin dibindeyiz. Yani başkente yakınız ama ne hikmetse (Ecevit ile Demirel bizi uyutmuş) köyde yol yok. Aslında yol var da devletin yaptığı bir yol değil. Yolu köylüler kazma kürekle kendileri yapmış. Bir yağmur veya kar yağdığında yollar çamur olur. Bölgemiz dağlık olduğu için hiçbir vasıta girip çıkamaz. Böyle bir zamanda hasta olduysanız köyün uzmanlarına (!) teslim olmak zorunda kalırsınız.

Köyde göz yalayıcı, kırıkçı, okuyucu, üfürükçü gibi işler yapanlar vardı. Dişi İnce Mehmet çekerdi onu biliyorum. Ballayıcı benim ebemdi. Ebe derken biz babaanneye ebe deriz.

Bunun yanında su var. Yine köylüler kendileri getirmiş ama su çeşmeden gece gündüz akıyor; bizim eve nasıl gelirdi? Artık tavuklara, ineklere, öküzlere, bilhassa kışın eşeğe ve kendi yıkanmamız veya içmemiz için hatta bulaşık yıkamak için hep el kovalarıyla veya bakır güğümlerle eve su gelecek.

Ceryan (elektrik) zaten hayal. Evlerin duvarları toprak kerpiç ve çatıları da çorak denilen toprakla kapanmış, bir de üstünde taştan yapılmış bir yuvak var. Yağmur yağmadan önce yolcu menziline ulaşacak ve bizde yağmurdan önce evin damına çıkıp, ayaklarımızla yarıkları kapatacağız ve gerekirse yuvak çekeceğiz. Her yıl köylülerin ev sıvamak için aldığı bir toprak bölgesi var. Her yıl oradan toprak elenecek ve evin hayadını

(girişi), odalarını elimizle badana yapacağız. Üstelik köy öyle bir yerde ki, iki derenin ortasında kalıyor. Sert bir yağmur yağdığı zaman, iki dereden de çamurlu bir şekilde sel gelir ki, artık kimse o derelerden geçemez.

Neyse ben artık  dört yaşlarıma girdim ve mesaiye başladım. Yani, su getirme, tavukları takip etme, onu getir, bunu götür işleri yapmak zorundayım. Böyle hayat devam ederken, birden neden ve nasıl oldu anlayamadım... Ben kendimi kalabalık bir yerde buldum... Böyle arabalar var ışıkları felan yanıyor. Geceleri sokaklar aydınlık. Kimse bana bir şey demedi, demiyor ve birden orada yaşamaya başladık.

Sonradan ğrendimki bizim baba Osman İşin, askerden sonra Ankara Polatlı'da sokak bekçiliği yapmaya başlamış. Ankara Kayabaşında benim Hatice Halam oturuyordu. Ankara Hapishanesine bekçilik yapmış kişileri gardiyan olarak alacaklarını söylemiş. Babam gider ve Ankara'da görüşür, Ulucanlar Cezaevinde gardiyan olarak işbaşı yapar.

Tabii benim için bu birden hayatımın değişmesi demekti. Evimiz sadece 2 oda böyle büyük bir avlunun içinde. Belki orada beş aile var ama bir eşme ve tek bir tuvalet vardı. Onu da şurdan iyi hatırlıyorum, tuvalet sırası beklerken altıma kaçırdım ve annemden sopa yemiştim. Aradan bir sene geçmişti ki kendimi yine köyde buldum ve köy mesaisine yeniden başladım.

Ne oldu yine?

Meğer bizim cefakr ve gözüpek yiğit baba Ankara'da gardiyan iken, Adapazarı hapishanesinde isyan çıkar ve Ankara'dan takviye gardiyan istenmiş. Babam da oraya gider. Adapazarı'ndaki hapishanenin kapısını Jandarma abluka altına almış ama kimse cesaret edip içeri girememiş. Mahkumlarla pazarlık yapmak için kimse içeri girmeye cesaret edemeyince

Doğduğum Ev. Narlı Köyü

Asiye Halam, Ersin Abim, Sefa Kardeşim ve ben. Narlı Köyü. 1967

babam öne atılmış. Mahkumlar pencerelerin demir çubuklarını sökmüş, isyan etmişler ve geleni öldürürüz diye bağırıyordılar. Adapazarı kozmopolit bir bölge, her ırktan ve her şehirden oraya insanlar yerleşmişler. Bunu gören babam: "Çekilin oradan! Benim üç çocuğum var. Ne olursa olsun ben kapıyı açıp bu mahkumlarla konuşacağım" der.

Sonra isyan bastırılır ve oranın müdürü bu kapıyı açıp konuşma yapan gardiyanı sorar. Sonunda babamı Adapazarı Hapishanesi'ne Başgardiyan yaparlar. Tabii bunlardan benim hiç haberim yok ve ben su taşımaya köyde işleri yapmaya devam ediyorum.

Köyde en çok korktuğum şeyi; tavuklar yeni civciv çıkardığı zaman yaşıyorum. Ben onları güdeceğim, yani onlar kaybolmasın ve kedi-köpek saldırmamasın diye kontrol etmem lazım. Onlarda durduğu yerde durmazlar ki, hele bir de biri kaybolsa kesinlikle sopa yiyeceğim!

Köyde en çok sevdiğim iş, kâni arabasıyla tarladan eve saman getirmektir. Böyle samanın içine yatardık, ona bayılırdım. Sonra ebem eşiğin gücüne yani arkasına beni bindirdiği zaman çok hoşuma giderdi.

Yine birden ne oldu bilemedim, babam-annem köye geldiler ve birkaç gün sonra uzun bir yolculuğa çıktık. Öyle bir yolculuk ki, trenmiş bindiğimiz şeyin adı. Yine her tarafın ışıklarla ve arabalarla dolu olduğu bir yere geldik. Geldiğimiz yer Adapazarı Güneşler Mahallesiymiş. Ertesi gün baktım ki bizim alt katta oturan ailenin Özkan ve Özcan diye iki oğlu benle yaşıt, onları iyi hatırlıyorum.

Onlarla oynarken birden baktım ki bizim köyden Kerim'in, Bayram'ın oğlu Hasan, Hanımı ve iki çocuğuyla bizim evin altına

taşındılar. İki kızları vardı, birinin adı herhalde Mehtaptı. Yine birkaç ay sonra, bizim köyden onların sülalesini bilemeyeceğim ama Nuh'un Abisi Mehmet bizim mahalleye taşındı. Ama o bekardı. Yine sonradan öğreniyorum ki babam başgardıyan olduğu için, onları hapishaneye gardıyan olarak aldırması yetkisini kullanarak. O Mehmet Abi bizim eve yemek yemeye gelirdi.

O dönemi iyi hatırlıyorum. Annem beni ekmek almaya bakkala gönderirdi. Ev sahibimizin saldırgan bir horozu vardı. Beni görünce ta tepeme kadar uçardı. Ona görünmeden gitmeye çalışırdım.

Bir keresinde annem 70 kuruş verdi ekmek almam için. Bakkal sahibi bana: "Ekmek 70 kuruş değil 75 kuruş oldu, bir dahaki sefer öyle gel" demişti. Onu iyi hatırlıyorum.

O sırada abim Ersin ilkokula kaydoldu. Çanta aldılar abime. O günde biz evin holünde gazoz kapakları ile oynarken, bir de baktım dedem sırtında bir heybeyle bizim eve doğru geliyor. Hemen koşarak karşıladık. Birkaç gün sonra dedem köye döndü ama bizim evde bir gariplik var. Babam eve artık gelmiyor, annem ise patetes tarlalarına çalışmaya gitmeye başladı ve her gün bir çuval dolusu patates ile eve geliyor. Bu arada bize, yani çocuklara bakmak için, bizim köyden Asiye Halam bizim eve gelmiş, bize yemek hazırlıyor, sahip çıkıyordu.

Sonradan öğrendim ki bizim Osman İşin (babam) gardıyanlığı bırakmış. İzmit'ten bir tanıdığı babama: "Ben sana fabrikadan iş ayarlayacağım" der, ama dediği iş olmaz. Gardıyanlığı bırakma sebebini 20 sene sonra öğrendim. Meğer cezaevinden çıkan mahkumlar babamı tehdit etmeye başlamışlar. "Çocuklarını kaçıracadıız" diyenler çoğalınca, onu da gerekçe göstererek gardıyanlığı bırakır babam. Annem babamı

kastederek: "Bu adam parayı yedi" diye kendi kendine konuşup duruyordu. Bende o aklımla: "Para öyle ağızla nasıl yenilir?" diye düşünürdüm. Parayı ağızıyla yedi zannediyordum.

Bir gün yine bizim evin önüne bir kamyon geldi ve bizim eşyaları aldı. Yine bir yere doğru gidiyoruz. Öyle büyük sular var, yol kenarında küçük kayıklar sıralanmış. Onları seyrederek yolculuk yaptık.

Yeni bir ev, tek bir oda ama bu sefer açlık başladı. Evde yiyecek bir şey yok. Ben ve kardeşlerim ağlıyoruz açlıktan. Uyku girmiyor gözümüze. Annem çok telaşlı... Komşular bize ekmek ve yiyecek vermeye başladı. Bir müddet sonra annem yine bir yerlere işe gitmeye başladı. Bu seferde bir torba dolusu simitle eve geliyor. Meğer bir okula temizliğe gidiyormuş. Okul kantininden artan simitlerde bizim eve gelirmiş ama bu da uzun sürmedi.

Babam Adapazarı Hapishanesinde başgardiyanı. Hapishane'nin bahçesinde. 1967

Ne oldu, nasıl oldu anlamadım ama ben ve Ersin Abim bir anda kendimizi ilçede babamın dayısı İsmail Dayı'nın yanında bulduk. Dayı'nın kızları Nermin ile Nevin vardı, onlar bizimle ilgileniyorlardı.

Bizim baba da anne de birden kayboldu. Sene 1969... İki ay kadar orada kaldık. Sonra yine o yolu, suyu, elektriği olmayan köye götürüldük.

Meğer bizim anne okulda çalışırken orada bir kadın: "Bacım senin durumun kötü. Adamın çalışmıyor. (İzmitte iş bulacak adam yalan söylemiş). Kadınlar Almanya'ya gidiyor çalışmak için. Orası kadın işçisi alıyormuş. Git işçi bulma kurumuna dilekçe ver" demiş. Bizim anne işlerini halletmiş ve Almanya'ya gitmiş. Babam da utancına köye gidemiyor. Kayıp, nerede olduğu belli değil. Eşini Almanya'ya çalışmaya göndermiş olmak o zamanlar çok kayıp sayılırdı.

İzmit. 1969

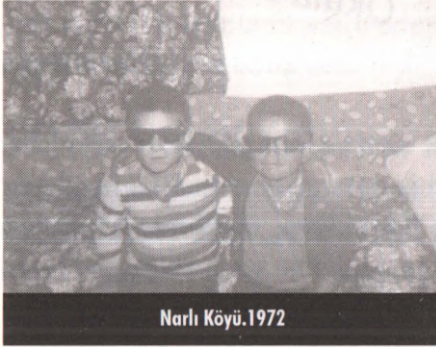
Adapazarı Güneşler Mahallesi. 1969

Adapazarı. 1969

Bizde Mihallıççık'tayken, dayım köye dedeme haber gönderiyor: "Çocuklarınızı alın artık" diye.

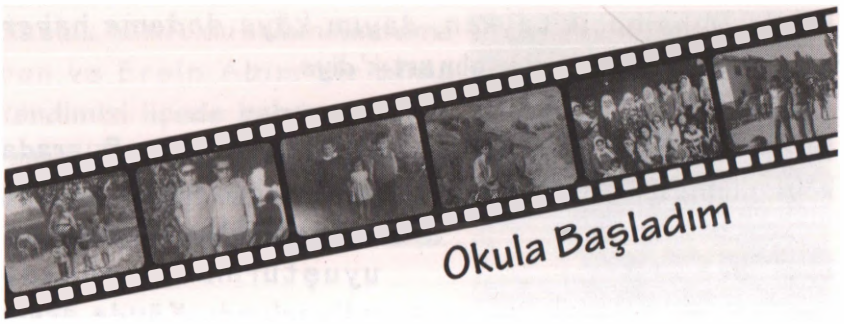
Bu üçüncü köye dönüşümde artık biraz büyümüştüm. Bu arada köye sünnetçi gelecek dediler. Abim ve ben hemen sünnet

ettirildik. O zaman uyuşturmadan sünnet ediyorlardı. Köyde artık tamamen kalmış, iş yapıyordum. İlkbaharda Kurtludere, Soğukpınar, Gölcükderesi, Kayalıkta arılar, Sakarya Nehrinin dibinde pirinç tarlası, beş dönüm kadar tarlalar ekilecek. Yazın ırgatlık,

buğdaylar biçilecek, taşınacak, harmanlanacak. Pirinçler orakla kesilip tamamen sırtımızla harmana taşınacak.

İnekler, koyunlar, keçiler ve tavuklar bakılacak. Evde ekmek pişecek ve çamaşırlar yıkanacak. Odun getir, ocak yak... Sonbaharın sonu oldumu artık hayvanlar araziden eve gelmiş demektir. Yaylıma gitmiyorlar. Onlara yem ver; evden ot, saman ver; çeşmeden su getir derken, ben ilkokula kaydoldum. Bu konuyu burada izah etmek isterim. Benim ailem bize, yani çocuklarına neden acaba yanımıza oturtalım da çocuklar şunun için biz Ankara, Adapazarı, İzmit, Almanya'ya gittik veya gideceğiz diye söylemediler? Şimdi ikisi de rahmetli oldu. Artık soramam ama benim kafamda hep bir soru işareti olarak kalacak.

Neyse biz siyah önlüğü giydik okula gidip geliyoruz. Okuldan sonra, bilhassa kışın kar yağdığı zaman, hemen önlüğü çıkarır çıkarmaz iş başı yapıyoruz. Tavuklara, ineklere, koyun ve keçilere ve eve su getirilecek. İçme suyunu başka bir çeşmeden taşımak zorundayız.

Köyde iki öğretmen var ve 80 civarında öğrenciyiz. Artık bu iki öğretmen sınıfları karma yaparak bizleri okutuyorlardı. Hatta Mehmet Çelik adlı öğretmen bizim yan binayı kiraladı yani bizim en yakın komşumuzdu.

Okulun belli bir saati yoktu. Güneş yukarıya çıkınca okula giderdik. Gıda meselesinde büyük bir sorun vardı. Yani sabah kahvaltısı diye bir şey olmazdı. Hemen hemen her gün sabah bulgur aşı çömlekte sert bir şekilde pişer, hepimiz aynı çömlekten kendi önünü açar ve oraya sirke suyu koyarak yerdik. Bir gün bana öğretmen dedi ki: "Oğlum sen sabahları sirke yiyip geliyorsun galiba?" Belki de sirke kokusundan rahatsız oluyordu.

Genelde kış aylarında bir buzağı doğar veya koyunlar doğum yapardı. O yavruyu sobanın başına ısıtmaya getirirdik. Rahmetli ebem buzağı sobanın önüne geldiği zaman, onun kulağına şöyle dua okurdu: "Dağda bayırda kalma! Kurda kuşa yem olma! Hemen evine gel!"

Küçücük bir odada kalıyoruz. Sadece o odada bir soba var. Bana ve kardeşlerime o küçük odadaki hayvanlar epey bir eğlence oluyordu. Kış gelince biz yukarı salondan bu odaya taşınırdık. Burada dedem, ebem ve üç çocuk kalırdık. Burada yatıyor, burada yemek yiyorduk. Yatak odası, oturma odası, misafir odası, mutfak, ders çalışma odası, lavabo hepsi burada. Tek bir cam var ve bir gaz lambası. Dedem de orada tıraş olurdu. Başka taraflar soğuk ve soba yok.

Şu konuyu burada, sonradan ayrıntısını anlatacak olmama rağmen anlatmadan duramayacağım. Annem-babam Almanya'dan izine gelirler bol miktarda sigara getirirlerdi. Misafirlerle beraber belki beş kişi birden sigara içerlerdi odada. Ben onların yanında ayağımı bile uzatmadan ve bu kadar dumanın içinde kalmak zorundaydım. Ben bu oda da ders çalışmak zorundayım. Babamın ve diğer büyüklerin aklına bu hiç gelmez miydi? Bir de güya Almanya görmüşler. Şunu hiç unutamam, annem birkaç defa anlatmıştı. Onun anlattığını olduğu gibi anlatıyorum. "Aman oğul. Ben Almanya'da tavuk pişiririm, yiyen olmaz da yarısını çöpe atarım." Bende kendi kendime derdim ki: "Bunlar bu tavuğu neden yemezlerde çöpe atarlar?" Aklım almazdı. Aslında tavuklar bizim köydeki evde de vardı ama onlar ancak yaşlandığı zaman yenirdi. Yumurtlayan tavuk asla kesilmezdi.

Burada bir anım daha aklıma geldi. Ben Hulusi Şahin ile kuzuları dedemler tarafına, sabah erkenden otlatmaya gidiyorduk. Şemengilin evin önünden geçerken, ismini şimdi hatırlamadığım yabancı birileri, Şemengilin atlara bakıyordu. Sonra anladım ki bu bizim köylü (Şemengilin Zalif) atları satmış ve pazarlık yapıyor. Beni duygulandıran anım, adam atları alıcıya teslim ederken: "Hadi aslanlarım güle güle" dedi ve atların gözlerinden öptü. Bu anı hiç unutamıyorum. Nerede bir at görsem hemen aklıma o an geliyor.

Benim ebemin yani ninemim bir sözü vardı, insanın olduğu yerde her şey olur derdi. Biz o gün kuzuları otlatmaya gittiğimiz günü, öyle bir dolu yağmur yağdı ki biz kafalarımıza torbaları geçirip kuzuların altına girmek zorunda kalmıştık. Öyle hızlı ve çok yağdı. Yağmur dindi ve biz köye dönmek istedik ama Dedemderesinden çamur şeklinde sel akıyordu. Biz köye gidememiştik.

Daha sonra öğrendik ki Tiritlerin Hasan'ın oğlu Osman Ergün ve arkadaşları, yağmur ve dolu yağınca dereye, söğüt ağacını altına gizlenmişler ve sonunda Soğukpınar Deresinden hızlı bir şekilde sele kapılıyorlar. Osman selden kurtulamıyor. Uzun aramalar sonucunda çocuğun sadece ayak topuğu kumun dışında kalmış şekilde bulundu. Takdiri ilahi... Bu Hasan Ergün Amcanın bir başka çocuğu oldu ve onun adını da Osman koymuştu. İşte o Osman büyüdü Süleymancı ve İngilizce Öğretmeni oldu. Bana ağza alınmayacak şekilde bu Süleymancıları güya savunarak hakaret etti. Ben de onu savcılığa şikâyet etmem sonucu ceza almıştı.

Bir yaz günü annem ve babam izine gelmişlerdi. Evin içi misafirle doldu. O zamanlar böyle yakın köylerden bile bu Almanya'dan gelenleri, gavurdan ve gurbetten geldi diye yemeğe davet ederlerdi. Yine böyle bir kalabalıkta babam şöyle anlatmıştı: "Biz uçağa binmeye vardık ve bir de baktım ki uçağın bir kanadı bizim köy kadar var. Neyse içine bindik uçak havalandı ve tam Yugoslavya'nın üzerindeyken yemekler geldi. Ben yemeğimi yedim, tabaklar önümdeyken bir de aşağıya baktım ki domuz çobanları var. Hemen uçağın camını açtım ve tabağın birini aşağıya attım. Tam da domuz çobanının başına geldi dedi. Bizler şaşkınlıkla dinliyoruz ve bir de yine Almanya'da bir Alman arkadaşımın evine gittik bunun bir kurt köpeği var. Böyle biz konuşurken köpek birden ön ayağını kaldırdı. Hemen ben sordum, neden böyle yaptı diye. Meğer köpeğin çiş gelmiş."

Narlı Köyü, Cumhuriyet Bayramı, 1975

Tabii ben bunları kafama kaydettim ve inandım. Yıllar sonra uçağı ve Almanya'yı görünce olanlar oldu? Belki de babam şaka yapıyordu ama bende iz bırakmıştı.

İlkokul ikinci sınıftan sonra ben artık köy hocasına Kur'an okumaya gitmeye başladım. Ama çok sık gidemiyorum. Çünkü köy işlerinden fırsat bulamıyorum.

Bir gün, belki 9 yaşlarındaydım, bizim kurtludere bahçesinde arı bekliyorum. Ağustos'un başlarıydı. Yani arılar oğul verdiği zaman. Arılar böyle birden toplu halde dışarı çıkıyorlar ve kovanlarını terk ediyorlar. Benim vazifemde o zaman o arılara toprak atarak "Arı kon kon" diye bağırırmaktı. Bunun yanlış bir şey olduğunu bilmiyordum. Tam öğle vakti bizim köye doğru bir Jeep geliyor. Jeep köyün içine girdi ve tam bizim evin önüne durdu. Ben uzaktan görebiliyordum. Hemen heyecana kapıldım. Köye böyle büyük bir araba geldiği zaman ya Kaymakam gelmiş oluyor veya cenaze. Ben babamlar gelmiştir diye heyecanlandım. Arıları bırakıp koşarak köye gittim. Gittim ama hayatımda en çok heyecanlandığım bir manzara ile karşılaştım.

Kardeşim Sefa ile ben.
Ortamızda anne ve babamızın resmi.
Narlı Köyü, 1974

Evin kapısından girip yukarı hayada çıktığımda, baş köşede

birisini gördüm. Hemen onu görünce geri kaçarak uzaklaştım, çünkü korktum. Biraz bekledim. Dedem "Gel oğlum gel! Babanlar geldi" dedi ama benim korkum çok büyük gidemiyorum. Sonra beni zorla götürdüler ama ben hep geri çekilip duruyorum. Gördüğüm şey şu; böyle kafada büyük bir fötr şapka, kollar bacaklar çıplak, sağ ve sol kollarda parlayan bilezikler. Gözü kaşı ve dudakları her tarafı boya içinde bir varlık. Meğer bu kadın benim yıllardır görmediğim annem imiş. Beni kucağına aldı ama ben hemen kaçmak istiyordum.

O yaşıma kadar ben başı açık bir kadın bile görmemişim. Hatta

Narlı Köyü - Abimle beraber. 1975

bizim köye bir bayan öğretmen gelmişti. Bu kişinin başı falan kapalı sadece etek giyiyor. Buna rağmen bizim köylüler dedikodu yapıyorlardı. Neymiş köy kıyafeti şalvar giyecekmiş. Böyle bir köye bu şekilde Almanya'dan gelmek ve bir de 9 yaşındaki çocuğun yanına böyle çıkması tuhafıma gitmişti. Ben annemi ilk gördüğümde üzerinde hayvan kürkü olan bir insansandım.

Hâlbuki benim dedem Hasan Hüseyin Işın, köyün ileri gelenlerinden, aynı zamanda köyün tek Nalbantı. Nalbant dükkânı vardı ve Cami'nin daimî cemaatindendi. Nasıl buna izin verdi?

Takriben 20 sene sonra ben bunu dedeme sorduğumda: "Oğlum misafir gelmişler ve bir de harmana patoz lazım (yani para). İşte bir şey diyemedim." Ama benim için bu hesap burada kapanmadı. O gördüğüm ilk manzara benim içime bir Hançer gibi saplanmıştı. O anı içimden söküp atmam mümkün değildi. Ben 45 yaşında ve annem de 65 yaşlarındayken bunu anneme ancak detaylı bir şekilde sorabildim. Nasıl ve ne sordum onu ileride anlatırım inşallah.

Neyse artık ben dördüncü sınıfa geçtim. Artık merkeple tek başıma bahçelere gidebiliyorum. Gölcük Deresine, üzüm toplamaya ve bekçiliğe gidiyorum. Soğukpınar'a domates, biber, patlıcan sulamaya gidiyorum. Kurtludere'de badem toplamaya ve bir de birkaç arkadaşla Sakarya'nın kenarındaki değirmenlere iki çuval buğdayı öğütmeye götürüyoruz. Artık bizim eşek benim zimmetimde. Yemi, suyu, ahır temizliği bana ait oldu. En çok korktuğum şey, eşekle giderken böyle koyun ve keçi sürülerinin köpeklerinin bana saldırması idi. Bizim orası böyle orman bölgesi, engebeli arazi. Nerede ve ne zaman köpeklerin geleceği belli olmaz. Çobanlar da hayvanları koruması için bu büyük çoban köpeklerini başı boş bırakırlardı.

Gerekçeleri de hayvanları kurtlardan korumak. Bu köpekler insanlara saldırmazlar derlerdi ama ben yine de korkardım. Köpekler benim yanıma gelirken böyle ağızları açık dişlerini göstererek geliyorlar. Zaten ısırmalarına gerek yok, o korku bana yetiyordu.

Allah daha iyi bilir ama benim merkeple gittiğim yer, Gölcük Deresi. Derenin içinde ve köye 5 km. uzaklıkta. Her zaman bir veya birden fazla kurt bana saldırabilirdi. Gerçi eşek ben üzerindeyken herhangi bir saldırıda beni düşürmemeye çalışırdı ama yine de korkardım. Köpekler bize yaklaştığında kulaklarını arkaya yatırarak köpeklerin üzerine giderdi. Eşek o kadar programlıydı ki, böyle köyden çıkınca hiçbir şey yapmazsam ilk önüne gelen bahçeye giderdi. Oradan çevirirsem öbür bahçeye gider, oradan da çevirdiğim zaman artık son bahçe Gölcük Deresine gider ve kapının önünde dururdu. Kapıyı açtıktan sonra onun özel bir bağlama halkası vardı, oraya gider ve akşama kadar beklerdi.

Bir gün hiç unutmam, böyle bahçede ben yemek yerken acı biber koparmışım onu ısırdım, baktım çok acı şöyle bir attım. O'da gitti tam merkebin önüne düştü. Eşek onu ısırды ve yerken birden ağızını toprağa sürmeye başladı. O kadar ağız yanmış ki toprağa sürerken ağız kan içinde kaldı. Ben endişelenmeye başladım. Ben ne yaptım derken, ağız kan içinde eşekle köye döndüm. Sen eşeğe böyle eziyet et diye mi verdik diyen dedemden meşe odunuyla sopa yedim o gün.

Yine o günler içerisindeydi, ben ebemle benim eşekle büke, yani sakarya kenarı çeltik tarlasına gittik. Ebem eşeğin ortasında, ben gücüğünde yani arkasında gittik. Ne yapacağız orada ayakkabılar çıkacak ve 30 santim kadar su içine elbiselerle girilecek. Pirinç tarlasındaki yabancı otları yani darıları elimizi

suyun içine sokarak o yabancı otu köküyle beraber çıkarmak zorundayız. Akşama kadar işimiz suyun içinde. Bu arada yanımızda sazan balıkları, kurbağalar ve yılanlar dolaşıyor.

Bu ızdırap yetmemiş gibi bir de bu çeltikler olgunlaştığı zaman bunları orakla yolacağız ve sırtımızla 50 metre kadar harmana taşıyacağız. Bunları Bülent Ecevit ve Süleyman Demirel duysunlar. Başkent'in dibinde böyle bir hayat varmış?

Neyse biz konumuza gelelim. O gün eşekle köye gelirken bizim eşek başka eşekleri görünce huysuzlaştı ve kaçarken bizi düşürdü. Sonra yakaladık ama köye geldiğimizde ebem bunu dedeme anlattı. Dedemin elinde keser vardı, eşeğe: "Bu kudurmuş! Bunun arpası fazla geldi galiba?" diyerek keseri eşeğe birkaç defa vurdu. Vurdu ama biraz sonra merkebin boynundan kanlar akmaya başladı. Sonra baktı ki durum kötü, hemen bana iki lira verdi. "Git çabuk dükkândan tütün al getir" dedi. Ben hemen koşarak tütünü getirdim. O tütünü eşeğin boynuna yapıştırdı ve bir çarşafı sardı. Ben eşeğe çok acıdım ve üzüldüm. Dedem sonra bana: "Git bu eşeği yerine bağla" dedi. Yerine bağladım ve bir müddet sonra yanına gittiğimde eşeğe sardığımız oluğun kanla dolu olduğunu gördüm. Hemen dedemi çağırdım ama eşek durgun bir halde hiç kıpırdıyacak hali yok. Ben orada epeyce içimi çekerek ağlamıştım.

Yıllar geçti aradan. Bugün şunu çok rahat söyleyebilirim. O dönemin çiftçileri şayet cennete giremezler, bunun en önemli sebebi hayvanlara yaptıkları eziyettir.

Başka bir örneği de kız kardeşim Sefa ile yaşamıştık. Evdeki kedimiz bizim karanlık odaya bir şekilde girmiş. Bizim mumbarları yerken kardeşim görmüş ve hemen ebeme söylemiş. Ben de duydum o an. Rahmetli ebem oradan bir odun aldı, kapıyı açar açmaz kediye öyle bir vurdu ki, bizim kedimiz

Babam başgardiyan Osman Işın. Adapazarı

Osman Işın. Adapazarı

Narlı Köyü. 1978

Narlı Köyü. Bir düğünde. 1979

yarım saat can çekişerek gözümüzün önünde öldü. Ayrıca bu gaddar ebe, kendi kedimizin yavrularını toparlayıp bir çuvalın içine koydu, ağzını sıkıca bağladıktan sonra benim gözümün önünde çuvala beraber nehre attı. Bunun yanında Mollagilin Ebe bana beş lira karşılığında, kendi köpeklerinin dört yavrusunu keskin bir baltayla kesitirdi. Bu tür köy gaddarlıklarını hiç unutamadım.

Beşinci sınıfa gelmiştim artık. Cami hocasına da gidiyordum. Kur'an'ı Kerim'e geçmek üzereydim. Bir müddet sonra hatim indireceğim. Böyle bir fırtınalı, kar ve tipinin olduğu günde ben hasta oldum, yerimde duramıyorum. Bol bol limon yediriyorlar ama nafile. Baktılar durum kötü, hemen Mehmet Öğretmeni çağırdılar. Öğretmen bana baktı ve dedeme: "Çocuğun durumu ağır. Hemen doktora götürmeniz lazım" dedi. "Bu çocuk size emanet, annesi-babası Almanya'da" deyince, bizimkiler korktu. "Nasılıyapacağız hoca?" diye sorduklarında, öğretmen: "Beypazarı veya Polatlı'ya götürmeniz lazım. Başka yerde doktor yok" demiş. Beni götürebilmek için araç aramaya başladılar. Komşu köyden araç istemeyi düşünürlerken Mollagilin Nurettin'in yeni bir araba aldığını öğrendiler.

Nurettin'in Jeep'i var ama götürmek istemedi. "Bir şey olmaz. Birkaç gün bekleyin Ankara'ya müşterim çıkacak. O zaman Beypazarı'ndan geçerken bırakırım" demiş. Beni yatırdılar, ısıttılar ve ölmeden beni Beypazarı'nda Dr. Murat'a ulaştırdılar. Doktor bana soyun diyor ama ben utanıyorum. Soyunmak ney bilmiyorum. Yanımda kimse yok. Beni getiren Jeep'in sahibi doktora bıraktı ve kendi işlerini halletmek için gitti.

Allah'ın izniyle ölmedik; halen hayattayız. Kur'an kursuna devam ettim. Hatim merasimi olacak derken, benim ayağımda yara çıktı. Neredeyse yürüyemiyorum. Hemen bu itdirseği

dediler. Peki nasıl iyileşecek?

O itdirseğini bizim köyde yakan Hassüğüngilin Dede varmış. O'na haber vermişler. O'da hazırlık yapmış beni bekliyor. Tabii benim bunlardan; itdirseği yakmanın ne olduğundan hiç haberim yok. Dedem beni aldı: "Oğlum senin ayağına birisi bakacak gel oraya gideceğiz" dedi ve gittik.

Gittik ama manzara hiç iyi değil. Böyle ocak yanmış, kırmızı bir demir ocağın kenarında ve ayrıca iki adam gelmiş orada oturuyorlar. Ben yine neyin ne olacağını tam anlayamadım. Hemen beni sekiye yatırdılar ve iki adam sırtıma çöktü. Hassüğüngilin Dede benim ayağımdaki o yaranın içine kızgın demiri birden birkaç defa soktu çıkarttı. Ben o arada o kadar bağırmışım ki, bizim Sefa Bacı taa bizim evden duymuş. Koşa koşa gelmiş abime ne oldu diye.

Bu faslı burada geçeceğimde ama içim elvermedi. Ben Almanya'ya gelmeden bir ay önce idi. Bu seferde gözüme bir çöp parçası kaçtı ve günlerce çıkmadı. Sonra şişmeye başlayınca hemen ebem ahırdan bir yumurta aldı. İnce Mehmed'in Annesi Gülhanım Teyzeye gittik. Kadın bir yumurta karşılığı böyle diliyle benim gözümün içindeki çöp parçasını çıkarmıştı. Bu olay çağdışı görünse de, bana o kadar iyi gelmişti ki bugün bile olsa, ben o tedaviye razıyım.

11 yaşımda ilkokulu bitirdim. Benim hatim mersimim var. Saray Köy'den dayımlar felan geldiler. Bana böyle küçük hediye olarak tencere-tabak getirmişlerdi. Hatim merasimine ilçeden Müftü Beyler de geldiler. Hemen merasimden sonra Müftü Bey, ismi herhalde Bekirdi, bizi bir araya getirdi ve: "Siz artık burada okudunuz ama yetmez. Sizi ben Mihallıccık'daki Kur'an kursuna bekliyorum. Bak sizin köyden orada okuyanlar var sizde gelin" dedi. Evet biz orada okuyanları biliyorduk. Onlar köye geldikleri zaman ezan okuyorlar, kamet getiriyorlardı. Böyle kibar kibar konuşmaya çalışıyorlardı. Bana en ilginç geleni ise diş fırçası ve diş macunu kullanıyor olmalarıydı. Tabii bunlar beni etkiledi. Bense köyde güneşten her tarafım yanmış, hergün iş var, medeniyet görmemişim, elim kolum yara içerisinde ve köye bir araba gelirse hemen onun arkasından koşuyorum.

Hemen ben dedeme başladım: "Kur'an kursuna gitmek istiyorum" diye. Dedem: "Yok! Buradaki işleri kim yapacak? Senin okulun bitti" desede ben ciddiydim. Benden iki yaş büyük bizim köylü Hüseyin Dönmez ve Sinan Ergün vardı. Onları buldum. Onlar artık Kur'an kursunun hocaları olmuştu. Benim gelmemi istiyorlar ama dedem engel oluyor. Sonra bir fikir bularak ilçedeki Kur'an kursunun yatılı olduğu halde bedava olduğunu anlattılar. Bunu duyunca dedem razı oldu.

Ben 1976 senesinin ağustos'unda Kur'an kursuna bir yorgan

ve bir yastıkla girdim. İşte o girdiğim gün benim sonra da kırk yılını geçireceğim ve bunlar hakkında kitaplar yazacağım gün başlamış oldu. Kur'an kursu Süleymancılara aitmiş.

Kur'an kursuna ilk girdiğim günün akşamına, bizim köylü olan Hüseyin Dönmez benim yanıma gelerek: "Zekayi hoş geldin. İyi ki geldin. Ama sana bir şeyler öğreteceğiz. Yanında para var mı?" diye sordu. Cebimdeki 10 lirayı gösterdim. Paranın üstündeki resmi göstererek: "Bu adamı tanıyor musun?" diye sordu. Tanıdığımı söyleyince, "Bu kişi Atatürk... Bu adamı sevmeyeceksin. Bu adam hocaları asmış-kesmiş. Ayrıca bu adamı toprak bile kabul etmedi" gibi şeyler söylemeye başladı. Şaşırdım. Ama benden ses yok. "Hocam ben okulda şiir ezberlemiştim. Atam sen kalkta ben yatam" diye. Bana sinirlendi, "Hayır! Bu adam sevilmeyecek" dedi ve gitti. Yıllar sonra bu hocaefendi o kadar büyüdü ki Süleymancılardan Uşak sorumlusu oldu. Sonra da trafik kazasında öldüğünü öğrendim. Artık ben geldim kursa yerleştim ve bunlara teslim oldum. Yapılacak başka bir şey yok. İşin garibi burasının Süleymancılardan olduğunu ne dedem biliyor ne de bizim köydekiler. Hep gizlemişler gerçek kimliklerini. Bugün öyle anlıyorum.

Biz Kur'an okumaya başladık. Tamam, her şey güzel ama hiç dışarı çıkmak yok. Felaket bir durum. Camlar buz camlı, dışarıya bakamıyorsun. Neymiş dışarı bakarsan ahlâkın bozulur diyorlar. Yeme-içme, okuma-yatma her şey iki katlı bir bina içerisinde.

O zamanları elektirikler çok kesilirdi. Birisinde her taraf birden karanlık olunca, benim yanımdaki çocuk birden bağırmaya başladı. Bana Kur'an çarptı diye bağırıyor. Meğer o esnada buna husumetli olduğu birisi tokat atmış.

Hüseyin Başal isminde bir hoca ile yeni bir yönetim oluşmuş

kursta. O gelince daha sıkı bir kontrol başladı. Meselâ biz hafta sonu pazar günü bir kamyonla oranın meşhur piknik bölgesi olan Kalburcaya bütün talebelerle beraber pikniğe giderdik. O uygulamayı bu yeni yönetim kaldırdı.

Bir keresinde bir talebenin 100 lirası kaybolmuştu. Hoca hepimizi bir araya getirdi. Bize dedi ki: "Çocuklar bir arkadaşınızın 100 lirası çalınmış. Bu elimdeki çantayı şu duvara asıyorum. Parayı kim aldıysa gece buraya koysun. Eğer bu gece bu para bu çantanın içine konmazsa, ben kırk tane nohut getireceğim ve onlara okuyacağım. O parayı alan kişi şişecek ve patlama derecesine gelecek" dedi. O gece o para çalan kişi tarafından çantaya konulmuştu.

Narlı Köyü. 1975

Kurs Dersleri

İşin ilginç tarafı bizim derslere diyanetten hocalar da gelirlerdi. Aynı zamanda bu hocalar sinemaya falan giderlerdi. Biz o hocalara kem gözle bakardık. Yani bunlar bizden değil gibi... Sonradan öğrendim ki, bizim Bekir Müftü Efendi Süleymancılardanmış. O'nun için bu Kur'an kursuna daha fazla sahip çıkıyor, köy çocuklarını yönlendiriyormuş.

Her şey iyi güzelde, bende köy özlemi başladı. Ben dağda-bayırda gezmeye alışkın biriyim. Hayvanları, dağları, tarlaları özledim. Birden kendimi hapis haneye girmiş gibi hissettim. Dışarı çıkamıyoruz birtürlü.

Benden iki sene sonra sistem tamamen değişti. Artık oradan ortaokula ve liseye gidilmeye başlandı ama bana denk gelmemişti. İyice darlanmaya başladığım için ben arkadaşlara: "Buradan nasıl kaçabilirim?" diye sormaya başladım. Bana dediler ki, köye dedene mektup yaz. Müdürün odasına gir ve deki: "Hocam ben dedeme mektup yazdım. Onu postaneye atmaya gideceğim." O şekilde buradan kaçarsın diyenler olmuştu. Ben hakikaten mektubu yazdım ve cesaretimi toparlayarak müdürün odasına girdim. "Ben köye mektup yazdım. Onu postaya atmak için izin istiyorum" dedim.

Yurt Müdürü Hüseyin Başal bana baktı. "Ver bakalım yazdığın mektubu. Ben senin için postaya gider atarım" dedi ve beni

dışarı çıkardı. Ben şoka uğradım. Kafamı duvarlara vuruyorum. Benim yazdığım mektubu okur diye korkuyorum.

Korktuğum başıma geldi. Ben Mektup'da burdan kaçmak için bütün olumsuzlukları sıralamıştım. Birkaç gün sonra müdür beni odasına çağırdı. Benim mektubu açıp okumuş ve bana "Eğer sen köyünü çok özlediysen git birkaç gün kal" dedi. Ben sevinerek dışarı çıktım. Çıktım ama bir daha müdürün odasına gidip: "Ben Köy için izin istiyorum" deme cesareti göstere-medim.

Birkaç gün sonra bir şekilde cesaretimi toplayıp izin alıp köye gittim. Benim niyetim bir daha dönmek. Köyde her işi yaparım ama oraya bir daha dönmem.

Köyde beni görenler "Aaaa! Bu oğlan nurlanmış, yüzü bembeyaz olmuş" demeye başladılar. "Bu oğlan okur. Kesinlikle Hoca olur" diyorlar. Ben, nurdan felan beyazlamamıştım. Yazın ortasında 35 gün hiç güneş görmedim. Beyazlanmış olmamın sebebi buydu. Bunu anlayan, düşünen yok.

Köye gittiğimin ertesi günü bizim orman bölgesinde bulunan boyalık tarlasına tırpan biçmeye gittik. Orada ben yükü kaldırıyorum ama uzağa taşımaya gücüm yetmiyor. Dedem hemen gelip benim sırtıma tırmağın kulpuyla vuruyor. Sert vurduğu için yere düşüyorum. "Okumak mı daha zor çalışmak mı?" diyerek beni okumaya teşik ediyor döverek.

Tarlada çalışırken bile "Namaz kılmak Farz'dır" diye hemen öğle vakti geldiğinde, neredeyse 2 km. çeşmeye gidip abdest alıp namaz kılıyorum. Ama benden başkada orada namaz kılan yok! Namazlarımı kesinlikle aksatmamaya çalışıyorum, çünkü namaz kılmazsam sanki başıma taşlar düşecek gibi hissediyorum.

Neyse birkaç gün geçti artık bana baskılar çoğaldı. İlla o Kur'an kursuna gitmemi istiyorlar. O arada da Ali Amcam Ankara'dan ziyarete köye gelmişti. O'da onlara katılarak illa gideceksin kursa diyor. Hâlbuki bizim Amca'nın namazla, Kur'anla alakası yok. Ben lâik bir insanım deyip dururdu.

Ne kadar direndiysem ikna edemedim dedemleri. Sabahleyin beni götürecek araba ayarlanmış, parası ödenmiş bana yol göründü. Baktım olacak gibi değil, ben oradan fırlayıp bağlara bahçelere doğru kaçtım.

Arkamdan geri dönmem içi bana bağırıyolar. Kız kardeşimi göndermişler git ona söyle gelsin diye. Amcam Azrail gibi dikilmiş beni bekliyor. Ben usulca caminin önüne geldim. Baktım belki 15 kişi meydanda oturuyorlar. Yaşlı amcalar beni korur sandım. "Rahat bırakın çocuğu! Zorla çocuk okumaz" falan derler diye caminin önüne geldim. Bizim zamanımızda Ankara'da boks yapmış olan bir amca beni kovalayarak yakaladı. Herkesin gözünün önünde benim böğrüne öyle bir vurdu ki ben oradaki çeşmenin yalağının altına düştüm. Bir müddet nefessiz kaldım. O benim böğrüne vurulan yerde bir hasar kaldı. Şimdi 57 yaşındayım halen o aldığım darbenin acısın bazen hissediyorum. Artık bu nasıl bir okutma yöntemi siz karar verin. Bugün olsa oraya Jandarma gelirdi.

Beni zorla Jeep'e bindirip o meşhur Kur'an kursuna götürdüler. Gel sen burada oku şimdi. O köy meydanında bulunan o öküzlerden biri çıkıpta: "Üle oğlum sen bu çocuğa bu kadar acımasızca neden vuruyorsun? Zorla çocuk okumaz" diyen çıkmadı. Bugün dahi o namaz için caminin önünde bekleyen kişilere hakkımı helal edemiyorum.

Yurttan Kaçış

Ben köyde bunları yaşarken bizim ana-baba Almanya'dan fiyakalı, zevkli, sefalı resimler gönderiyorlar. Neyse biz hapishane gibi kursa döndük. Bir de baktım ki nöbetçileri yazıyorlar işte efendim gece veya sabah nöbetçisi gibi. Bana sordular bende ilk önce biriyle yedek nöbetçi olacaktım, ondan sonrakendi başıma nöbet tutma hakkım varmış.

Yedek nöbeti atlattıktan sonra esas nöbette sabah namazına az bir zaman kala hemen eşyalarımı fileme koydum ve bodrum kattan kaçtım gittim. Daha 12 yaşına girmemişim. Kaçtım ama şimdi ne olacak? Daha sabah ezanı okunmadı. Nereye gideceğim? Üstelik köye sadece akşamları araba var. Kurstan olabildiğince uzak bir yere gittim ve orada akşam ettim.

Şimdi planlar yapıyorum. Bizim Narlı Köyüne gidersem, beni kesin dövecekler. Benim annemin köyü Saray Köyü var. Orada da dedem ve dayım var. Onların böyle Kur'an kursuyla fazla işleri olmazdı. Onun için en iyisi ben Saray Köyüne gideyim dedim. Akşam üzeri ben çarşıya doğru yaklaştıma başladım. Saray Köyüne gidecek araba arıyorum.

Neyse şansım varmış ayakta dikilmek şartıyla bir yer buldum. Aslında 7 lira ama benden 10 lira aldı arabanın sahibi. Artık yola çıktık gidiyoruz. Oradan birisi bana bir simit verdi al ye diye. Ben: "Hayır ben oruçluyum. Bu akşam Regaip Kandili"

dedim. Öyle deyince herkes bana bir güldü. "Oğlum şimdi Oruç mu olur? Al ya şunu" dediler. Benim orucu da bozdurdular. Neyse dedemin eve geldim. Dedem bana bakarak birazda şaşırarak "Gel oğlum gel! Hayırdır sen nereden geliyorsun?" diye sordu. Biraz sohbetten sonra yemek yedik ve yattık.

Sabahleyin veya bir gün sonra benim mutlaka kendi köyüme gitmem lazım. Çünkü ben bir kaçağım. Kur'an kursundan veya Narlı Köyünden ararlar içim rahat değil. Sabahleyin camdan bir baktım ki bizim Narlı'dan Çölmekçigilin Mehmet'in Babası Mustafa Dede Saray Köyüne eşekle ahlat satmaya gelmiş. Ahlat, armutun delisi. Bizim arazide sahipsiz çoktur. Hemen "haah" dedim. "Ben bu dedeyle Narlıya giderim." Yemekten sonra dedenin yanına vardım derdimi anlatınca ilk dediği bana: "Sen Kur'an kursundan kaçtın mı? Bak eğer kaçıysan seni yanımda götürmem." Ne demem lâzım artık siz karar verin.

Gideceğimiz yol tam 10 km. Artık akşamdan sonra ben yayan, dede eşeğin üzerinde Narlı'ya vardık. Beni gören çocuklar başladılar bana kaçak demeye. Artık ben o eve ne yüzle gireceğim onun planlarını yapıyorum. Sanki ben Sibiry'a'da esirler Rus Kampından kaçmışımda geri Rus Kampına geliyorum. Benim için o an öyleydi. Neyse, eve girdik ama suratlar sirke satıyor. Dedem: "Hemen yarın Göçükderesine üzüm beklemeye gideceksin. Sana eşek falan yok. Eşek bize lazım. Yayan gideceksin."

"Tamam dede" dedim. Sabahleyin erkenden torba elimde 5 km. yürüyeceğimde oraya ormandan ve çobanların köpeklerinin arasından geçmem lâzım ki tam dereye ineceğim. Benim cezalarım başlıyor. Sanki ben birkaç kişiyi öldürmüşüm gibi bana güya ceza veriliyor. Benim vazifem üzümün başında akşama kadar beklemek ve akşamleyin de torbaya üzüm doldurup gelmek. Neyse yola çıktım giderken beni hisseden

Mürüdün Vedat'ın köpekleri birden ağızlarını açarak bana doğru geliyorlar. Eşek de yok yalnız başıma ormanın içinde 12 yaşında bir çocuk. Bugün dahi anlaması zor. Hatırlamıyorum ama ben o anda herhalde bayılıp düşmüşüm. Birden bir uyandım ki yerde yatıyorum. Yanımda köpek falan kimse yok. Hiçbir şey yokmuş gibi yola devam ettim ve bahçeye vardım.

Dedemin bana talimatı: "Bizim üzümleri çobanlar girip alıyorlar. Ama kimse olmadığı zaman sen bahçede dururken kendini gösterme, gizli bir yerlerde dur" demişti.

Bende gizli bir yerde dururken hayvan sürüleri bizim bahçeye doğru geldiler. Böyle yüzlerce birden ama bahçenin etrafı kapalı, bahçeye giremiyorlar. O sabahleyin bana saldıran köpeklerde oralardan geçip gidiyorlar. Bir de ne görsem. Bizim çoban Vedat birden bizim bahçenin içinde üzümleri koparıyor. Böyle kötüsünü atıp iyilerini torbasına dolduruyor. Ben ne yapacağımı şaşırdım, kocaman adam bense daha 12 yaşında bir çocuğum. Hemen heyecanla ben: "Leen! sen napan burada?" deyince birden saklandı ama ses yok. Bende başka ses olmayınca baktı ki ben yalnızım. Benim yanıma üzüm yiyerek geldi. "Bak! Sen dedene benim üzüm aldığım söylemeyeceksin, sonra seni döverim haaa!" dedi.

Sonra hayvanlarının yanına bende köye gittim. Artık iyi bir iş yaptım ve hırsız yakaladım. Mükâfat için ben bunu anlatırken, birden dedem: "Sus! Seni bugün Müftü sordu, yakında gelip seni götürcek" deyince, benim dilim tutuldu. Yani mükâfat falan yok. Neyse birkaç gün sonra dedem bana: "Ben Gölcük Deresine kapan kurdum. Oraya sansar, porsuk ve tilki üzüm yemeye giriyor. Ben deliklerini gördüm ve tam oraya kapanı kurdum. Gidip bir hayvan yakalanmış mı bak" dedi. Bu da katmerli ceza! Şimdi o anlatırken korkmaya başladım. "Peki tilki falan yakalandıysa ne yapacağım?" dedim. "Onun yanına

fazla varma ısıtır. Sen uzaktan taş atarak onu öldüreceksin ve yine de dikkatli ol ölü numarası yapar. Sonra sen varınca seni ısıtırhaaa dikkat et." dedi.

Bana gına geldi ama son olarak sizi de sıkmadan bitireyim. Gittim, tilki yakalanmış. Taş atarak öldürdüm. Bu arada benim ana ile baba Almanya'dan geldiler. Geldiler de bir çocuk arabası ile hem de. Kardeşimiz Almanya'da doğmuştu. Adı Nesrin. Ve öyle bir çocuk arabasıyla geldiler ki belki o zamanlar İstanbul'da öyle bir araba yoktu. Böyle çocuk arabasının güneşliği var, fren yapabiliyor, yaylımaylı köyde herkes şaşırdı tabii ilk önce biz şaşırdık. O arabayı sürmek için sıraya giriyorduk. Neyse araba faslını geçtik. Benim hakkımda konuşuyorlar. Bizim baba Kur'an kursundan falan vazgeçmiş ilçede bir at arabası yapan Macır usta vardı o yaşlanmış ve yanına çırak arıyormuş ve çırak, usta olduktan sonra dükkânı ona devredecekmış. "Ben Zekayî'yi oraya çırak vereceğim" der. Amma ileri görüşlü babamız varmış üstelik bir de Almanya'da yaşıyor. Zaten at arabası devri bitmiş. Herkes traktör almış, adam da bunu anlamış dükkânı kapatacak da bende orada çırak olarak çalışacağım. Dediğini yaptı. Beni çırak olarak verdi. Haftalığım 20 lira. Bu arada abim Ersin Ortaokula gidiyor, ilçede ikiniz bir odada kalırsınız dedi ve Almanya'ya gitti. Kışın ortası bizim ilçe yüksek rakımlı bir yer her taraf kar soğuk. Hiç unutamam böyle tüpün üzerinde pirinç pilavı pişirmiştik. Evin önüne 1 metre kadar kar yığını yapmıştık. Ben tencereyi sıcak bir şekilde tüpün üzerinden aldım, çabuk soğusun diye dışarı karın üzerine koydum ve içeri girdim. 5 dakika sonra bir vardım bizim tencere yok! Oraya baktım, buraya baktım bulamadım. Sonra anladım ki bizim tencere 1 metre karın altına inmiş ve kapağı açılıp içine karlar dolmuş.

Ben çıraklığı öğrenirken şöyle 6 ay kadar olmuştu. Bir gün baktım bir jeep bizim dükkânın önüne geldi. Baktım ki bizim

köylü semerci. Bu dayı bir müddet Almanya'da çalışıpta bir jeep almıştı. Bizim oraya arabasını kaynak yaptırmaya gelmiş. Beni görünce şaşırđı: "Lee oğlum sen ne aran burada?" dedi. "Dayı burada çırağım, çalışıyorum" dedim. "Allah Allah!" dedi, kafasını çevirdi ve işi olduktan sonra gitti.

1 hafta sonra bu semerci dayı yine bizim dükkâna geldi ve bu sefer benle konuşmak istiyormuş. Beni yanına çağırđı: "Bak yeğenim! Burada sen çalışma. Buranın geleceğı yok. Seni buraya kim verdi bilmem ama ben seni geçen gördüğümde aklıma geldi. Bizim Beypazarı'nda sanayide Ziya usta diye birisi var. Adam bir numara Jeep tamircisi. Ona sordum ben, çırak arıyordu ve hem de sana evinde bakacak. Gel sen çık buradan. Ben seni oraya götürüyim. Dedenle konuşurum. Sen ilk önce köye gel ve sonra seni oraya götüreceğim." Öyle de oldu ben bir şekilde köye geldim.

Artık benim çıraklık kesinleşmiş ve semerci dayı Ankara'ya müşteri götürcekmiş ve Jeep'in bagajına benim için bir yatak bir yorgan kondu ben kendi başıma, dede gelmiyor para gidecek diye. Beni semerci dayı götürdü Beypazarı'nda Ziya ustanın dükkânının önüne. Hemen yatak-yorgan indi, beni tanıştırdı ve Ankara'ya gitti. Ben hemen orada iş başı yaptım. Akşam olunca Ziya usta benim yatak ve yorganı alarak evine götürdü. O gün orada kaldım ama ertesi günü durum kritik gibi gözüküyor. Çünkü sabahleyin benim yatak ve yorgan yine jeep'e kondu. Şimdi anladığım kadar herhalde bizim usta hanımından izin almadan beni evine götürüp bizde kalacak diyememiş.

Neyse ertesi günü iş bitmeden benim usta beni arabasına aldı ve bana: "Sana ben bir ev buldum. Sen orada kalacaksın. Seni şimdi eşyalarınla kiraladığım eve götürüyorum" dedi. Götürdü. Şöyle ilçenin dış mahallesindeki bir evin avlusundaki tek bir odaya girdik. Ceryan (elektrik) bağlantısı yok. Bir gaz lambası

var. Kapısı tam kitlenmiyor. Yine bu usta iyi niyetli biriymiş ki bana; helva, zeytin, peynir, ekmek, su kabı leğen falan almış. Onları benim odaya yerleştirdik: "Yarın buradan işe gelirsın" dedive gitti.

Akşam yatağımı serdim yattım. Bir müddet sonra orada odunlar falan vardı. Odunların arasından böyle kocaman kocaman fareler gelmeye başladılar. Ben köyde büyümeme rağmen çok şeyden korkmazdım ama bu farelerden çok korkardım. Hemen yorganı sıkıca üstüme kapattım ama beni yiyecekler diye ödüm kopuyordu. Sabah olduğunda kapıya yaşlı bir nine geldi: "Burası benim ekmek odam. Ben haftada bir kere burada ekmek yapacağım haberin olsun" dedi. İşe gideceğim ama işe yeri nerede? Sağda mı, solda mı hiçbir yer bilmiyorum. Oraya baka, buraya baka ben öğleye kadar işyerini zor buldum. Usta: "Olsun farketmez yarın erken gelirsın" dedi.

Hafta sonu oldu cumartesi akşam bizim kalfa İbrahim bana dedi ki: "Gel bu akşam beraber çarşıya gidelim." Bana yarım ekmek arasına bir kaynamış yumurta alıverdi ve onu yiyerek çarşıya doğru gidiyoruz. çarşıya vardığımız ilk kahvehanenin bahçesine oturduk. Bize birer çay geldi ve bizim kalfa İbrahim Efendi çayını tam içmeden bana: "Sen burada bekle ben hemen geliyorum" dedi ve gitti. Bende çayımı içtim bekliyorum gelen yok. Çayın parasını vereceğim cebimde para yok. O anda ben para falan bakarken birden ceryanlar kesildi ve her taraf karanlıkta kaldı.

Hemen ben oradan çay parası veremeyeceğim için ayrıldım. Ayrıldım da sadece arabaların ışıkları var. Her taraf karanlık. Artık ben yol boyu gidiyorum. Bazen arabalar gelmiyor orada biraz bekliyorum. Yine arabalar çoğalınca yola devam edip duruyorum. Nereye gittiğim belli değil epeyce gitmişim artık, bizim ustabaşı İbrahim'i iyice kaybettim. Beni bir telaş sardı.

Allah'ım ben şimdi ne yapacağım derken şöyle bir tepe var, tepeyi iyice aştım. Bakarken, düşünürken aşağıdan bana doğru bir bisiklet geliyor. Böyle ışığı bir yanıp bir sönüyor. Bu geldi geldi benim yanımda durdu.

Bana baktı, ben ona baktım. Bana: "Len Zekayî! Sen ne aran burada? dedi. Ben de: "Le Ömer! Sen ne aran burada?" dedim. O an bana bir heyecan geldi. Bu Ömer bizim köylü, ben onla ilk okula gitmiştim sonra onlar Beypazarı'n'a taşınmışlardı. Şu Allah'ın işine bakın! Nereden nereye. Sonra beni bisikletin arkasına bindirdi ve onların evine gittik.

Onun Nazif diye bir de kardeşi vardı. Onların evi güzel; televizyon felan var. Babaları da Sakarya kenarında çok tarlası olan bir araziye ortakçı gitmişler. Neredeyse 1 yaz eve gelmiyorlar ve tarla başında kalıyorlarmış. Böyle çalışanlara ortakçı derlermiş.

Bu benim arkadaş Ömerlere de bizim köyden Miyasi diye bir yaşlı nine vardı onu çocuklara baksın diye getirmişler ve oda orada kalıyor. Hemen beni tanıdı hâl-hatır derken biz yemek yedik. Ömer: "Sen hiçbir yere gitme, burada kal. Bizim ev geniş" dedi. Çok sevindim ve gönül rahatlığıyla yattım. Bir de ne olsa iyi! Sabahleyin şöyle camdan bir baktım ki burası bana biraz tanıdık geldi. Meğer benim ustanın kiraladığı evde onların evin hemen karşısında. Hemen Ömer'e: "Ömer Ömer gel bir bak benim evde daha orası" deyince iyice şaşırdık. Sonra Ömer: "Ya hu Zekayî! Orada kalınmaz. Oradaki kadın cadı birisi. Sen nereden buldun bu kadını" dedi. Sonra gittik, benim evdeki eşyaları aldık. Onların evine getirdik ve ertesi gün ben onların oradan işegittim.

Öğleden sonraydı ben çalışırken bir de baktım camdan birileri bana bakıyor sonra bizim Ziya ustaya bir şeyler soruyor. Benim

dikkatimi çekti. Baktım ki benim dedem köyden gelmiş beni arıyor. Bende onu görünce ağılıyiverdim. Bizim dede beni almaya gelmiş nedeni de benim meslek öğrenmem veya bir şeyler olmam değil; köyde işler kalmış, işlerin içinden çıkamamışlar. Bana ihtiyaçları olduğu için beni arayıp bulmuş ve almaya gelmiş.

Bir de o zaman anlayamadım ama şimdi tahmin ediyorum, herhalde Almanya'dan mektup gelmiş bizim ana-baba bizi Almanya'ya götüreceklermiş. Neyse bizim usta beni vermek istemedi: "Bırak çocuk iyi çalışıyor. Bende memnunum. Evini de ayarladı" desede nafi. Bizim dede beni almaya gelmiş. Dedem İnce Mehmet'in oğlu Ali yeni Jeep almış ve onu başka bir ustaya tamir için vermiş. Biz de dedemle oraya gittik. Orada da benim çıraklık elbisemi gören usta sordu: "Bu kim? Bana böyle bir çırak lazım" demişti.

Sonra apar topar benim eşyaları alıp köye geldik. Hemen mesaiye başladık. Artık bildiğimiz düzene devam ettik. O arada bana dedem: "Babanlar mektup göndermiş. Abin Ersin'i Almanya'ya götüreceklermiş" dedi. Nedeni de o ilçede sağ-sol kavgasına karışmış, onun için başına bir şeyler gelmeden oraya götüreceklermiş. Ben düşündüm, Allah Allah! Bu nasıl olur? Abim gidiyor da ben neden gidemiyorum?

Böyle camiye namaza gittiğimde hep dua ediyorum: "Allah'ım ben Almanya'ya gitmek istiyorum" diye. Herhalde duam kabul oldu ki birkaç ay sonra bir mektup daha geldi. "Ersin'i de Zekayi'yi de biz Almanya'ya götürmek istiyoruz. Bizim Hala oğlu Baki Şemen izine gelecek, biz izine gelemiyoruz." Dedeme: "Baba sen Eskişehir'e çocukları götür, onlara birer pasaport çıkart ve Baki Şemenle Almanya'ya gönder." İsmarlama baba! Almanlar böyle kişilere; RABEN VATER derler. Beyefendi sanki bize çok babalık yapmışta kendi gelip bizi götürmüyor da

başkasına havale ediyor. O devirde 2 çocuğa Eskişehir'de pasaport çıkarmak için günlerce uğraşman lazım. Ayrıca nerede kalacaksın; 3 kişi kimin evinde?

Dediğim gibi de oldu tam 10 günde ancak pasaport çıkardık ve 10 gün gönüllü veya gönülsüz Bakiye Hala vardı. Onlarda şehire yeni taşınmışlardı, onların evinde kaldık. Dedem köylü birisi başında şapkası var. Memurlarla konuşamıyor. Resmi daireye girerken böyle şapkasını çıkarıp terini silip ve nefes alıp öyle giriyor. Bizi de konuşturmuyor. Memurlar bugün gidin yarın gelin deyip bizi savuşturuyorlar. Sonra benim kötü bir rahatsızlığımda vardı yatağa işerdim ve orada yatağa işedim...

Sonra Baki Amca Almanya'dan geldi 1 ay falan kaldı. Sonra bizi aldı Ankara'ya havaalanına gittik. Daha önce bahsetmiştim babamın uçağa nasıl bindiğini ve ne yaptığını. Uçaktan aşağı ne fırlattı diye. Şimdi bunlar benim kafamda, bizde uçağa bineceğiz ya!

Havaalanına vardık böyle küçük camlı uçaklar var ben kendimce diyorum ki herhalde bunlar uçak yavrusu, esas uçakları biz daha görmedik diye bekliyorum. Hani uçağın kanadının birisi bizim köy kadar vardı ya ve camından yemek tabakları atmıştı babam. Hepsi yalanmış! Biz o uçak yavrusuna bindik. Neyse 3 saat sonra 27.11.1977 saat 12.30'da Münih'e indik. Dışarı çıktık her taraf kar, soğuk fırtına ve biz üzerimizde ince bir gömlekle gelmiştik.

Bizim ısmarlama baba bizi Zampara Mehmet'in Münübüsüyle almaya gelmiş. Neyse eve gittik. Ev 2 oda, bir mutfak, bir de oturma odası. Tuvalet 4 aileye kapı girişinde, 1 tane banyo zaten hiç yok. Musluk sadece mutfakta var. Eski bir bina ve hepsi Türk Ailesi. Belki bu eseri burada oturanlar okuyabilir

**Almanya'ya geldiğim gün.
Burası hem mutfak hem yatak odası
hem de oturma odası. 1977**

adres halen ezberimde: Marschstrasse 8 / Miesbach Münihe 60 km. Böyle Alp Dağlarının eteğinde bir yer. Sonra da öğrendim ki gller bölgesi ve turizm blgesiymiş. Neyse biz yemek yedik ve bizim yatacağımız yerde soba yok. Baktım ki bizim Baba eline bir eki almış mutfakta sobanın arkasındaki duvarı kırmaya başladı. Sebebini sormadım çünkü onlar bana bir yabancı gibi olmuştı. Ebeyle dedeyi daha fazla severdim ve onlarla daha rahat konuşturdum. Zaten babamlar izine geldikleri zaman anyaya-konyaya gideceğiz diye 1 ay gezmeye giderlerdi. Birisini hiç unutamam. Bunlar izine gelmişlerdi. Almanya'dan Konyalı arkadaşları varmış. Konya'ya gidecekler. Ben: "Ben de geleceğim" dedim.

Böyle Jeep'e bindiler, gidecekler. Bende jeep'in kapısına yapıştım, bırakmıyorum. Sonra beni itiverdiler, oracıkta koyup gittiler. Ben böyle kişilerin yanına gittim. Zaten bizim ısmarlama babayla konuşulmazdı ki; bir şey sorduğın zaman eğer işine gelmezse hemen bir tokat atardı, nereden geldiğini anlamazdın, yüzünün kızartısı 1-2 saat geçmezdi. Neyse duvardan bir delik açtı meğەر bizim yatacağımız odaya o delikten sıcaklık gidecekmiş; buyurun size Almanya. Belki sizlere inandırıcı gelmeyebilir ama ben O gün yemek yedikten sonra sağı sola baktım içim daraldı. Çünkü o gün hiç namaz kılamamıştım. "Anne ben namaz kılacağım" dedim. Annem ilk önce şaşırdı, hemen bir şeyde diyemedi. Yani olur da olmaz da diyemiyor. Bilmem ki nasıl olacak?

Meğەر onların o bölgede namaz kılan hiç kimse yokmuş. Tuvaletlerde su yok, seccade-namaz takvimi, kibleyi bilen yok. Namaz saatleri belli değil. Ondan annem bana net bir cevap verememiş. Neyse biz sabahleyin kalktık oradaki Türklerle tanışırken bana dediler ki sen ne zaman okula gideceksin? Ben şaşırđım ne okulu ben okulu bitirip öyle geldim buraya. Yok yine de gideceksin, şaşırđım. Anneme sordum: "Doğru. Yarın sen

okula gideceksin. Yukarıda Canan diye bir kız var o okula gidiyor, seni yarın o okula götürecektir" dedi. Canan dediği kızda Ankaralı, benden 15 gün önce Almanya'ya gelmiş. Yapacak bir şey yok. O gün bana çanta, kışlık elbise felan aldık ve ben Canan ile okula gittim.

Benim ayağımda böyle kocaman çizmeler var. Müdürün odasına girip kayıt yaptık sonra beni 6/D Öğretmen Adolf Fischer'in sınıfına götürdüler. Sınıfa ilk girdiğimde ders başlamıştı sınıftaki herkes bana baktı ve hepsi birden gülmeye başladı. Birincisi; nereden geldi okulun yarısında bu kara oğlan? İkincisi; herkes benim ayaklarıma bakıyor. Artık bir yer gösterdiler oraya oturdum. Sonradan öğreniyorum ki sınıfa girerken ayakkabıları çıkarıp bir terlikle sınıfa öyle girilecekmiş. Benim çizmeler karlı-çamurlu halde sınıfa girmişim.

Şöyle bir baktım ki: Sınıf tahtasındaki yazıları süngerle silip, bir pilastikle sıyrıyorlar ve tahta böyle aşağıya iniyor, yukarı çıkıyor; yani çocuğun boyuna göre ayarlayabiliyorsun. Sonra 3 kapaklı kapakları açılıyor her kapakta çeşitli çizgiler var. Sonra anlayabildiğim kadar çocukların ev ödevinin sayfasını belletmen bir alete koydu, o alette o yazıyı duvara yansıttı ki herkes görebiliyor. Yine herkesin özel dosyaları var. Sırayla konmuş onlar sınıfta kalıyor. Bir de sınıfın dışında herkesin özel ayakkabı ve elbise koyacakları yerleri var.

Eve geldim babama: "Bana terlik lazım. Herkes sınıfa terlikle giriyor" dedim. Bana: "Git oğlum! Sen yanlış anlamışsın. Terlikle sınıfa felan girilmez" dedi ve inat etti. Bana 1 hafta terlik almadılar; rezil-kepaze oldum.

Zaten babam okulun nerede olduğunu bilmiyordu bile. Bunlar Almanya'ya gelmiş hep Türk mahallesinde kalmışlar ve hep Türklerin çalıştığı yerde çalışmışlar. Yılda da 1 ay memlekete

gitmişler yani Almanlarla hiç alakaları olmamış. Okulun ney ve nasıl olduğunu nereden bilecekler ki?

Hayatımda unutamayacağım bazı şeyleri bu ilk haftalarda yaşamak zorunda kaldım. Neler bunlar diye sorarsanız: Okula başladığımın üçüncü günüydü, saat 10. 15'de bunlar tenefüse çıkıyorlar ve tenefüs havanın şartına göre bazen okul içinde salonda, bazende dışarı avluda oluyor. İçeride tenefüsde böyle ben kenara çekilip bakıyordum bir de ne görsem? Baktım ki bir kızla bir oğlan ekmeği yere atmışlar ekmekle top oynuyorlar. Onların 'semmel' dedikleri bir ekmek var böyle küçük yuvarlak yani top gibi. Onla top oynuyorlar. Ben bunu görünce şaşırdım, hemen "Aman Allah'ım! Bu nedir?" dedim. Ama müdahale yapacağım, çekiniyorum. Yapmasam bu büyük bir günah. Ben ekmeği yerde gördüğüm zaman hemen yerden alırım ve öperek yüksek bir yere koyarım. Çünkü öyle yetiştim. Hiçbir şey yapamadım, sadece seyrededildim.

Birkaç gün sonra spor dersi varmış oraya gittik. Tek kelimeyle muhteşem. Okulun özel çimle kaplı top sahası var. Sonra kapalı spor salonunda yok yok... Atlama yerleri, tırmanma direkleri, voleybol sahası... Dışarıda koşu bantları, kuma atlama yerleri. Yani sporla ilgili ne varsa; mızrak ve gülle atma, masa topları. Hepsi orijinal yapılmış muhteşem bir spor kompleksi.

Burada yine yaz geldiğinde bir olay oldu. Böyle küçük el topları yapmışlar ve bir de alanın içine rakamları koymuşlar; yani 25 metre 50 metreye kadar rakam numaraları var ki topu atan çocukların metresini ölçecekler. Neyse sıra bana da geldi. Toplar tam elime göre uydu, böyle özel meşinden yapmışlar. Ben topu bir attım top spor sahasından çıktı gitti, sayı rakam falan kalmadı. Herkes şaşırdı bravo demeye başladılar. Bir de aralarında konuşuyorlar. Nasıl sayacağız bu topun gittiği yeri diye. Ben memlekette her gün koyunların arkasından ve

Almanya'da bir Türk düğünü. 1978

8.inci sınıf Miesbach/Münih - Almanya

gördüğüm her kuşa taş ata ata kasları geliştirmişim. Belki günde 50 defa taş atıyordum. İşte böyle de bir anım olmuştu.

Yine birkaç hafta geçmişti bizim evden okula epeyce uzak bir yerdeydi. Böyle yokuşlardan ve merdivenlerden geçerek, okuldan çıktım eve gelirken bir manzarayla karşılaştım. Baktım ki sokağın ortasında bir kadınla bir adam sarılmışlar öpüşüyorlar. Şoka girdim! Bu nedir anlayamadım. Acaba bunlar insan mı yoksa hayvan mı diye kafamda soru işaretleri dolaşmaya başladı. Eve geldim hemen ağlayarak bağırırmaya başladım: "Ben köye gitmek istiyorum! Burada durmak istemiyorum!" diye. Durmadan bağırıyorum. Tam neden ve niçin gitmek istediğimi de anneme anlatamıyorum. Olağanüstü bir durum. O zamanlar 13 yaşımdayım ve neyin ne olduğunu tam anlayamıyorum. Belki 20 yaşımda veya 5 yaşımda olsam problem olmazdı. Sonra beniyatıştırdılar.

Şimdi anlayabiliyorum ki benim annem bizim Narlı Köyüne neden böyle kafada fötr şapka ve her tarafı boya-cila içinde, açık-saçık gelmişti.

Bu arada namazları kılamıyorum, kibleyi falan bulamadım. Dağların içinde bir yer nereden güneş doğar ve nereden batar anlayamadım. Sonra benim babamın halasının oğlu Hulusi Şahin vardı. O benden sonra benim okuduğum Kur'an kursuna girmişti. Ona mektup yazdım bana bir çare bul, ben kibleyi burada bulamıyorum diye. 2 hafta sonra bana bir cevap geldi. "Sorsoruştur çare bulamazsan inandığın bir tarafa dur" diye.

Sonra ben araştırırken birisi bana dedi ki. Adapazarlı birisi Miesbacher'a kaçak olarak yani turist olarak gelmiş ve o kişi hafızmış. Hemen ilgilendim. Gittim aradım buldum, adama derdimi anlattım. Adam bana baktı baktı: "Sen ne yapacaksın 'haşa sümme haşa' namazı niyazi. Bırak, keyfine bak! Zaten

Almanya'ya gelmişin" demez mi?

Oradanda umdumuzu bulamadık. Bir gün annem bana dedi ki: "Bu Kastamonulu Balcı ailesi var. Onun hanımının annesi Türkiye'de ölmüş ve kadın burada yasin okutmak istiyormuş. Sen okuyabilin mi?" diye sordu. Ben hemen: "Okurum" dedim. Sorduk soruşturduk bizim orada Sivaslı Süleyman Kaya İşçi Dernekleri Başkanıymış ve o Münih'den Kur'an'ı Kerim alabilirmiş dedi ve bana bir Kur'an'ı Kerim geldi. Hemen beni o kadının evine götürdüler.

Kadının evine vardık ki ev kadınlarla dolmuş ve beni bekliyorlar. Neyse ben yasini okumaya başladım ve oraya gelenler bu çocuk nasıl okuyor diye hayran kalmışlar, anlatıyorlar. Hatta sonra beni özel olarak eve görmeye gelenler oldu. Bizim okulda haftada bir gün öğleden sonra Türkçe ders ayarlanmıştı. Bunu TC. Başkonsolosluğu Münih ayarlamış ve bize İzmirli Nihal Gürler diye bir öğretmen geldi. Salı günü bizim okul bittikten sonra bize Türk kültürü şeklinde karışık dersler veriyordu. Ama bu mecbur değildi. Hemen ben kaydoldum şöyle 14 tane Türk çocuğu bir arada ders görüyorduk ki bu da bana ilaç gibi gelmişti. Bizim belletmen benim Kur'an okuduğumu duymuş bana dedi ki: "Oğlum! Sen ezan okumasını biliyor musun?" "Evet biliyorum" dedim.

"O zaman kalkta bir ezan oku. 2 yıldır burada ezan sesi duymadık" demişti. Bende kalktım ezanı bir verdim ki her taraf inliyor. Ezan bitmeden bizim sınıfın kapısı çaldı. Bizim okulun müdürü gelmiş bu ses neyin nesi bir şey mi oldu diye. Artık ben Almanya'ya geleli 2 sene olmuştu ve benden sonra Türkiye'den başka Türk çocukları da geldiler. Onlarla arkadaş olduk. Bu arada bu Almanların din dersi oluyor ve o din dersine biz katılmıyoruz, sınıfın dışında bir yerlerde bekliyoruz. O zaman da Türk çocuklarıyla bir araya geliyoruz.

Artık 8. sınıfa geldik az çok Almancayı öğrendik. Böyle babamın Almanlarla konuşmasını dinliyorum ve artık onun yanlış konuştuğunu fark ediyordum. Yine böyle okula giderken, bir gün benim masamın altındaki kitabımın arasını bir açtım ki bir kâğıt konmuş. Böyle cicili micili iyice açtım bir baktım ki kâğıtın üzerinde bir yatak resmi yapılmış. Böyle kalp var ortasından ok felan geçiyor, en altında Petra yazıyor. Utandım etrafa bakamıyorum çünkü Petra benim karşımda oturuyor. Yüzüm kızardı, kafamı aşağıya eğiyorum çünkü benim almış olduğum kültür bu gibi şeylere tamamen aykırıdır. Haftalarca o kızıdan uzak durmaya başladım ve bunu da kimseyle paylaşamadım.

Artık bizim belletmen bizlere ara sıra soruyor ne mesleği öğreneceksiniz diye. Bana da sordu; ben bilmiyorum demiştim. Olmaz herhangi bir meslek öğrenmek zorundasın dedi ve yine bilmiyorum deyince: "Sen Türkiye'de nelerle meşgul oldun? Ailen ne iş yapardı?" diye sordu. Ben de: "Bizim bahçelerimiz vardı, üzüm bağı, sebzeler, meyveler..." deyince, bana dedi ki: "O zaman sen GAERTNER ol, yani bahçıvan mesleğini yaparsın." Bir de öğretmen bana: "Bak biz çeşitli Fabrikalara sınıfça geziye gittik, oralardan da bir meslek edinebilirsin" demişti. Bir de ilginç olan bizi sınıfla beraber Münih'in yakınında Dachau'a götürdüler ve orada bu Almanların yani Hitler'in Yahudileri fırınlarda yaktıkları yerleri göstermişlerdi. Çok yerlere götürdüler. Göller üzerinde mesela Chimsee'ye gemi turu felan yaptık. Saraylara, maden ocaklarına ve hatta askeriye'ye bizi sınıfça götürmüşlerdi.

Artık 9. sınıfa geldik okul bitmek üzere. Abim yeni ehliyet aldı ve bir de eski bir araba aldılar. Türkiye'ye arabayla izine gidecekler. Biz bu arada 6 kişi olduk sonra kız kardeşlerimde Almanya'ya gelmişlerdi. Araba 5 kişilik yani bana arabada yer yok. Neyse Zonguldaklı Bahnhof Ahmet Münübüsle Türkiye'ye gidiyormuş ve onların arabada 2 aile var ve bir de arkasına bir

Almanya 9.uncu sınıf. Bir tuz madeninde gezi.

Almanya'da futbol takımı kurmuştuk.
Hausham.1979

tahta sandalye koymuşlar. Ben onlarla o sandelyede Türkiye'ye gidebilirmişim. Biz sandelyeye oturduk, memlekete doğru gidiyoruz. Avusturya'yı çıktık bizim münübüs bozulmaz mı? Motor su kaynatıyormuş. Zaten arabayı 1000 Marka almışlar. Bir İngiliz münübüsü, 25 yaşında imiş. Yollarda kuyruk var, o zamanları çifte yol yok. Bir traktör önümüze geliyor ve 1-2 saat onu geçemiyoruz. O arada da motor su akıtıyor.

Artık bana dediler ki: "Sen bu su ibriğini al, hemen su koy" diye beni gönderiyorlar. Neyse biz su koya koya Edirne'ye vardık ve arabayı hemen sanayiye'ye çektiler. Tamirci dedi ki buna parça lazım birkaç günde bu ancak olur. Bende orada beklerken bizim şöför bana: "Gel sana bir tava ciğeri yedirelim ve seni biz buradan otobüsle İstanbul'a gönderelim" dedi. Benim zaten hayır diyecek bir durumum yok 15 yaşındayım. 1979 senesi. Neyse ben otobüse bindim, korka korka da olsa bir şekilde Eskişehir'e vardım. Gider gitmez o benim bahçelerin hepsini doya doya gezdim ve birazda Almanya havaları attık.

Almanya'ya döndüğümüzde bana öğretmen: "Zekayi biz sınıf olarak büyük bir gezi planlıyoruz. Artık okul bitiyor. Onun için her talebeden 300 Mark para alıyoruz. Sende vermek zorundasın" dedi. Eve geldim anneme anlattım. Annem: "Baban kesinlikle vermez" dedi. Ben ısrar edince annem: "Ben babandan saklı mutfak masrafından 100 mark vereyim" dedi. Bende bunu Adolf Fischer'ye anlattım yani belletmene. Sonra öğretmen düşünmüş bana dedi ki: "Sen o 100 Markı getir, geri kalanını ben Caritas'dan alırım" dedi Caritas yani Kızılhaç'dan. Ve öyle de yaptı. Hazırlıklar oldu biz sınıfça 3 günlüğüne bir yerlere gideceğiz. Otobüse binip gittik ve o gün dağların içinde bir otelde kalacağız. Otele yerleştikten sonra piknik yapılacak malzemeleri aldık ve su akan dere boyu gittik. Böyle elimize meşaleleri yakarak gidiyoruz. Böyle etleri güzelce kızarttık, yedik. Yemekten sonra herkes dinlenmek için bir tarafa dağıldı.

Ben yalnız dolaşırken şöyle bir tarafa işlemek için gitmiştim. O arada baktım ki birkaç kızlar bir araya gelmişler böyle ellerine bir erkek organı almışlar -pilli olsa gerek- onunla birbiriyle oynuyorlar. Hemen sessizce onlar duymadan oradan ayrıldım. Sonra bana yakın duran Andi diye bir arkadaş vardı, bana dedi ki: "Gel beraber bir yerlere gidelim." Onla beraber öbür erkek arkadaşların yanına gittik. Orada da ne görsem iyi! Oğlanın birisi plastikten bir kadın makadı şişirmiş, onunla bir şeyler yapıyorlar... Bu gördüklerim bana tuhaf geldi. Sonra geri evimize geldik. Okul daha bitmedi ve bizim belletmen bana tekrar sordu: "Meslek işini ne yapacağız? Çünkü okul bitmeden sen meslek yeri bulacaksın ve orada deneme olarak 1 hafta çalışman lazım. Ben biraz senin için araştırdım bu Miesbach'da bahçıvanlık öğrenilecek bir meslek yeri yok ama sen eğer başarabilirsen Münih'de kesin var. Ben telefon defterinden araştırdım" dedi. Eve geldim, babamlara sordum: "Git oğlum! Ne mesleği? Git! Daha buralarda birçok Gaestehaus'lar yani lokantalar var. Git oralarda bulaşık yıka 1200 Mark para alırsın. Ben Münih'e izin vermem." Bir daha sorarsam tokat yiyeceğim için sesimi keserek babamın yanından ayrıldım.

Belletmene anlattım. "Tamam o zaman sana buralardan başka meslek yeri bulacağız" dedi. Birkaç gün sonra bana Adolf Fischer: "Zekayi bak senin için bir yer buldum. Burası okula yakın ama bu meslek araba tamirciliği. Mercedes Servisi Paul Meier. Bu civarın en meşhur Mercedes Servisi. Burada öğrenebilirsin" dedi.

Ne yapayım yine bulaşık yıkamaktan iyi deyip: "Evet, olur. Teşekkür ederim" dedim. Artık babama sormadan: "Bana belletmen yeri ayarlamış ve Osterverien yani Paskalya tatilinde ben 1 hafta deneme amaçlı Mercedes tamirhanesinde çalışacağım" dedim. Neyse bir hafta burada çalıştım sonra oranın görevlisi bana: "Bu deneme süresi pratikti, sen bir

Theori olarak imtahana tabii olacaksın" dedi ve ayrıca: "Buraya 1 kişi lâzım ama 16 talep var yani 16 kişiden 1 kişi alacağız haberin olsun" demişti. Öğretmen bu işyerine giderek benim için der ki: "Bu benim en terbiyeli ve edepli talebem. Notları iyi değil ama Almanca'yı tam bilmediğinden kaynaklanıyor" diyerek beni tavsiye eder.

Birkaç hafta sonra benim imtihan tarihi belli olmuş ve ben o gün okula gitmeyeceğim ve yazılı imtihan olacağım. Sabahleyin Mercedese vardım ve benimle 16 kişi var bunlardan birisi Yugoslav öbürlerinin hepsi Alman. Bana bir dosya verdiler ve bir odayı gösterdiler. Dosyayı açtım bir baktım ki sanki makine mühendisi imtihanına girmişim. Böyle arabanın dinamosu nerede, ışık dinamosu nasıl ve ne tarafa döner, kayışların vazifesi nedir, benzinle dizelin arasındaki fark nedir gibi şeyler. Ben hayatımda daha bir defa arabanın motor kapağını açmış değildim. Yani hiçbir şey anlamıyorum.

Ben o odada kafa sallarken birisi vardı bir köşede. Bana baktı: "Sen galiba bunları anlamıyorsun" dedi. Hemen bende: "Evet ben bir şey anlamıyorum" diyince, yanıma geldi: "Bak sakın kimseye söyleme, ben sana yardım edeceğim" dedi ve bana gösterdi. Şuraya şunu buraya böyle yap deyip benim imtihanı bitirdi. Dosyayı teslim ederken: "Tamam biz 2 hafta içerisinde sana habereceğiz, olumlu veya olumsuz" dediler.

Bana 1 hafta sonra cevap geldi tamam seni beğendik ve meslek olarak bize başlayabilirsin diye. Hemen mektubu aldım okula götürdüm. Öğretmene gösterince hemen heyecanla bütün sınıfa: "Bakın Zekayi Paul Meier'de imtihanı kazanmış" deyince, herkes beni alkışlamıştı. Gün geldi okul bitti biz işbaşı yaptık bir ay oldu 2. ay bizim baba başladı sen kaç para maaş alıyorsun demeye. Ben 200 Mark deyince yerinden fırladı: "Ney! Böyle aylık mı olur? Derhal oradan çık ve daha çok paralı

yer bul." "Ama baba ben meslek..." derdemez "Senin mesleğine neyaparım..." dedi.

10 gün sonra baktım bizim iş yerine gelmiş patronla konuşuyor. Birazda yarım Almanca ile aynen durmadan şöyle diyor: "WENN MEİNE SOHN NİCHT WIEL GELD MEİN SOHN KÜNDİGEN...!!!" Adam şaşırdı! Sonra benim yanıma gelerek: "Bu senin baban ne diyor böyle paradan falan bahsediyor. Bak! Sen daha 18 yaşına girmedin. Senin baban bana dava falan açar onun için ben sana buradan çıkış vermek zorundayım" dedi ve gitti. Okula gidince öğretmene meseleyi anlatım. Adamcağız böyle saçlarını yolarcasına: "Olamaz böyle bir şey!" dedi ve beni biraz teselli etti. "Sonra sen bana bir daha gel" dedi ve beni uğurladı.

Artık benim kafada Münih var hem iş için hem de orada camii varmış...

Öğretmene gidip derdimi anlattım. Bana: "Tamam ben seninle ilgileneceğim. Münih Havaalanının hemen dibinde fidan yetiştiren ve sahibi Macar olan bir işyeri meslek edinecek çırak arıyormuş." dedi. Orayı telefonla aramış ve benim öğretmenim olduğunu, ayrıca Mercedes'de imtihanı kazandığımı anlatmış. O Macar: "Kalacak yeri yoksa benim yerimde konaklama imkânı var. Sonra Zekayi Münih'e trenle Hauptbahnhof'a gelsin ben onu arabayla karşılarım ve elime onun adını yazacağım o beni ondan tanısın" demiş.

Neyse ben cesaretimi topladım ve trene bindim Münih'e gidiyorum. Son istasyona vardım ve baktım ki birisi 'İsin' yazmış bekliyor. İlk önce anlayamadım ben 'Işın' bekliyorum meğer Almanca'da 'I' harfi olmadığı için öyle yazmış. Sonra yanına gittim ve beni aldı evine götürdü.

İşbaşı yaptım, hemen ertesi hafta da bir gün meslek okuluna gideceğim. Okul bana yakın bir yerde ama ben acemelikten 3 vasıta değiştirip gidiyorum. Okulda Kadir Doruk diye birisiyle tanışmıştım, o bana anlattı: "Sen bir tranvayla eve varırsın" dedi. Her şey tamam şimdi artık camii veya camileri bulma zamanı geldi. Cumartesi günü Denizlili okul arkadaşına gittim: "Kadir bu Münih'de camii varmış bugün orayı bulmam lâzım bir yardımcı ol bana" dedim. O bana bir yer tarif etti kendi gelmek istemedi. "Freimann Camii Münih'in dışında bir yer. 3 veya 4 vasıtayla ancak varılıyor" dedi. "Yine de ben seni U Bahn'a kadar götürüyüm." "Kadir o nedir?" dedim. "U Bahn yer altı treni" dedi. "Allah Allah sen ne diyorsun? Yer altından tren mi gider?" dedim.

Gittik, bir de ne görsem iyi; böyle ceryanlı merdivenlerle yerin altına indik ve her taraf fayanslarla kaplanmış kocaman meydan iki tarafda raylar, kocaman saatlar ve tıklım tıklım yer altı insanlarla dolmuş bir yer. İki tarafada yer altından trenler gidiyor. Şaşırdım, ben memlekette yer üstünde treni zor görüyordum, yerin altında tren nasıl gidecek? Benim şaşırdığımı görünce arkadaş: "Daha burası ne ki! Marien Platz'dan tren 2 kat daha derinden gidiyor" demişti. Bu olağanüstü şeyi atlattıktan sonra ben araya araya Freimann Camisini buldum. Baktım ki böyle minareli, yemekhane büroları olan bir camii; yani küçük bir külliye. Öğle namazı kılıyorlar, hemen usulca bir kenara oturdum. Namazdan sonra beni kenarda otururken gören Hoca Efendi: "Hoş geldin" dedi ve odasına geçti.

Artık ben burayı buldum, gider miyim? Baktım etrafta dolaşan böyle esmer tenli Araplar geziniyor. Abdesthaneyi felan sordum; güzel bir abdest aldıktan sonra, güzel bir şekilde öğle namazını kıldım.

Kız kardeşim Nesrin ile Almanya. 1979

Almanya-Münih. 1981

Sonra şöyle etrafı bir dolaştım ve baktım ki orada daima kalan kişiler var ama Türkçe bilmiyorlar. Neyse ikindi namazı yaklaştı ve Hoca Efendi geldi beni görünce dikkatini çekti herhalde bana nereden geldin ne iş yaparsın vs. sorular sordu. Kendisinin Ankaralı olduğunu ve isminin de Mustafa Şeker olduğunu anlattı. Sonra beraberce ikindi namazını kıldık. Ben oradan yine ayrılmıyorum böyle oradaki kitaplara, kitaplığa baktım. O arada camiye akşam namazı için Türkler geldi; böyle sakallı insanlar. Onlarla tanıştık ve akşam namazından sonra ben oradan 3 vasıta değiştirerek evime geri geldim.

Cuma gününü heyecanla bekliyorum, çünkü o camiye gideceğim. Hemen işten çıkar çıkmaz acele acele Freimann Camisine ulaştım. Rahatça bir cuma namazı kıldık ve cumadan sonra çok insan gördüm ve onlarla iyice tanıştım. Artık benim için boş vakit diye bir şey yok; iş haricinde ben hep oradayım.

İşte bazı kişilerle Kur'an'ı Kerim felan okuyoruz; birgün böyle cuma idi Hoca Efendi sohbetinde gelecek hafta buraya ağır bir misafirimiz gelecek Sayın Necmetti Erbakan diye açıkladı ve bu benim daha çok ilgimi çekti. O gün geldi ve ağır misafir böyle kocaman bir Mercedes'le camiye geldi. Namazdan sonra elinde kocaman bir mikrofona konuşma yapıyor ve oradakilerde (Mücahit Erbakan) diye bağırlıyorlar. Tabii tamamen siyasi bir konuşma efendim bizim zamanımızda dolar şu kadardı ve şimdi bu kadar vs.

Neyse ben buraya gider gelirken birisi bana dedi ki: "Sen neden bu uzak camiye geliyorsun? Sana daha yakın camiler var" dedi ve yerini tarif etti. Ertesi haftasonu o tarif edilen camiyi buldum. Hauptbahnhof'a yakın Landwehrstr. Yani bana çok yakın bir yer. Neyse orası böyle 3. katta bir yer, alt katta Hicret isminde küçük bir marketi var. Camiinin kapısına vardım, kapıda böyle kocaman yazıyla Millî Görüş yazıyor. Orada da bir namaz

kıldık ve baktım ki bitişiğinde yemekhanesi var. Herkes orada parasıyla yemek yiyebiliyormuş. Bu da benim için çok ilginç, çünkü ben yalnızım birazda yemek yapma problemim vardı. Artık yemek var, cami de var, ben diğer uzak olan camiyi bıraktım; tamamen buraya geliyorum.

Bir de benim evde kible problemim vardı baktım ki orada pusula ve kitaplar satılıyor, hemen bir pusula ve birkaç dini kitap aldım. Orada dikkatimi çeken herkesin birer cübbesi var ve o cübbeler orada kalıyor; kişi geldiği zaman kendi cübbesiyle namaz kılıyor ve herkesin sakalı var.

Baktım ki yine Selim isminde birisi orada aynı zamanda tekvando dersi de veriyor. Camiye vardığımda caminin kapısın kocaman bir ilan asmışlar: "Cemal Kamacı'nın Stutgart'da boks maçı var ve oraya otobüs kalkıyor. İsteyenler ismini yazdırsın." Hemen içeri girer girmez adımlı yazdırıp, parasını ödedim. Gün geldi biz otobüse dolduk böyle ilahiler eşliğinde boks maçı izlemeye gidiyoruz. Orada yanlış değilsem Sindin Fingen Futbol sahasını kiralamışlar ve binlerce kişi gelmiş. Kimisi kitap, kimisi de Sayın Erbakan'ın konuşma kasetlerini satıyor. Bir de orada Timur Taş'ın kasetlerinin sesleri geliyordu.

Neyse maç başladı. Belçikalı bir boksörle Cemal Kamacı boks maçı yaptılar. Boks ve program bitti. Ben birkaç kaset ve kitap aldım ve eve döndük. Ben böyle devam ederken, ertesi gün işe gittiğimde benim patron bana bir mektup verdi: "Bak! Herhalde resmi makamlardan geliyor" dedi. Hemen mektubu açtım, baktımki T.C. Münih Başkonsolosluğundan gelmiş: "Sayın Zekayi Işın tarihinde konsolosluğumuza gelmeniz rica olunur" imza ve adres belirtilmiş. Biraz paniğe kapıldım nedir acaba diye. Neyse verilen zamanda T.C. Münih Başkonsolosluğuna gittiğimde bir bayan memur dosyadan bir

mektup çıkarıp elime verdi. "Zekayi Bey sizden babanız Osman Işın şikayetçi ve bize bir şikâyet mektubu yazmış. Alıp okuyun" dedi. Benim evden kaçtığımı ve esrar içtiğimi, hırsızlık suçlarından vs. arandığımı; Alman polisinin beni bulamadığını ve ben bir Türk vatandaşı olarak sizlerden yardım istiyorum diye yazıyor. Yine de o memur hanım bana nasihat ederek: "Bak Zekayi Efendi bizim sana yaptırım yapacak hiçbir yetkimiz yok. Ayrıca senin yaşı 18'i geçmiş. Yine de biz Almanya'da olsak bile bizim Türk kültürümüz var. Anlaşıldığı gibi baban sana çok kızmış. Sen git yine de babana çiçek falan götür onun gönlünü almaya çalış derim" dedi ve beni uğurladı. Bir şey olmadı ama ben o gün izin almak için patrona yalvarmak zorunda kaldım ve 1 gün izinim boşa gitti.

KOYUN CAN DERDİNDE, KASAP ET DERDİNDE!

Ben deliler gibi dinimi yaşamak için camii arama peşindeyim ve bir meslek edineceğim diye bazı günler aç kalıyorum. Sadece derdi para olan ve benden para alamayan babamızın yaptığına bir bakın? Neyse ben yine kaldığım yerden devam edeyim...

Her şey güzel ama ben tatmin olmuyorum, yani ben daha çok İslami ilimleri yani Kur'an'ı Kerim okumayı tercih ediyordum. Orada Trabzonlu bir Osman Hoca vardı. Ondan birkaç sayfa Kur'an okudum ama yavan oluyor. Böyle yemekten sonra, yemek duası yapmıyorlar ve bazıları türkü ve şarkı dinliyor. Yine ben oraya devam ederken 3 ay geçmişti. Bir gün birisi yanıma geldi elinde kitaplarla: "Ben Yunus Emre Camisinden geliyorum" dedi. Dikkatimi çekti! "Abim orası neresi?" dedim. "İşte! Aynı caddede sağ tarafta" diye tarifetti.

Hemen zaman kaybetmeden Yunus Emre Camisine vardım. Baktım ki alt katta bir mescit ve üst katta da böyle duvarda sazlar asılan masalı-sandelyeli bir kahvane var. Burada bir

namaz kıldıktan sonra oranın Hasan isminde bir hocası varmış onla tanıştık ve haftasonları 10 veya 15 kadar çocukla ders yapıyoruz. Bir gün dersten çıktım ve yukarıya gittim ki orada ozanlar sazlarla türkü çığırıyorlar. İşte efendim başbuğumuz gibi şeyler. Ayrıca parti için para toplanıyor vs. Yine orada bir gün namazdan sonra birisi geldi: "Hoca sen nerelerdesin? Buraya artık fazla gelmiyorsun" deyince, oda şöyle demişti: "BEN ARTIK İSLAM KÜLTÜR MERKEZİNE gidiyorum." Ben hemen kulak kabarttım; Allah Allah burası da neresi? Herhalde camilerin merkezi burası galiba diye düşündüm. Hemen burasının nerede olduğunu araştırdığımda meğer aynı caddede ve yine sağ tarafta 5 bina ilerisinde olduğunu öğrendim. Tarih olarak 1981 tamamını hatırlamıyorum.

Landwehrstr. 59 / 8000 München adresine vardım ve içeri girdiğimde ne görsem? Sessiz bir şekilde herkes rahleleri almış ve kimileri grup halinde Kur'an'ı Kerim okuyorlar. Hemen içimden: "İşte dedim benim aradığım yer burası olsa gerek" deyip bir kenara oturdum. Neyse bir müddet sonra namaza kalkıldı ve berberce namaz kıldık. Artık buradan kesinlikle ayrılmam dedim, hemen bir kenarda olanları seyrediyorum. Neyse ikinci namazı kılındı ve talebeler hocalar evlerine gittiler ve orada üç-beş kişi kaldı. Sonra beni görenlerin dikkatini çektim herhalde ve yanıma Şevket Bal diye birisi geldi. Benle tanışmak istediğini, kendisini Tokat Reşadiye'den olduğunu ve buranın gençlik kolu başkanymış. Onunla neredeyse akşam namazına kadar konuştuk ve namazdan sonra Şevket Efendi evine gitti. Ama benim oradan gitme gibi bir niyetim yok ve yatsı namazına kadar orada kaldım. Namazdan sonra oranın sorumlu hocası -Şükrü Taşkıranmış- onu öğrendim ve sonra evime gittim. Orada sormaya çekindim ama ben ertesi gün sabah namazına yine o camiye geldim ve baktım caminin ışıkları yanıyor. Beni kapıda gören birisi hemen caminin kapısını açtı ve orada birkaç kişiyle sabah namazını kıldım. Ama namazdan

sonra hoca efendi evradı şerife okuyacağız dedi ve uzun bir dua şeklinde bir şeyler okudu.

Artık ben iyice göze batmaya başladım ve bir de bir şeyler hatırıma gelmeye başladı. Böyle namazdan sonra elleri açarak dua ederken ellerini birleştirmeleri. Aynı zamanda talebe okutma şekilleri bana Mihallıçık'ta okuduğum Kur'an kursunu hatırlattı. Hülâsa ben 11 yaşında tanışmış olduğum bu Süleymanlıları her halde yeniden buldum galiba diye içimden geçirmeye başladım. Artık benim burada kendimi kanıtlamam lazım. Mutlaka bu toplumda yer alma gayreti içine girmeliyim. Oranın cemati ve talebeleri Şükrü Taşkiran Hoca'ya büyük hürmet göstermeleri ve onun yanından sırtlarını dönerek değil de böyle geri geri giderek ayrılıyorlardı.

Bu benim dikkatimi çekti ve birisine sorduğumda: "Zekayi bu hocamız burada Baviera sorumlusu ve aynı zamanda Süleyman Efendi'nin talebesi" dedi.

Bu arada benim meslek bitmek üzere yani yakında çok maaş alacağım. Biz böyle devam ederken bana Kur'an okumasını veya dini bilgilerimin ne kadar olduğunu sordular ve beni kısaca bir imtihan ederek: "Sen burada hem kamet getirme hakkın var ve hem de namaz kıldırma hakkı ediyorsun" deyip işte sadece İmamlık yaparken nasıl niyet edeceğimi öğrettiler ve beni namaz kıldırma az bir cemaatle başlattılar.

Ben bunları yaparken baktılar herhalde ben bu işi iyi beceriyorum. "Zekayi senin esas vazifen burada namaz kıldırma değil, sen talebe okutacaksın. Burada 3 grup var ve sen elif cüzü okuyan talebeleri okutacaksın" dediler ve Allah bana tam 25 sene talebe okutma imkânı verdi. Ayrıca tam 40 sene bunlarla sanki evliymişim gibi beraber oldum. Sonra ben oraya adeta yapıştım. Anam ve babamlar Türkiye'ye temelli

**Bu kişi Süleyman Efendi'nin talebesi.
Konya-Karaman Vaizi Şükrü Taşıran. Bana rabıta veren kişi.
Bavyera sorumlusu.1982**

Münih-Ostbahnhof Camide ilmiihal dersi

gittiler ve Münih'te kimsem yok. Ben artık bütün enerjimi ve paralarımı buraya neredeyse vakfettim.

Bu arada bunlar haftada 4 defa ihlas hatmi yapıyorlar ve bu hatimde böyle bir araya gelip bir halka oluşturup sessiz bir şekilde boyunlarını aşağı indirerek uzun bir müddet öyle duruyorlar. Sonunda bir parça Kur'an okunarak dua ediyorlar. Bu böyle kalabalık toplu şekilde camiide oluyor, bir de çarşamba günleri evlerde yapıyorlar.

Tabii ben bu halkanın dışına oturuyorum. Bana: "Senin bazı şeyleri öğrenmen lazım. Burada kuralları tam bilemeyebilirsin" deyip, "Sende birkaç ay sonra bu halkaya dahil olacaksın" dediler. Böyle ramazan ayı gelmek üzere, bana başhoca: "Zekayi, ramazanda bir yere ayrılma. Ben seninle Temel Güvendi'yi burada bırakıyorum. Münih Grosshadern Hastanesi'nin bodrum katını Türkler teravih namazı için hazırlamışlar ve orada siz teravih namazı kıldıracaksınız." dedi. Biz de: "Tamam hocam" dedik. Dedikte birazda çekiniyorum. Bizim namaz işi büyüdü ve orada ne kadar cemaat var onuda bilmiyoruz.

Neyse zamanı geldi biz Temel Güvendi ile teravih namazı için U Bahnla Grosshadern'e gideceğiz metroyla.

Bizim Giresun'un Dereli ilçesinden gelen Temel yan çizmeye başladı. Derken, bana derdini anlattı. Meğer bu camide yatıp kalkıyor, Türkiye'den Almanya'ya kaçak yollardan gelmiş ve gece geç vakit dışarı çıkarsa Polis yakalar diye korkuyormuş. Neyse artık ben kimseye bir şey demeden namaz kıldirmaya gittim. Cemaat bana: "Hani senin öbür arkadaşın hoca nerede?" diye sordular. Bende kem-küm ettim ve cemaatin yanına vardım ki 150 kişi neredeyse gelmiş. Biraz çekindim, korktum ama işi başarıp evime gittim. Sonradan öğrendim ki

böyle kaçak kişiler hem hocalardan hem de cemaatten çokmuş. Işın garibi sonradan öğreniyorum ki; bizim Süleyman Efendi'nin talebesi ve bölge sorumlusu eski Konya-Karaman Vaizi Şükrü Taşkıran kendisi de kaçakmış!

Sonra bir gün yine cumartesi akşam böyle kalabalık şekilde ihlas hatmi yaptılar. Hatimden sonra camiye süpürge alınacmış. Sırayla soruyorlar ne kadar para verebilirsin diye ve birazda çekinerek bana sordular. Bende baktım ki herkes 10 markla 20 mark arası para veriyor. Ben yanımda 350 mark var onun hepsini verebilirim deyince herkes biraz gülerек tamam dediler. Ben hemen parayı ödeyince; zaten süpürge makinası 300 markmış...

Benim bu kadar para vermem dikkat çekmiş olması lâzım ki bana: "Hemen sen buraya her ay aidat vermek şartıyla üye ol" dediler ve ben öyle bir üye oldum ki tam bu üyeliğim 2013 senesine kadar devam etti. Her ayın son cumartesi günleri Münih'e bağlı 30 tane şube vardı ve o şubelerden hocalar ve cemaat bizim oraya toplantıya geliyorlardı. O gelenlere yemek, çay gibi ikramlar verilecek, ben o işlere eksiksiz katılıyordum. Ayrıca o camilerden gelen kişilerle tanışıyor ve bazı Eskişehirli oluyordu aralarında.

Sonra bir gün beni özel odasına Şükrü Taşkıran çağırdı. Ben olgunlaşmışım ve vazife alacaktım. Bir özel vazife her gün olacak ve bir de artık toplu hatimin yani halkanın içine kabul edilmişim. Bana rabıta tarif etti; yani kısaca Süleyman Hilmi Tunahan varisi Rasulmüş ve ancak Allah'ın nuru ondan alınırmış. Bize öbür dünyada şefaatçi lâzım benzeri şeyler söylediler. Bu rabıta nedir, nasıl bir şey diye sorarsanız? Yazılmaz, anlatılmaz ancak alınırmış.

Benim Münih Camisi'nde beraber olduğum kişileri belki merak

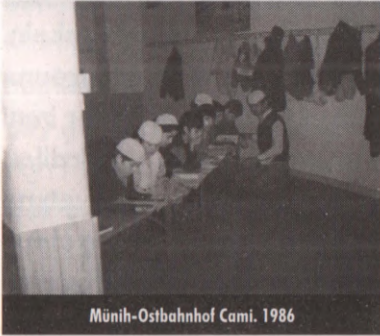
edenler olur diye bazı isimler vereceğim: Ekrem Özdemir-Başkan / Ramazan Pehlivan-Muhasip / Ahmet Çetin-Sekreter / Nazım Dede ve Yusuf Çöloğlu-İdareden / Mehmet Tekin / Musa Coşkun / Salih Demir / Sebehattin Kıran / Cevdet Asılsoy / Esat Erge / Davut Gıdık / Mehmet Gökçe / Kemal Gümüş / Şevket Bal / Ömer Bal / Mustafa Babacan / Ahmet Diker / Abdurrahim Çepni / Abdullah Öbek / Mevlüt Türcan / Eşref Özdemir / Zülfü Tunca / Gültekin İkier / Murat Tunca / Mustafa İnal / Halis Tekin / Aslan Çepni...

Ben Rabıta aldıktan sonra böyle herkes beni tebrik ediyor ve şimdi sen esas bizim manevi kardeşimiz oldun diyorlar. Tabiri caizse sanki ben 2. defa Müslüman oldum. **ŞİMDİ BEN ORJİNAL BİR SÜLEYMANCI OLDUM...!!!**

Bir de çok önemli olan memlekete izine gidildiği zaman, mutlaka İstanbul Karacaahmet Mezarlığına uğramadan geri Almanya'ya gelirim üzerimize bir kurban vacip olurmuş. Yani mutlaka orada bulunan Süleyman Efendi'yi ziyaret edeceksin. Bu arada memlekete gittim, hemen okuduğum Kur'an kursuna uğradım. Orada o kadar mutlu şeyler yaşadım ki adamlar beni kapıda karşıyorlar. Eskişehir'deki Kur'an kurslarını gezdirdiler. Oralara bol bol para veriyorum, yemek ikramları, özel yatma odalı bir numara hizmet. Vazife aldık artık manevi kardeş olduk ya; toplu hatimlere falan katılıyorum. Biz tam gaz gidiyoruz. Narlı Köyü'nde babamların evine vardığım ilk gün bana bir oda gösterdiler ve orada yatmıştım. Sabahleyin uyandığımda bir baktım ki duvarda Atatürk'ün resmi var. O resimde böyle porselenden yapılmış gibi bir şeydi. Hemen: "Bu deccal ne arar burada?" deyip camı açtım bizim evin altıda dereydi ve ben o resmi dereden aşağı fırlatıp attım. Sonra namaz saati için takvime bir baktım, takvim diyanet takvimi; bu da olmaz hemen elime bir kalem alıp diyanetin D'sini H yaptım. Birkaç gün sonra babam bunları fark ediyor ve hemen Mihallıccık'da savcıya

Münih Süleymancıları. 1982

Münih-Ostbahnhof Cami. 1986

Münih-Ostbahnhof Camii. 1987

**Ostbahnhof Camii ihlas hatmi yapıyoruz.
Yani Süleyman Efendi'den nur alıyoruz.**

Ostbahnhof Camii

benim oğlan yer altı örgütüne girmiş diye suç duyurusunda bulunmuş. Sonra savcılık takipsizlik yani kovuşturmaya gerek yok kararı vermiş. Benim içimdeki dürtüler duracak gibi değil; böyle hayaller kuruyorum. Acaba ben bu Deccalin bölgedeki bütün heykellerini kırsamda Almanya'ya kaçsam planları yapıyorum. Neyse artık...

1983 Yılı. Hac mevsimi geliyor. Baktım ki hacca gidenler var hemen hac ile ilgili kitapları okumaya başladım; acaba bana hac farz mı diye bakıyorum. Çünkü bizim de halk arasında böyle bir inanç var ki; neymiş askere gitmeden veya evlenmeden hacca gidilmez diye bir şüphem vardı. Bu meseleyi başhocaya sordum, Hoca Efendi: "Nasrettin Hocaya komşusu merkep istemeye gelmiş. Hoca efendi eşeğim yok deyince o arada eşek damdan anırıyor. Hoca Efendi: 'Eşek anırdı damdan, sen neden eşek yok dedin' deyince 'Yahu be komşu! Sen eşeğe mi inanıyorsun bana mı' diye cevap vermiş." Bana: "Zekayi kardeşim sen bırak o anıran eşekleri, sen bana inan bana" dedi, yani hac sana farz olmuştur fetvasını vermişti.

Hemen ben işyeriyle görüşme yapıp izin almaya çalıştım ama hac vizesi için ben geç kaldım gidemedim. Ama ertesi seneye hazırlık yapmaya başladım ve 1984 senesinde Avrupa'nın en genç hacısı olarak hacca gittik. Ben hacdan geldikten birkaç ay sonra Şükrü Taşkiran: "Zekayi kardeş biz Münih olarak Köln merkezle görüştük, buraya yakın bir yerde Yörük Sucukları yapıp bütün Avrupa'daki cemaatimize satacağız ve seni de bu sucuk fabrikasının başına kontrolcü olarak düşündük." dedi.

"Eğer bu teklifimizi kabul edersen büyük mükafat sahibi olursun. Bu işin bir de Allah rızası tarafı var, iyi düşün" dedi. Ben birden biraz şaşırdım, ama olumlu bakmaya çalıştım. Yalnız kendi işyerimi bırakmak var. Neyse ben fazla beklemeden bu teklifi kabul ettim ve 2000 mark maaş alırken burada

sadece 1200 mark alacağım. Ayrıca kendi cebimden her gün Gauting'e gitmek için yol parası vereceğim. Bölge sorumlusu yani büyük bir şahsiyet olacağım. Ben 1985 yılının sonuna doğru işimden çıktım ve Münih'e yakın bir yerde Gauting'de Huber Drollmann şirketine işbaşı yaptım. KEŞKE YAPMAZ OLSAYDIM HAYATIMIN EN BÜYÜK HATALARINDAN BİRİSİNİ YAPMIŞ oldum.

Ben işbaşı yaptığımda zaten burası günde 3 ton sucuk ve salam ürettiyormuş helâl ismi altında ve bütün bizim camilere gönderiliyordu. Neyse ben kontrolü elime almaya çalışsamda nafile. Bunların anlattığı yer Ingolstadt / Schroubenhausen'de hayvanlar kesilecek ve bizim oraya helal bir şekilde etler gelecek, bizde bu etleri sucuk ve salam yapacaktık. Anlaşma böyle idi. Malesef hergün akşam biz Şükrü Hocaya rapor vermemize rağmen hiçbir şey aylarca değişmedi. Ayrıca bu arada ben bunlara işbaşı yapmadan önce caminin bir odasına taşındım hergün orada kalıyorum.

Bende huzur diye bir şey kalmadı, çünkü Şükrü Hoca daima her şikâyet ettiğim zaman bana: "Sen devam et bu işe, ben gereğini yapacağım. Ama sakın sen bu işleri kimseye anlatmayacaksın. Bütün bu işin sorumluluğu benim" diyor ve ayrıca ben senin 'manevi kumandanın' olurum gibi laflar ediyordu.

Ne yapayım bunlardan başka kimsem yok ve ayrıca bunlar Allah rızası için talebe okutuyorlar. Bir de işin bu tarafından bakıyorum. Kafam karman çorman oldu. İş tamamen çığrından çıktı. Hangisi ne etive nereden geldiği belli değil. Şu bir gerçek ki bizim anlaştığımız helal eti 1 kilo bile gelmedi burası kesin. Bir gün çok derin bir rüya gördüm; böyle rüyamda bütün İslam Kültür Merkezi Cemaati benim üzerime yürüyor: "Sen neden bize haram etleri yediriyorsun?" diyorlar ve beni neredeyse linç edecekler. Bu arada beni oraya kontrolcü koyarken Köln

merkezden Avrupa Sorumlusu Mehmet Yufkayürek, Genel Sekreter Nayit Dinçer ve Frankfurt Sorumlusu Nihat Tarhan vardı. Onları tanıyordum; onları aradım. Onlar hemen birkaç gün sonra Münih'e geldiler ve bana yemin ettirerek ifademi alıp gittiler.

Hemen ertesi günü bu bizim sucuk etlerini iyice kontrol etmeye başladım çünkü çok şüphe ettiğim bu malum hayvanın(domuz) eti var. Gerekçe olarakta bu hınzır hayvanının eti, dana etine nazaran çok daha ucuz olması. Bizim şirket sahibi de bir Alman, adam ticari iş yapıyor; sonuç olarak para kazanmak istiyor. Adam zaten kendisi bu eti yiyor.

Kesin olarak bu hayvanın(domuz) etini kanıtladım, akşam geldim. Şükrü Taşkıran Hoca'ya bu durumu anlattım, birazda sesli bir tonla. "Ben size defalarca anlattım, hep beni oyaladınız ama bu benim yaptığım işin Kur'an'ı Kerim'de kesin haram" olduğunu deyince, bana: "Şimdi sen bana mı karşı geliyorsun?" dedi. "Evet, maalesef karşı geliyorum" deyince, bana: "Sen buraya geldiğinde, kültürsüz biriydin. Biz seni burada adam ettik ve okuttuk." dedi. Ben de: "Valla ben bilmem! Yarın cuma, ben cuma saatinde mikrofonu elime alacağım ve sizin ne yaptığınızı anlatacağım" deyince, "Çık dışarı! Senle artık alâkayı kestik ve bundan sonra burada, camide kalamazsın; defol git!" dedi ve kapıyı örttü. Ben neye uğradığımı şaşırırdım ve âdeti kafamda şimşekler çakmaya başladı.

Ertesi gününde Cuma, namaza gelenlerin çoğu beni görünce yol değiştirmeye başladılar ve beni gören benden kaçıyor. İsmi de vereyim Abdurrahim Çepni baktım oda benden kaçıyor; tuttum ceketinden: "Yahu ne oldu, neden benle konuşmuyorsunuz?" deyince: "Sen Şükrü Taşkıran Abimize karşı gelmişsin" dedi. Allah Allah! Namazdan sonra Yozgat/Sorgun'dan gelen ve camide söz sahibi olan Mehmet

Tekin yanıma geldi. "Bak Zekayi! Sen bundan sonra burada kalmayacaksın. Ne kadar eşyan varsa al, hemen burayı terk et!" dedi. Yani beni camiden de kovdu. "İyide Mehmet Abi; ben yalan ve iftira atmadım ki, doğruyu söyledim ve söylemek zorundaydım" deyince, aynen şöyle söyledi: "Vallahi Billahi Tallahi sen kime karşı geldin biliyor musun? Peygamberimizin varisi olan Süleyman Efendi'nin talebesi ve ayrıca burada Kemal Kacar Bey abimizi temsil eden bölge sorumlusu kişiye karşı gelmişsin. Bu olmaz ki." Ben de dedim ki: "İyi de ama bu Domuz etini bize yedirtiyordu?" Cevap aynen şöyle: "BAK ZEKAYI! ŞÜKRÜ ABİ BANA: 'AL BU DOMUZ ETİ, AL YE' DESE BEN HİÇ DÜŞÜNMEDEN BU ETİ YERİM" dedi. Artık yorumu sizlere bırakıyorum.

Münih Merkez Fatih Cami Bürosu. Hocalarla beraber: 3 hoca kaçak durumda yani gayri resmi yollardan Almanya'ya gelmişler.

Yeni Hayat

Ben artık hem işsiz ve hem de evsiz Münih'in ortasında kendi başıma yalnız kaldım.

Sonra Allah razı olsun Şevket Bal benim zor durumda olduğum anladı. "Gel senin kafan karışık" deyip, beni alıp evine götürdü. 1 hafta kadar onun evinde kaldım.

Bunların planı varsa Allah'ın da bir planı varmış ki: Ben öyle bir iş yeri buldum ki adam bana hem daha fazla maaş verecek ve aynı zamanda işyerinin modern bir lojmanı; bedava olarak kalmamı da teklif etti. İşe ve eve yerleştim. Sonra bana inanan caminin başkanı Ekrem Özdemir ve 10 kadar daha kişi, Köln merkezle görüşmüşler ve böyle bu işin yürümeyeceğini anlatınca merkezde: "Madem öyle sizde Münih'in Ostbahnhof Bölgesinde yeni cami açın" diye, izin vermiş.

Hemen biz heyecanla bir araya geldik yeni bir camii yeri bulup camiye açtık. Hemen ben yine bu yeni camiye evimi taşıdım ve talebe okutmaya devam ediyorum. Bir gün akşam yorgun halde işten gelmişim, baktım ki 2 kişi birden camiye geldiler. Birisini tanıdım, benim 1984 yılından hacı arkadaşım ve aynı zamanda bu camilerin şubelerinde onu bunu sigorta yapardı. İsmi Sedat Semavi Öncül, lâkabı ise Boksördü. Selam kelimadan sonra: "Zekayi kardeşim, bize senin pasaportun lazım. Biz Avusturya/Salzburg'dan Halil İleri diye bir hoca

efendiyi getireceğiz. Ayrıca bu talimatı Nihat Tarhan Abimiz verdi. Haberin olsun" dedi ve "Biz gece 1 gibi felan gelip senin pasaportu geri vereceğiz" dedi. Bende hiç düşünmeden abimizin talimatı var diye hemen pasaportumu verdim ve onlar oradan beyaz bir Mercedesle gittiler. Neyse gece 1 oldu gelen giden yok ben yattım. Ertesi günü işe gittim ve akşam 6 gibi evime yani camiye geldiğimde bir de ne görsem; caminin kapısının önünde 2 tane resmi polis bekliyor. İlk önce bunlar bana gelmemişlerdir diye düşünüp, binaya girerken bana: "Bir dakika; siz burada mı oturuyorsunuz?" dediler. "Evet." Polisler: "Sizin kimliğinizi görebilir miyiz?" deyince, bende: "Tamam. Ben evime gireyim de getireyim" dedim. İçeriye girdim ama benim pasaport yok. Oraya buraya dönüyorum ve kimseden de bir haber alamıyorum.

Bunlar bu hocayı Zekayi Işın olarak Almanya'ya sokarken, bu Halil İleri'nin hiç Almanca konuşmadığından memur huylanıp detaylı araştırma yapmış. Gümrük memuru soruyor: "Bu Zekayi Işın'ın pasaportu senin eline nasıl geçti?" "Efendim, ben Salzburg / Bahnhofun'da gezerken yerde bir pasaport buldum ve baktım ki Almanya'ya girebilecek resmiyeti vardı. Benim de Almanya'da evlendiğim eşim vardı ve o eşim hamileydi. Benim henüz Almanya'ya gitme şartları yerine gelmemiştii ve bende eşimin doğumunda yanında olmak istemiştii" der. İyide bana polis sen pasaportunu nerde kaybettin diye sordu, ben belki 5 defa çelişkili ifade verdim. Neyse biz ifade üzerine ifade verdik sonunda cezayı vs. ödedik ama benim sicile 'insan kaçakçılığı' girdi. Işın ilginç tarafı ve beni çok üzen, bu mesele olduktan sonra kimse bana yardımcı olmuyor. Ben değilde bizim Ahmet Çetin Hoca Efendi Nihat Tarhan abimize bir keresinde sormuştu: "Neden Zekayi kardeşimizin pasaportunu verdirdiniz?" diye, aldığı cevap da şöyle olmuş: "Biz onun kafasına silah mı dayadık pasaportunu vermeseydi" demişler.

Bütün bunlara rağmen bunlar talebe okutuyorlar diye ben yine de hizmet etmeye çalışıyorum. Bu Milletin bu teşkilatı tanınması lazım ve durmak yok deyip. Birkaç sene sonra Almanya'ya ilk geldiğim yerde cami yok; hedefim oraya da bir cami açmak. Orada çok kişi tanıdığım için işin kolay olacağını düşünüyorum. Bu arada bizim kocaman abimiz Şükrü Taşkıran Köln ve İstanbul'un talimatıyla vazifeden alındı yerine yine Süleyman Efendi'nin talebesi olan Frankfurt sorumlusu Ankara/Nallıhan'dan Nihat Tarhan bizim yeni abimiz oldu.

Ben bazen şube açılışı için Miesbach'a gidip nabız yokluyordum. Aynı zamanda Nihat Abi'ye anlatınca abi çok memnun kaldı. "Demek orada camii yok. O zaman ben sana talimat veriyorum. Hemen derhal buradaki işini, vazifeni bırakıp o senin Almanya'ya ilk geldiğin yerde Miesbach'a bizim şubemiz olacak bir camii açacaksın" dedi.

Ben bu işin ucunda cennet var diye ve emiri yerine getirmek üzere işimi, eşimi, dostumu bırakıp Münihe 60 km. olan bir yere hicret ettim. Hemen orada kendime bir iş ayarladım ve faaliyetlere başladık. Orada beraber hareket ettiğim kişiler şunlar: Süleyman Kaya / Ali Türkmen / Ruhi Şemen / Arif Kevoğlu / Bekir Yürüsün / Raif Şık / Muzaffer Türkmen / Vahhap Bülbül / Ziya Kaya / Ertuğrul Turgut / Niyazi Karasubaşı / Engin Çengel / Tuncay Kevoğlu.

Oranın belediye başkanına gidip derdimi anlatınca: "Bizim cami yeri için herhangi bir yerimiz yok. Ama isterseniz belediye'nin kültür amaçlı bir salonu var. Orayı belli zamanlarda kullanabilirsiniz" dedi. Bizde başlangıç olsun diye o salonu cuma, cumartesi ve pazar günleri için belediyeden onay alarak tutuk. Hemen birkaç halı ve tahtadan bir mihrap yapıp, cuma namazlarını kılmaya ve cumartesi-pazar günleri de Kur'an dersi okutmaya başladık. Tabii bu gelişmeleri an ve an abimizle

paylaşıyorum. Ben aynı zamanda bu yeni caminin hem başkanıyım hem hocasıyım ve hem de talebeleri arabamla toparlayıp getiriyorum. Cuma namazı için yeni bulduğum işyeriyle anlaştım ve cuma günleri sadece saat 12'ye kadar çalışıyorum.

Bu bir müddet böyle devam ederken, bazı velilerde kız çocuklarını okutmak istiyorlar. Bizde kızları erkek hoca okutamaz. Mutlaka bir hoca hanım okutması lazım. Bunu Nihat Tarhan Abimize anlattığımda bana dediki: "Bu işin kolayı var Zekayi kardeşim. O zaman sen bir hoca hanımla evleneceksin!" Ben biraz kem-küm ederken orada yanımızda bulunan bizim Eskişehirli eski vaizlerden Rifat Karapınar Hoca Efendi de vardı. Bana benim hemşerim diye latifeyle karışık bir şey söyledi: "Kardeşim, sen hemen evlen. Bekarın parasını itler ve yakasını bitler yer." Herhalde benim yakam kirliydi!

Sağ olsun Nihat Tarhan Abimiz beni birkaç yere dünürlüğe götürdü ve sonunda şimdi evli olduğum Meryem İnal Hoca Hanımla anlaşıldı ve 32 yıldır da evliyiz. Meryem Hanım'ın köyüne ilk gittiğimde baktım ki bir ovanın içinde ve herkesin evinin bahçesinde nar, portakal, zeytin ağaçları var. Topraklar çok bereketli. Böyle Adnan Menderes zamanında yapılmış kanallar var. Adam tarlaya pamuk ekmiş ve kanalın kapağını kaldırdığın zaman su tarlaya dağılıyor ve güneşi de bol. Tarla böyle bol suyu alınca âdeta şişiyor ve neredeyse toprak patlayacak.

Sonra bamyanın boyu adam boyu kadar. Kışın evlerinin önünde soğan, sarımsak, maydonoz, ıspanak hiçbir örtü yapmadan yetişiyor. Bu bölge Aydın'a 90 km. Benim memlekette böyle bir vadide su belirtisi olsa hemen köylü oranın etrafını böyle çalılarla çevirir ve birkaç kavak ağacı diker, sonra 5-6 metre kare domates, biber dikmeye çalışır. Bilhassa kışın bizim bölge

tamamen her tarafı donar ve hiçbir yeşillik, gıda maddesi yetişmez.

Bir şey daha dikkatimi çekti, mezarlıkta kadın mezarlarının başına böyle baş örtüsü bağlıyorlar. Uzun yıllar o yazmalar mezarların başında kalıyor.

Ayrıca bu Denizli/Sarayköy Sığma Kasabası'nın girişinde 2 bina var, bunun birisi Meryem Hanım'ın yatılı olarak okumuş olduğu Kız Kur'an Kursu. Öbürü de Erkek Kur'an Kursu. Hatta bu iki Kur'an kursunu yapan kişi Ramazan Kebinç Hoca Efendi. Bu kişi ilk önce buraya diyanetten görevli hoca olarak geliyor, sonra bakıyor ki burada Süleymancıların Kur'an kursu yok ve diyanetten ayrılıp oraya 2 tane kurs açıyor. Yani benim Almanya'da yaptığım gibi neredeyse. Yıllar sonra bu Süleymancıların dünya lideri Eskişehirli Kemal Kaçar efendinin duasını almış. Yani Kemal Bey isim ve yer belli etmeden: "Bizim bir kardeşimiz var kendi başına bir yere gitti ve orada 2 Kur'an kursu açmıştır" der.

Neyse artık bizim düğünümüz Eylül 1988 senesinde Münih Merkez Cami'nde yapıldı ve düğüne o bizim yeni cami cemaatinden epeyce katılanlar oldu. Hepsinden Allah razı olsun. Bizim yeni camimize artık

beraber gidiyoruz ve kızları Meryem Hanım, erkekleri biz okutuyoruz.

Artık cemaat çoğaldı ve bizim camii yeri yeterli değil. Başka cami yeri bakarken eski bir fötr fabrikasını kiraladık ve orayı camii şekline getirip oraya taşındık. Cuma cemaati 90, bayram namazı için ise neredeyse 300 kişi cemaatimiz var. Bu arada ben halen daha buranın her şeyiyim ama bu böyle gidecek gibi değil. Meryem Hanım'la bizim merkezin toplantılarına ve ihlas hatmi yapmaya gidiyoruz. Ayrıca da ben dua ederken ellerimi birleştiriyorum.

Bu gibi şeylerden bazı dedikodular çıkmaya başladı. İşte bu camii nereye bağlı, diyanete mi yoksa Süleymancılara mı? diye soranlar az değildi. Bende diretiyorum: "Hayır! Burası İslam Kültür Merkezi olarak tescillenecek" diye. Sivaslı Ömer Yerli Hoca geldi o da: "Hayır! Burası Millî Görüş' ait olacak." Vahab Bülbül de: "Hayır! Burası MHP Fedarasyonuna bağlanması lazım." Bizim Süleyman Kaya: "Devlete, yani burası mutlaka Türk Konsoloslğu'na ait diyanete bağlanacak" der. Benim kafa şişti artık, izin zamanım da gelmişti.

Bu arada ben yeni evliyim ve memlekete gidip gelini tanıştırmam lâzım. Camiden ve abiden izin aldık. Ben ilk defa kendi arabamla Meyem Hanım'la beraber Eskişehir'e gideceğim. İş icabı ben sadece kışın izine gidebiliyorum, benim işim bahçe yapmak olduğu için kışın fazla iş olmuyor. Neyse aralık ayının sonunda 2000 Marka aldığım bir dizel yakıtlı

Fiyat markalı bir arabayla yola çıktık. Önümüzde 2500 km. yol var ve birkaç ülkeden geçeceğiz. Her an kar yağıp, yolları tehlikeli hale sokabilir. Çok şükür biz sağ salim Edirneye girdik ve İstanbul'a vardık; boğaz köprüsü göründü o anda ben Meryem Hanım'a dedim ki: "Acaba bu köprüde kaza olduğu zaman nasılyapıyorlar?" Fazla geçmedi, ben köprüde sağa sola bakacağım diye önümde arabalar birden durmuş. Bir anda ben nasıl oldu anlayamadım önümdeki arabaya bir vurdum ki o araba da onun önündekine o da onun önündekine vurdu.

Neyse Motosikletli bir polis geldi, benim arabaya baktı: "Buna çekici lazım" deyip, hemen bir çekici çağırıp bizim arabayı köprünün dışına meydanlığa bıraktı ve gitti. O anda da lapa lapa kar yağmaya başladı. İkimizde ne yapacağımızı bilmiyoruz. Bir de sadece 3 aylık evliyiz daha birbirimizi de tam tanımıyoruz. Meryem Hanım başladı ağlamaya; biz şimdi ne yapacağız deyip duruyor. O arada bizim çarptığımız arabanın sahibi geldi baktı biz Almanyaya plakalıyız. "Kardeş sen benim arabaya çarptın ve benim araba buradan hiçbir yere gidemez. Bana en az 2000 mark vermen lâzımki arabamı yaptırayım." Ben şaşırdım! Zaten benim yanımda 3000 mark param var ve daha izine yeni gidiyorum. Çabuk benim paramı ver diye diklenmeye başladı.

O arada öbür çarpılan arabanın sahibi geldi o da 1000 mark istiyor. İkiside birden tehdite başladılar. Hemen ben orada bulunan Polis Memuruna gittim ve yardım isteyince yanıma gelerek: "Bana bakın! Bu adamı rahat bırakın. Bu kişinin Avrupa sigortası var. Şimdi Bakırköy Adliyesi'ne gidersiniz" dedi ve gitti. Beni zaten onlar orada dövecekler, ben nereden bulacağım Bakırköy'den öbetçi hakimide mahkememiz olacak. Baktım bu iş yine olmadı ben yine o polis memuruna gittim ve "Lütfen bana yardımcı olunuz?" diye rica ettim. Bana dedi ki: "Kaç para onlar istiyor?" "Birisi 2000, öbürü 1000 mark" deyince, "Sen birisine 1000, öbürüne de 500 Mark ver. O para

yeter ve onlar razı olurlar" dedi. Doğru demiş; ben o şekilde anlaştım paralarını verdim. Sonra ben 3'üncü çarpılan arabayı arıyorum, ona da bir şeyler verme mecburiyetim var. Meğer sonra polisden öğrendim ki bizim 3'üncü çarpılan arabanın şoförünün ehliyeti yokmuş o arada o kaçıp gitmiş.

Neyse ben onları hallettim ama bir de benim arabanın tamir işi var. Bizim motor kapağı böyle yarıp şişti önümü göremiyorum, motorun suyu hep yerlere akıyor. Biz Meryem Hanım'la kar altında beklerken bir tamirci geldi ve hemen bana sormadan benim arabanın tekerini sökmeye başladı. Ben: "Ne yapıyorsun amca? Ben tamir falan istemiyorum. Buradan hemen git" dedim. Adam bana ve Meryem Hanım'a baktı: "Oğlum siz yolda kalmışınız ben sizden para falan almayacağım" dedi. Bende: "Yap o zaman" dedim. Amcanın arabasında her şey var tamir için. Hemen motorun kapağını söktü ve benim çekme halatıyla orada duran bir kamyonu çağırıp su peteklerini çekti. Öyle veya böyle arabayı en azından bizim eve gidecek şekilde yaptı.

Ben bu arada 300 markı öbür paralardan ayırdım, artık bundan fazla vermeyeceğim diye hazırlandım. Çünkü amca kendinden malzeme falan kullandı ve bizim ellerimizi de kendi özel suyuyla yıkadı. Araba bitti Meryem Hanım'a dönerek: "Kızım siz ayetel kürsîyi okuyun, bu araba sizi evinize kadar götürür" dedi ve hayırlı yolculuklar dileyip bizi uğurlayacak. Ben şaşırdım: "Hayır amca! Al ben size gönüllü olarak 300 mark veriyorum, sonra hakkınız geçer parasız olmaz" dedimse de "Hayır! Ben size söz verdim, sizin arabanızı bedava yapacağım diye. Yolda kalmışdınız."

Ben ısrar ettim parayı almıyor, sonra arabadan birkaç çikilota aldım onları vermek istedim onları da almıyor. Sonra içim rahat değil o benim arabayı çeken kamyon orada duruyordu ona çikolata vermeye gittim, oda almıyor; siz yolda kalmışınız der.

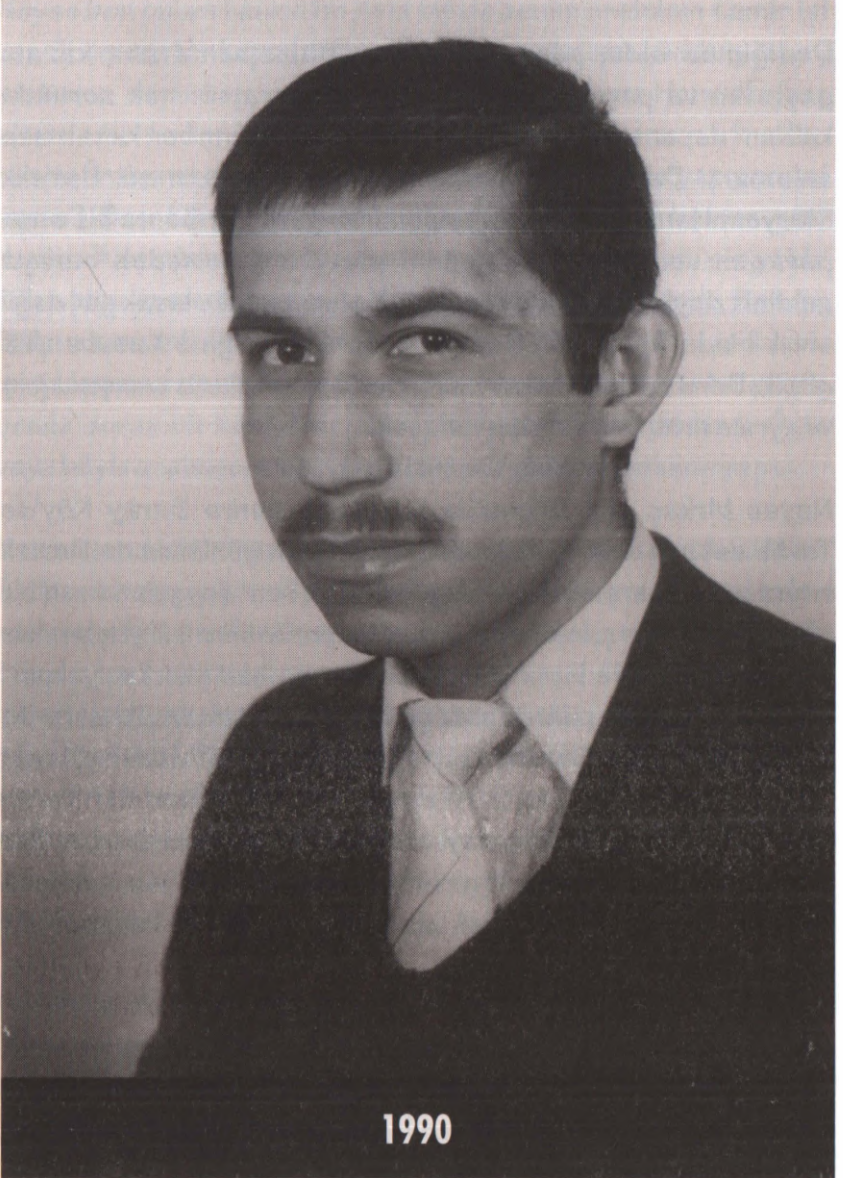
Sonra şaşkınlıkla beraber biz yola çıkıp Eskişehir'in Mihalıççık ilçesinin Narlı Köyü'ne vardık. Vardık da bende ancak kendi arabamı tam şekilde tamir edecek kadar para kaldı. Biliyorum babam benden mutlaka en az 1000 mark para isteyecek, çünkü Almanya'dan dönüş yaptı ama hiçbir geliri yok; emekli de olamadı.

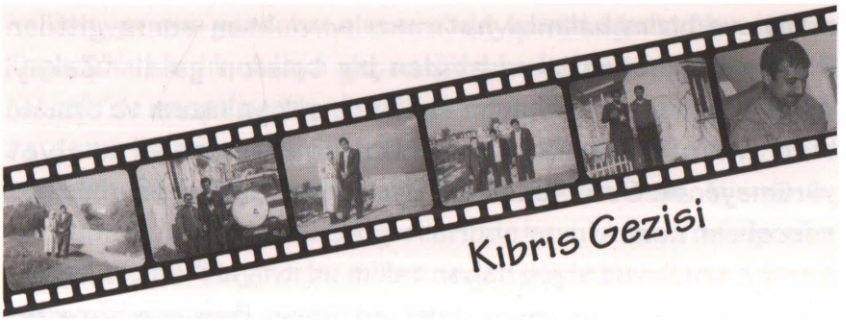
Dediğimde oldu, para isteyince: "Baba ben araba kazası geçirdim ve paraları çarptığım arabalara vermek zorunda kaldım" desem de aynen şöyle dedi: "Valla oğlum ben kaza maza anlamam. Benim 1000 markımı ver" demesin mi. Üstelik Meryem Hanım İlk defa kayınpederini görüyor. Sonra biz onun parasını veremeyince madem paranız yok neden buraya geldiniz deyip bizi evden kovaladı. Sonra baktık olacak gibi değil artık bizde Denizli'nin Sarayköy ilçesinin Sığma Kasabası'na gittik. Bende damat olarak artık yeni akrabalarla tanışacağım ve ayrıca araba acilen tamiri olacak.

Neyse birkaç gün Sığma'da kaldıktan sonra Saray Köy'de Tevfik ustaya arabayı tamir ettirdik. Son günlerde de Denizli bayram yeri çarşısına gitmiştik. Orada beni duygulandıran bir olay oldu. Böyle çarşıda gezerken benim önüme 12 yaşlarında bir çocuk çıktı ve bana bakarak: "Hocam ben sizi tanıyorum" deyince, "Oğlum mümkün değil. Ben hayatımda ilk defa bu Denizli'ye geldim. Sen beni nasıl tanıyacaksın?" dedim. Çocuk: "Hayır hocam! Siz bana Almanya Münih'de Kur'an'ı Kerim öğrettiniz" deyince, meseleyi anladım ve çok gururlandım. Biz Denizli'ye dönüş yaptık. "Babamın burada dükkânı var, gel bizim dükkâna" demesin mi? Allah var bu hadise namaz kılarken bile aklıma geliyor.

Sonra benim içim rahat değil babaya para vermeden Almanya'ya dönmek istemiyorum. Almanya'dan Ersin Abimden para istedim ve acil gönderdi. Gerisin geri Narlı

Köyü'ne geldik, parayı babaya verdik ve oradan Almanya'ya geri döndük.

Bir gün bana bir telefon geldi. Benim dayım Saray Köyü'nden telefon da: "Zekayi ben Sabri Dayın" dedi ve hemen ağlamaya başladı. Tam anlayamadım ama durmadan ağlıyor. Sonunda öğrendim ki benim dayı köyde traktör almış ve onun borcunu ödeyememiş ve icracı gelmek üzere. Köyde herkes bu Sabri Doğan'ı icradan ancak Almanya'daki yiyenleri kurtarır demişler. Dayımda benden tam 7800 mark borç para istiyor. Ben heyecanlandım, dayı dur bir bakalım dedim ve sakinleşti telefonu kapattı. Neyse ben düşündüm birazda duygusal tarafım ağır bastı ve dayıma o istediği parayı bir şekilde ayarlayıp gönderdim. Bu bizim Almancıların başına mutlaka gelmiş bir durumdur, çünkü burada yakın çevremden çok duyduğum bir şeyde ondan biliyorum. Bizim dayı: "Yeğenim; 2 ay sonra senin paran hazır" demişti. Kaç defa istememe rağmen para mı geri ödemedi. Kışın evine para istemeye gidiyorum, yenge hanım dayın yok iki aylığına bir yere gitti demişti. Köylü bir adam kışın ortasında nereye 2 ay gidecek? Hülâsa aradan 35 sene geçti dayım halen bana 7800 mark para verecek. Zaten 15 sene önce kendisi rahmetli oldu.

Neyse biz gelelim Miesbach Camisine. Biz hanımla cami için koştururken epeyce talebe falan okuttuk ve okutmaya devam ediyorduk. Talebemiz Niyazi Karasubaşı veya Şimdi Dr. oldu Beyhan Türkmen onlara sorulabilir. Bir gün abimiz Nihat Tarhan bir ekiple bizim camiye ziyarete geldiler. Cemaate sohbet vs.

ettiler ve bizim halimizi hatırmızı sorduktan sonra gittiler. Birkaç gün sonra bana abiden bir telefon geldi: "Zekayi kardeşim, sen o Miesbach camisinde çok yalnızsın ve oradan bize yar olmayacak; yani bizim usuller orada vaziyet yürümeyecek. Sen o camiden ayrılıp bir başka yerde hizmet edeceksin" dedi.

Yani bize bir hicret yolu daha güzüktü. Ben cemaate biz buradan gideceğiz deyince bilhassa talebe velileri, bizim oradan ayrılmamızı kesinlikle istemiyor ve ben de nedenini anlatamadım tam manasıyla. Çoğu kişi, benim akrabalarım da dahil şöyle diyorlar: "Zekayi, siz burada iyi talebe okutuyorsunuz. Zaten aynı Kur'an okunuyor neden burası? İlla İslam Kültür Merkezi olacak" deyince, cevap veremiyoruz.

Bu arada ben bir Almanla ortak kendi mesleğimizin üzerine bir iş yeri açtım. Benim ortak Werner Bamberg bana: "Gel ikimizde 0 km. birer araba alalım" dedi. "Vergiden düşeriz ve müşterilerde daha fazla intiba olur" diye de ekledi. Neyse ben böyle kalın tekerli beyaz bir Nissan Terano Jeep'i aldım arazili felan. Baktım biz yeni bir yere hicret edeceğiz zaten önümüzde kış. O zaman Alman ortakdan da ayrıldık ve tam 2 ay memlekete bu yeni Jeep'imizle gittik. İşte Eskişehir, Denizli ve sonra baktım yeni arazili arabayla yolculuk iyi oluyor.

Meryem Hanım'la beraber Kıbrıs'a gitmek üzere yola çıktık. Adana'ya vardığımızda bizim Adana Abimiz Mahmut Ünver Abiye uğradık. "Efendim biz Kıbrıs'a gidiyorduk bir arzunuz veya bir emriniz var mı?" diye sorduğumuzda: "Kardeşim buraya böyle uğrayanı biz geceletmeden bırakmayız" dediler ve ilk önce bize lahmacun ikramı yapıp yedikten sonra bize: "Şimdi Meryem Hanım kız yurdunda kalacak, sende benle beraber kalırsın" dedi. Ertesi gün bana: "Sen Kıbrıs'da Recep Bolsüren Hoca Efendi var, onu bulacaksın ve orada hizmetler yeni daha

canlanıyor ona yardımcı olursun" deyip bizi uğurladılar. Neyse Taşucuna vardık, adaya geçeceğiz bir de baktık ki inşaat var Mersin'de ancak gemiye binilir yazıyor. Hemen Mersin'e gittik ve gemi limanına vardık. Ben Zannettim ki Kıbrıs deyince turistik bir yer, modern gemi felan bekliyordum. Bir de ne görsem böyle belki 2000 kişi ellerinde bavullar sıra bekliyorlar. Merak ettim: "Hayırdı bu millet neden böyle bavullarla Kıbrıs'a gidiyor?" deyince, meğer bunun adı 'bavul ticaretiymiş.' Kıbrıs da ucuz, ana vatanda pahalı.

Neyse bizim arabadan başka özel araba belki 20 tane ama birçoğu askeri araçlar, adaya gitmek için bekliyoruz. Sıra bize geldi ama biz en arkada kaldık arabayı bindirdikten sonra pasaport kontrolünde bizim problem çıktı. Gemi kalkacak bizim arabada en arkada görüyor ama biz gemiye binemiyoruz.

Problem şu ben Almanya'dan memlekete gelirken küçük bir renkli televizyonu bize verdiler bunu bizim Hereke'de kayınpeder var. Zaten oradan geçeceksiniz ve TV'yi eğer gümrük görürse geri getireceğim deyip gümrük parası felan vermeyin. 2 ay bizim kayınvalideler TV'ye baksınlar, sonra Almanya'ya gelirken geri getirirsiniz demişlerdi. Gümrük görmezse TV Herekede daima kalacaktı.

Gümrükte bunu gördü, bizde bu TV'yi Hereke'ye bırakmıştık ve meğer benim pasaporta bu TV'yi işlemişler. Ben Kıbrıs'a giderken pasaport kontrolü olacağını bilmiyordum. Mersin Gümrüğü ya bu TV buraya gelecek veyahut vergisini ödeyeceksiniz der. Artık TV Herekeden gelemes. Gümrük vergisi 800 markmış. TV'nin kendisi belki 200 mark değil ama iş başa düştü.

İyi ödeyelim bakalım dedik ve bizim cebimizde de bütün 1000

mark var. Adam: "Ben burada para bozamam" dedi. Zaten gemi halatlarını topladı kalkıyor sadece bizi bekliyorlar. Artık biz 1000 markı verdik üstü orada kaldı ve gemiye bindik. Bindikte Geminin içi felaket her binen bir koltuğun üzerinde yatmış, kimileri yerde yatıyor vs. Bize oturmaya bile yer yok, ayakta kaldık. Şöyle gemi kaptanının olduğu tarafa gittim birilerini arıyorum. Görevli birisine: "Kardeşim, ben bilet aldım ve arabamda var. Benim yerim neresi?" deyince, hiç konuşmadan hemen aradan 2 kişinin ayağından asılıp yere indirdi "Buyurun burası sizin yeriniz" dedi ve gitti. Biz şaşırдық, zaten oraya oturuncaya kadar o ayağında çekilen kişiler yine geri bizim yere yattılar. Kışın ortası biraz güverteyi gezdik bir yer bulamadık. Sonra birden deniz neredeyse şahlandı gemi bir bu tarafa bir öbür tarafa yatıyor...

Bir müddet sonra artık gemi dalğanın üzerine bir çıkıyor, bir iniyor. Sonra dalga altına inince geminin içine sular girmeye başladı. Bizim fazla öyle gemi tecrübemiz yok. Sonra biz ve bazı kişiler kismaya başladık. Bir de baktım ki arabalar bölümünden sesler gelmeye başladı. Hemen benim araba aklıma geldi, çünkü en son biz binmiştik. Ben arabaların olduğu bölüme giderken birileri: "Nereye gidiyorsun?" deyince, ben: "Arabama bakacağım" dedim. "Ne arabası? Gemi zor durumda, gerekirse bazı arabaları denize bırakacağız!" demesin mi?

Zamanında geminin zor durumlarında denize arabaların bırakıldığı olmuş. Biz iyice panikledik. Tam 10 saat sürdü sabah 6 ya doğru bizim yavru vatan Kıbrıs göründü. Sonra biz arabayı almaya gittik. Bizim arabayı zincirle bağlayacağız diye ağzını burnunu yamultmuşlar!

Neyse arabayla Kıbrıs'a indik baktık ki trafik soldan işliyor. Biz plansız rastgele gidiyoruz, bir de 10 km. sonra rum sınırına gelmişiz. Yorgunlutan otel falan bulamadık, artık araba çalışır

şekilde arabanın içinde uyuduk. Sonra kalkıp Girne'de olacak kiliseden yapılmış Lala Mustafa Cami'ne gittik. Namazımızı kıldık. Sonra hedefimiz taa burun 160 Km. gittik ve Dipkapraz diye bir köye geldik. Artık burası son köy. Bizim arabanın benzini bitmek üzere ve benzinci ararken bir eski benzinlik bulduk. Sahibi yok, kapalı. Biz oraya buraya bakarken bir oğlan yanımıza gelerek: "Amca benzinciye evinden çağırmanız lazım" dedi. Peki evi nerede? Anlatmaya başladı. "Oğlum sen gel bizim arabaya, göster" dedik. O çocuk da Kayseriliymiş, sonra kocaman avlulu bir kapıyı çaldığımızda tesettürlü bir bayan çıktı ve bize biraz baktı. Hemen bizim Meryem Hanım'a sarıldı. Buralara böyle Müslüman gelirmiymiş diye, kadıncağız ağlıyor. Burada Meryem Hanım'ın Süleymancı kapanma şeklinden anladı ki bu kişi Süleymancı. Sonra bana dönerek: "Git; amcan benzinliğe şimdi gitti, işinizi halledin" dedi. Neyse ben amcaı buldum ve benzini de aldım, tam parayı verirken: "Oğlum ben sizin plakanızın nere olduğunu anlamadım ama belli ki uzak yoldan gelmişsiniz. Gel bizim evde çay içelim" dedi ve gittik. Baktım bizim Karşı amca odasının duvarlarına Süleyman Efendi'nin resimlerini asmış. Ben heyecanlanarak: "Amca bu kim?" dedim. "Gel, gel ben senin kim olduğunu anladım" diyerek dışarı çıktı. Bende: "Amca benim hanım sizin evde" deyince iyice şaşmıştı. Neyse eve geldik; amcanın hayvanları, kazları çok. Hemen bize bir kaz kesti. Bizi güzel bir şekilde ağırladı. Sonra biz gitmek istedik, kesinlikle bırakmam yarın yapılacak olan ihlas hatmine Lefkoşa'ya gideceğiz diye tutturdu. Ben: "Amca gel bu Kıbrıs'ın sonuna gidelim, çok merak ediyorum" deyince, beraber burna vardık. Bizi orada bir polis sorguya; çekti işte nereden ve niçin geldiniz gibi. Sonra öğrendik ki turist anketi yapıyorlarmış. Burunda böyle kocaman manastırlar var ve rahibe kadınlar misafirleri ağırlıyor. Biraz gezdik dolaştık amcanın derdi çokmuş, başından epeyce şeyler geçmiş. Mesela; 20 yaşında oğlu çobanlık yaparken bir İngiliz bombasını açmaya çalışırken patlamış ve ellerini ayaklarını bir

Kıbrıs-Girne. 1990

Kıbrıs. 1991

başkayerde bulmuşlar.

Bu arada Karslı amca bu Kıbrıs ile ilgili ilginç bir şey anlattı: "Serçe kuşu kiliseye girmiş ve papaz ayin yaparken tam papazın başına kaka yapar. Sonra papaz sinirlenir kuş kaçmasın diye kapıyı pencereleri kapatır ve bir kenara bir bardak şarap koyar. Sonra kuş susayıp şarabı içince sarhoş olur ve kuşu yakalar: 'Be serçe kuşu sen Hristiyan olsaydın benim başıma pislemezdin ve de Müslüman olsaydın şarap içmezdin; sennesin acaba?' diye merak etmiş. Bir de bakmışlar ki yerli Kıbrıs Türküymüş." Bana amca: "Sizin Almanya'da Almanlarla aranız nasılsa, bizim de burada yerli Kıbrıslılarla aramız böyle" dedi. Sanırım mesele anlaşılmıştır.

Neyse sabah oldu biz bizim arabayla Lefkoşa'ya giderken karşımızdan Samsun plaka bir araba geldi ve bizi durdurdu. Bir de baktık ki bizim gemide tanıştığımız 2 hoca efendi vardı, bunların ikisi de Kıbrıs Gazisi idi. Tabii onlar bekar olduğu için bizden ayrılmışlardı. Onların Süleymancı olduklarını gemi telaşından tam anlayamamıştık. Bu hoca efendileri de Kıbrıs sorumlusu Recep Bolsüren Hoca Efendi. Bizim Dipkapraz da garip bir amcamız var ona ziyarete gidelim deyip ziyarete geliyorlarmış. Artık hemen geri döndük amca 2 misafir ağırlamaktan ayakları yere basmıyor. Artık Lefkoşa'ya gittik hatim yaptıktan sonra bizim Kıbrıs sorumlusu: "Zekayi Bey sen artık amcaı bırakacaksın ve seninle biz hizmetlere bakacağız" dedi ve bizi tam 5 ailede misafir ettirdi. Yeşil Yurt'ta böyle birinci ayın on beşinde dışarıda terasdan üzüm bağından üzüm koparıp yemiştik. Bütün müzeleri gezdik. O iki Kıbrıs Gazisi de yaşadıkları savaş anılarını ve yerlerini göstererek anlattılar. Tam 15 gün kaldık ve doya doya gezdik, üstelik cebimizden beş kuruş harcamadan. Sonra Adana'ya geldiğimizde yine Mahmut Ünver Abiye rapor sunduk çok memnun oldular, hatta yeni Adana otelinde bir hoca efendinin

Recep Bolsüren ada sorumlusu ve yardımcısı. Gazimağusa-Kıbrıs. 1991

Kıbrıs. Misafir kaldığımız kişiyle. Lefkoşa. 1992

Kıbrıs'da, Kıbrıs sorumlusu. Recep Bölsüren. 1991

düğünü varmış bizi düğüne de götürdüler.

Sonra biz ayrılırken: "Zekayi Bey, şimdi siz buradan giderken Tarsus'dan geçeceksiniz ve bugün oranın pazarı var. Pazarın yanında yol kenarında üstü açık bir araba size bazı emanetler verecek. Onları yerlerine ulaştıracaksınız" dedi ve bizi uğurladı. Biz merakla Tarsus'a geldik ve o bizi bekleyen arabayı bulduk. Bize 3 kasa böyle ağzına kadar çakılmış portakal teslim edildi. Kasanın birisinin üzerinde; 'Zekayi Işın' ve öbürlerinde de 'Eskişehir Sakarya Öğrenci Yurdu ve Abdullah Sütçü' yazıyor. Biz emanetleri alıp artık Torosdağlarını tırmanmaya başladık ve bir müddet sonra Ulukışla'ya 40 km. yazdı, kar yağmaya başladı. Biz epeyce gittik, araba 4 çeker gidiyor ama birden yol kapandı. Bir kamyon yola yan devrilmiş yolun iki tarafını kapatmış. Ben Trafik Polisine: "Memur Bey, ben bu aradan geçip gidebilirim izin verin" desem de, "Hayır! Hava şartları çok kötü ve sabaha kadar bu yol açılmaz geri dönün gidin" dedi. Neyse geri döndük ama nereye gideceğiz? Şöyle baktım ki yol kenarında bir köy var; Hasan Gazi Köyü yazıyor ve köyün içine arabayla girdik. Bir de baktık ki cemaat camiden çıkıyor. Ben arabanın camından seslendim: "Amca bu köyde otel var mı?" diye. Sorduğum kişi köyün imamıymış: "Evladım bu köyün hepsi otel" dedi ve "Nereden böyle bu kış kıyamette? Gelin bizim otele gidelim" dedi. Ama biz olmaz dediysek de eviniz müsait değildir de desek bizim arabaya binerek eve vardık. Hemen ev sahibinde bir telaş, sonra belki 10 aile bize hoşgeldine geldiler; meğer köyün hepsi birbiriyle akrabaymış. Onlardan Allah razı olsun ne varsa sofraya koydular ve hâl hatırdan sonra bize özel boş olan babasının evini ayarlamışlar. Soba yanmış dışarısı kar fırtınası biz yattık. Sabah olduğunda bizim evin kapısı donmuş kapı açılmıyor biz uğraşıp dururken amca geldi bizim kapıyı açtı ve kahvaltıda belki yine 10 kişi vardı. Biz artık gitmek istedik gitmeyin yol tam açılmamıştır diye çok ısrar ettiler ama biz gideceğiz dedik. Sonra baktık ki hoca efendi 1 kasa elmayı

yüklenmiş bizim arabaya koymak ister; olmaz desekte bu köy elmasıyla meşhur dedi ve bizim arabaya 1 kasa elmayı koydu. Baktım çok mahcup olacağız, bende arabada 'Zekayi Işın' yazan portakal kasasını indirip kapının önüne koydum ve oradan ayrıldık.

İŞTE TÜRK KÜLTÜRÜ BU! BİZİ EVİNDE AĞIRLIYOR, YATIRIYOR, YEDİRİYOR VE SONUNDA 1 KASA ELMA VERİYOR. Ben bu hadiseyi belki 200 Alman'a anlattım, inanmakta güçlük çektiler.

Sonra yine Almanya'ya geldik ve artık 3.üncü hicrete hazırlık yapmaya başladık. Bizim yer belli olmuş...

Yeniden Almanya

Bize talimat büyük yerden geldi ve bizim gideceğimiz yer ayarlanmış bile: Gideceğimiz mekân Meryem Hanım'ın babasının kaldığı yer, yani gelin geldiği yere biz taşınacağız. Gerekçe olarak orada hiç cami yokmuş. Bizim cami açma tecrübemiz olduğu için biz Miesbach Camisi'nden bütün talebeleri, cemaati, işyerimi ve akrabalarımı bırakıp; Münih'e 15 km. Avusturya'ya 70 km. Çekoslovakya'ya 90 km. olan Landau an der Isar'a taşındık. Hemen yine cami için belediye başkanından başlamak suretiyle cami faaliyetlerine hız verdik. Yahova Şahitleri'nin eski kullandığı bir yeri 1400 mark karşılığında kiraladık. Tabii bu kuru kira. Kiraladıktan sonra ev sahibi 3 ay peşin kira ve bir de 2000 mark kapora istiyor. O para verildiği zaman bize anahtarı verecek. Bunu en yakın bulduğum kişilere anlatıyorum ama ertesi gün beni gören kaçıyor. Orada bulunan benim kayınbiraderler dahil.

Ben yeni gelmişim bir işyeri buldum ama daha maaş aldığım yok. Şimdi ne olacak? Abi talimat verdi de bu mesele nasıl çözülecek?

Artık böyle işler bu teşkilatta abilere sorulmaz. Para toplamada 40 abi bulunur ve para vermede hiç abi bulunmaz. Sanki bunlar alma ağacından olmuşlar verme ağacından değil gibi. Neyse ben yine bu işin sonunda cennet var diye gittim bankadan bir şekilde parayı ayarlayıp binanın anahtarını teslim

aldım. 1990 senesinin ramazan ayından 10 gün önce biz camiye resmen açtık. Yine erkeklerin hocaları ben, kızların Meryem Hanım olacak deyip, orada talebe okunuyor diye anlatınca çocuklar gelmeye başladı. Baktım ki bana hem iş hemde hocalık ağır gelmeye başladı. Bir de orada benim fazla tanıdığım olmadığı için cemaatte dedikodu başladı. "Bu adam Münih'den neden cami açmaya geldi?" diye soruyorlar ve bu cami bir yeraltı örgütüne bağlanacak şüpheleri var. Sonra ben abiye: "Abi, bize bir daimî hoca lâzım, mümkünse eşi de hoca hanım olsun" diye bildirdim.

Birkaç hafta sonra: "Zekayi kardeşim, siz İngolstadt Camimize gidin, sizin yeni hocanız Mustafa Ulubaş. Bu hoca efendi Niğdeli; onu alın caminize getirin" dedi. Bizde birkaç arkadaş gidip hocamızı camimize getirdik ve odaya yerleştirdik.

Bu hoca efendi, işçi hocalardan olduğu için birkaç ay sonra gitti ve yerine Edirne Uzunköprü eski Vaizi olan Necati Gümüş geldi. Bu hoca efendi Almanya'ya yeşil pasaportla gelmiş; yani seyahat amaçlı 3 aylığına gelmiş ama bizim burada 2 sene hocalık yaptı ve bende başkan olarak buna her ay 1200 mark kaçak maaş ödedim. Bu hoca efendi kendisi Düzce Cuma yerinden ve hanımı Denizli Dariveren'den. Bu kişi hemen bizim oraya geldiğinde. Ben Süleyman Efendi'nin talebesiyim demeye başladı. Tabii öyle olunca hürmet on numara. Sonradan öğrendik ki; meğer Düzce'de Süleyman Efendi'yi bir kere görmüş.

Bu arada ben bir iş yerinde çalışıyorum ama çalıştığım yerde usta başı gibi biriyim. Adam işi alıyor ve şartnameyi bana teslim ettikten sonra bu iş için gereken şeyleri yapıp adama teslim ediyorum. Baktım ki bu işin ustasıyım. Hemen kendim birkaç vasıta ve alet alıp kendi işimi kurdum ve kendim patron

olunca da bu cami işlerine her zaman vakit bulabiliyordum. İyiki de kendi işimi kurmuşun; 30 sene oldu daha halen bu işi yürütmekteyim. Bir anımı anlatmazsam içim rahat uyuyamayacağım: Eskişehir Erenköy mahallesinde bir eski ev almıştık. Şöyle bahçesine bir girdik gezerken bir yerde su kaynıyor ve etrafına bizim eski ev sahibi muşmula, fındık vs. dikmiş. Komşulara sorduğumuzda: "Zekayi, senin başına talih kuşu kondu. O kaynak su. Bizim evlerin bazen suları donuyordu biz oradan su alırdık" derler.

İyi, çok güzel ben burada balık felan yetiştiririm derken oradan kazmayı alıp suyun etrafını temizledim. Baktım ki bir boru çıktı ve boru ortasından yarılmış bizim su belediyenin borusundan gelirmiş. Yani bizim sahtekâr ev sahibi suyun etrafına fındık vs. diker, komşuları da burada kaynak su var diye kandırır. Hemen ertesi günü panik halinde sular idaresine gittim. "Benim bahçede 24 saat kaçak su akıyor" deyince, memur benim yüzüme baktı. "Allah Allah! Kendi kendini de ihbar eden bir kişiyi yeni görüyorum" demesin mi?

Neyse bu hoca efendi geldi ve yerleştirdik. Hanımı da kızları okutuyordu. Bizde derin bir nefes aldık ve düşündük ki; izin sezonu geldi, biz iş icabı neredeyse 10 sene hiç yazın izine gidememiştik. Yazın arabayla izine gittik. Gittik de o zaman bu Bosna-Hırvat-Sırp savaşı var ve buralardan geçmek mümkün değil. Bizde Romanya üzerinden bir şekilde memlekete vardık.

Hâl hatır sorup ve akraba ziyaretlerinden sonra, benim bacım Sefa Hanım Zonguldak Çatalağzı'ndan evlenmişti. Tanışmak sünnet deyip, oraya gittik. Bizim eniştenin abisi Ömer Efendi sağolsun bizle çok ilgilendiler. Birkaç gün kaldıktan sonra bize Ömer Efendi'nin Hanımı Münevver Hanım kendi Giresunlu imiş: "Abi sizin vaktiniz varsa gelin beraber hepimiz benim memlekete gidelim." Bende: "Zaten çoktan beri anamı ve

babamı görmemiştim, iyi olur" dedim. Bizde, bizim Almanya'dan Giresun Görele Cami'nde arkadaşımız var şu anda izinde hem ona da uğrarız dedik ve ertesi günü yola çıktık. Epeyce uzun yolculuktan sonra biz Giresun Çıtlak kaleye vardık. Sağ olsun bizi yengenin babaları iyi ağırladılar. Orada Giresun Kalesini gezdikten sonra dedik ki: "Bir de buraya kadar gelmişken bizim Almanyalı arkadaşla uğruyalım." Bizim ev sahibi: "Görele Cimide Köyü" deyince, "Yaa bana sorarsanız oralara gidilmez. Oralar biraz tehlikeli ve tabancası bol olan yerler" dedi. Bizde orada bizim samimi arkadaşımız var dedik ve 5 kişi gittik. Ben, Meryem Hanım, Ömer ve Hanımı ile bir de 6 yaşında bir çocuğuyla biz Görele Cimide Köyüne vardık.

Köy zaten son köy artık ilerisi dağlarla kaplı bir yer. Bizim arkadaşın evini bulduk ama arkadaş babalarıyla beraber Kazıkbeli Yaylasına gitmiş. Orada kardeşi bizi ağırladı ve biz geri dönüp gidecektik. Kardeşi: "Madem buraya kadar gelmişiniz, sizde yaylaya arkadaşınızın yanına gidin" dedi ve yaylayı o kadar anlattı ki; işte efendim yabani atlar geziniyor, orada daha kar var ve yarın orada büyük pazar kurulacak; ayrıca orası Gümüşhane toprakları felan deyince bizi meraklandırdı. Tamam gidelim dedik ama: "Sizin araba oraya çıkmaz, size ben özel oraya gidecek münübüs ayarlayım" dedi ve biz tam 100 mark karşılığı bir araba kiraladık ve yola koyulduk.

Bizim şoför yola koyuldu, hemen -Giresun marşı imiş- bir kaset koydu teybe. Durmadan 'diddırı diddirı, hoppala' diyerek biz gidiyoruz. Sonra baktık ki bizim arabaya yolda başka yolcular alınmaya başladı ve gelen yolcularda ağızlarında sigarayla binmeye başladılar. Ben hemen bu sigaraya müdahale etmek istedim ama bizim Ömer bana dürttü "sus" dedi. Meğer o bizim tehlikeli bir yolda olduğumuzu anlamış. Bizim yolculuk sürerken bir mola verdik. Orada bir su varmış, o suyu içtiğin zaman hemen insanın karnı acıkıyormuş. Bizde merak edip iyice

içmiştik. Böyle hava iyice karardı ve çok tehlikeli vadilerden geçiyoruz ama bizimle hiç ilgilenen yok! Hep yeni yolcular kendi aralarında muhabbet ediyorlar, derken bizim yolculuk neredeyse 4 saat sürdü.

Bize şoför soruyor: "Sizi ben nereye bırakacağım?" Biz tam bir yer tarif edemiyoruz. Sonra ben: "Bizi burada otel gibi bir yer var, oraya bırak" derken, karşıdan bir araba geliyor ve baktım ki arabanın plakası Münih plaka; hemen "Dur, dur tamam. Benim arkadaşın arabası bu. Sen bizi burada indir" dedim ve indik. İndik de bizim arkadaş Cevdet Asılsoy bizi görünce ya şoka girdi veya o anda bizi tanıyamadı. Bize ilgi yok benim yanımdaki Ömer bana: "Zekayi doğru mu bu arkadaşın senin Almanya'daki 20 yıllık arkadaşın mı?" diyor. Tamam kendi kendimize sorular soruyoruz da biz burada kaldık, kimsemiz ve arabamız yok. Mecbur bu arkadaşla rica edeceğiz ve ayrıca soğuktan üşümeye de başladık.

Neyse gönüllü gönülsüz biz arkadaşın arabasına bindik ve onların yayla evlerine vardık. Babaları, anneleri, çocukları orada ve bize yer yok; çünkü biz habersiz gittik. Neyse artık evde soba yanıyor, ağustos'un 15'i karlar tam erimemiş, böyle boncuk şeklinde duruyor. Cevdet: "Sadece hanımlar evin içinde kalsın, biz arabanın içinde uyuruz sorun değil" dedik ve öyle de oldu. Sabah kalktığımızda arkadaş halen bize ilgi göstermiyor sadece babası iyi davranıyor. Artık yemek, kahvaltı vs. yok, bize karşıda pazar kuruluyor dediler ve bizde artık yürüyerek onlardan ayrıldık, pazaryerine gittik. Pazaryerinde yok yokmuş yani Paris Pazar yerinde ne varsa burada da varmış bize öyle anlatıyorlar. Aslında hakikaten ilginç bir yayla. Hiç ağaç yok. Rakım 2600 metre olduğu için insan zor nefes alıyor, ayrıca böyle otların üzerinden çocuklar sanki karda kayar gibi kayıyorlar ve hiç belli olmuyor. Birden bir sis bulutu geliyor hiçbir yer gözüküyor. İnsan her an yönünü kaybedebilir. Biraz

etrafı dolaştık sonra bizim araba da yok pazar yerine geldik arkadaşları bekliyoruz. Işın garibi bize yaylaya gelirken acıktırarak su içirdiler, zaten hemen o zaman karnımız acıkmıştı. Hepimizin karnı aç. Orada koyun, keçi kesip yiyen aileler çok ama bize bakanyok.

Nihayet bizim arkadaş ailesiyle beraber pazar yerine geldi ama yine de bize baktığı yok. Bir de orada ilginç olaylar olmaya başladı. Bazı kişiler böyle otomatik silahlarla mermileri dağlara saydırmaya başladılar. Belki biz hariç herkesin elinde silahlar var. Hatta orada birisi biriyle kavga ediyor, bana bizim Ömer diyor ki: "Zekayi bak bu adam bu adamı nasıl vurup öldürecek?" Beniyice heyecanlandım.

Artık pazar yeri kalkmaya başladı ve biz daha halen nasıl Cimi'de Köyüne arabamızın yanına varacağız bilmiyoruz. Artık biz orada arabası olan bazı kişilere sormaya başladık biz buradan nasıl gideriz diye. Birisi İstanbul'da dış doktoruymuş Allah razı olsun bizimle hemen ilgilendi ve bu yaylaya gelenlerin yarısından fazlası büyük şehirlerden gelenlermiş, onun için herkesin arabası kendine göre dedi. Sonra bizim arkadaş Cevdet Asılsoy'a: "Arkadaş sen senin arabaya en azından bizim hanımları al da biz bir şekilde biriyle gideriz" dedi ve yola çıktık. Öyle bir yerlerden geçiyoruz ki sanki kuş bile oralardan uçmaya korkar. Bazen önümüze çiçek toplamış çocuklar, satmak için çıkıyor. Bazen de birkaç çocuk, biz yolları tamir ettik bize para verin diye. Ayrıca yayladan gelenler böyle bir çam dalı kesip arabalarının önüne takıyorlar. Sorduğumda; yayladan geldikleri belli olsun diye yapılmış.

Neyse ben kendi arabama bir ulaşısam hemen oradan kaçacağım. Artık geldik, hemen hanımları da aldık ve bizim arabaya binip, hiçbir şey demeden oradan ayrıldık. Müniver Yenge'nin çıtlak kalesindeki babasının evine vardık. Babasına bu

olanları anlatınca: "Ben size dedim ama dinlemediniz" cevabını almış olduk. Neyse bizim Kazıkbeli Yaylası maceramızın yarıda kaldığını anlayan amca: "Gelin yarın sizin arabayla bizim Bektaş Yaylası var, ben sizi oraya götüreyim" dedi. Ertesi gün Bektaş Yaylası'na gittik, gezdik-tozduk ve bir gece kaldıktan sonra oradan ayrılacağız. Ben yine rahat duramadım, biraz kafamız dinlendi ve: "Benim Trabzon'da başka bir Almanya'dan arkadaşım var, gelin oraya gidelim" dedim ve onları ikna edip biz Trabzon'a diye yola çıktık.

Aslında benim bu Cevdet Asılsoy arkadaş fena biri değildi, her halde 2600 rakım yaylada bizi beklemiyordu veya düşünemedi. O zamanları cep telefonu yoktu. Çünkü biz bu arkadaşla 1990 yılında beraber benim arabayla İtalya'ya gzmeye gitmiştik. Buradan direk Roma Vatikan'a gittik ve orada papanın meydanını dolaştık ve hatta o papanın binan alt katında böyle kocaman eski Roma Kralları'nın mermerden heykelleri var. Eski papaların mezarları vs. oraları gezdik, dolaştık. Sonra ta çizmenin neredeyse ucuna vardık. Hatta gemiyle Sicilya Adası'na geçtik ve orada benim bilhassa merak ettiğim Edna Yanardağı'nı görmüştük. Sonra dönüşte bizim araba bozuldu ve bir parkta beklerken birden bir araba çekicisi gelip bizi çekmek istedi, biz hayır derken elinde bir belge gösterdi; yabancı plakalı arabaları bedava çekme servisi yazıyordu. Tamam dedik, adam bizi aldı ve epeyce götürdü bir tamir haneye bıraktıktan sonra da gitti. Sonra biz orada beklerken küçük bir arabayla birileri geldi ve bize video kamera satmak isterler. Adam bir videoyu paketinden açtı ve: "Bakın orijinal bunlar. Bunları Almanya'dan birileri gümrüksüz getiriyor ve Almanya'da bunlar normal de 5000 mark ama ben size 1500 marka vereceğim" dedi.

Ben düşündüm tamam alacağım dedim ve parayı verdim aldım arabanın bagajına koydum. Sonra Cevdet şüpelendi almak

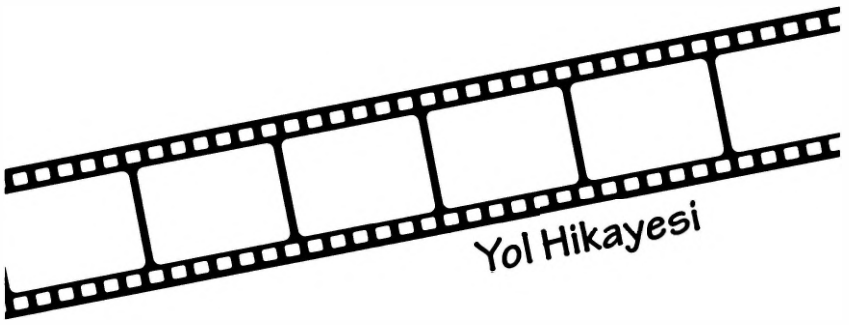
istememedi, ama ben ısrar edince o da almak isteyince tamam dediler: "Ama ona vereceğimiz daha lüks model ancak elimizde bu var ve 1700 mark." Biz de onu alıp paralarını verdik. Hemen peşinden bir polis geldi. Bize o satıcılar: "Çabuk kaçın buradan polis size ceza yazar" dediler ve oradan ayrıldılar. Bizde korkumuzdan arabayı yaptırmadan arabanın gittiği kadar oradan ayrılıp gittik. İtalya öyle ilginç bir yer ki böyle tarlalarda domatesler, karpuzlar var onları topluyorlar ve biz defalarca gidip parayla almak istedik kesinlikle ne hediye ne de parayla vermiyorlar. Neyse arabanın mazot borusu patlamıştı, kendimiz bir şekilde biraz tamir ettik ve artık Avusturya üzerinden Almanya'ya geleceğiz.

Karnımız acıktı ve baktık ki sahilde lüks restoranlar var. Cevdet Abi dedi ki: "Ya gel de şu deniz manzaralı yerde bir yemek yiyelim. Ben: "Abi oralar çok pahalıdır!" deyince, Cevdet Abi: "Bana para deme! Nasıl olsa biz bu bagajdaki video kameraları satıp, çok para kazanacağız" dedi ve restorana oturduk. Baktık önümüze parlak bir menü kartı geldi ama fiyatları yazmıyor. Neyse biz birer balık ve salata sipariş verdik. Yedik ama hiçbir şeye benzemeyen bir balıkmış. Sonra bize birer fatura geldi, böyle mühürlü falan, 80 mark extra. Cevdet Abi faturayı görünce: "Bu 8 marktır, 80 mümkün değildir" demeye başladı ama adam başımızda dikiliyor. Artık baksakta bakmasakta biz parayı ödedik ve Avusturya sınırına geldik.

Gümrük memuru bizi özel bir bölüme çekti ve bagajı açın dedi. Biz tedirgin olsakta bizim videoları gören memur birden gülmeye başladı, biz ikimizde şaşırdık tabii. Sonra Videoların paketini memur bey açtı ve arasından sarı kumlar dökülüyor. İkimizde birden eyvah bu esrar galiba, bizi tongaya düşürdüler derken; bir de 2 tane parke taşı paketin içinden çıkınca anladık ki bizim video kameralar tahtadan yapılmış ve içine 2 parke taşı ve aralarına da deniz kumu doldurmuşlar.

Memur bey bunların faturası var mı ve kaç paraya aldınız diye sordu, bizde çıktı yok. Sonra memur bize: "Bu İtalyan çiftçiler yazın tarlada çalışırlar, kışın da bu sahte video kameraları yaparlar" dedi. Sonra bize daha nelerin sahte olarak gümrüğe geldiklerini anlattı ve: "Siz şimdi buradan geri İtalyan gümrüğüne gidin ve bunları gösterip şikayetçi olun, belki bu kişileri bulup sizin paranızı Almanya'ya iade edebilirler" dedi. 31 sene oldu daha bize biri iade falan gelmedi.

Bu hadiseden sonra biz gelelim yine Trabzon yolculuğuna:

Gideceğimiz yer aslında Akçaabat Şinik Köyü ve Üçüncü Ailesi. Bir baktık ki orayı zor buluruz bir de onların maden suyunda da yerleri var orayı kolay buluruz umuduyla oraya gittik. Mübarek oralar öyle bir yerler ki dağlık bir yerleşim. Bir adres soruyoruz adam 'aha dağın öbür tarafında' gibi adres tarif ediyor. Tarif üzere bir yere vardık Üçüncü Ailesini sorunca adam biz Birinci Ailesiyiz diyor, Üçüncü Ailesi yan tarafa doğru 3 km. daha ileride... Hülasa biz Mehmet Üçüncü Ailesini bulduk ve Allah var bizi çok güzel karşıladılar, öyle ikramda bulundular ki; biz habersiz gittiğimiz halde sofrada tabiri caizse bir kuş sütü eksikti. Sonra bizi özel odalarda ağırladılar ve Trabzon'un Atatürk Köşkü, Ayasofya Kilisesi ve Süleymancılarının Fatih Yurdu Külliyesi vs. gezdirdiler.

Bir de burada bir anımı paylaşmadan yapamayacağım: Ayasofya Kilisesi'ni gezerken böyle gelen oraya bura bakıp sesizce çıkıp gidiyor. Baktım ki orada hakikaten soru sorulacak bölümler var. "Burada rehber veya bana yardımcı olacak birileri yok mu?" dediğimde birisi hemen geldi, "Buyurun" dedi. Adam oranın resmi rehberiymiş, neyse epeyce konuştuktan sonra bana bir şey anlattı: "Günün birinde İngiliz gurubunu gezdiriyordum. Onlara işte İsa as. Allah'ın oğludur diye anlatırken bir de kendi fikrimi katarak şöyle demiştim: Siz İsa

as.'a Allah'ın oğlu diyorsunuz, halbuki İsa as. annesi Meryem var belli ama Âdem as.'ın hem babası yok hem de annesi. Aslında olsa olsa Âdem as.'ın Allahın oğlu olması daha uygundur" demiştim. Bir müddet sonra benim hakkımda işlem yapıldı ve ben 6 ay meslekten bundan dolayı menettirildim ve büyük mücadeleden sonra yine ancak geri rehberlik görevini aldım dedi. Onun için ben burada hiçbir şey sormayana bir şey söylemiyorum ve kimsenin İsa'sına Adem'ine karışmıyorum demişti. Burdan sonra artık biz ziyaretleri bitirip Almanya'ya döndük.

Yine Landau Camisine bıraktığımız Necati Gümüş Hoca'nın yanına vardık. Bizim Mehmet Yılmaz - Ömer Doğan - Mustafa Mortaş - Mergup İnal - Osman Üçüncüler, hocanın maaşını ödeyememişler ve aralarında kavga çıkmış. Toplantı yapıp şöyle bir karar aldık: Biz bir kantin açalım ve oraya Münih halinden sebzeler ve toptancılardan Türk sucukları vs. getirip satalım ve hocanın aylığını öyle karşılarız. Benim arabanın arkasında römorkla beraber her salı günü sabah 5'te herkes sırayla Münih'e gidip malzeme getireceğiz. 15 senede öyle yaptık.

Sonra bizim Necati Hocayla anlaşılamadık ve merkez bize Necdet Topuz isminde genç birini hoca olarak gönderdi. Bu hoca efendi Çorumlu ama müthiş bir dini ilmi var. Bir sorun yokken ben nasıl olsa cuma namazını kıldırarak kişi var diye bazen iş icabı uzaklardaki camilere gitmek zorunda kalıyordum. Bir gün cumadan önce Meryem Hanım benim çalıştığım yeri telefonla aradı: "Zekayi çabuk gel camide hoca efendi yokmuş, cemaat camiye doldurmuş ve namaz kıldırarak hiç kimse yok!" dedi. Ben şaşırdım, ama benim gelme imkânım yok çünkü çok uzaktayım.

Akşam camiye geldiğimde bizim Necdet Topuz bavulunu ve

eşyasını alıp hiç kimseye bir şey demeden gitmiş. Merkez Münih Nihat Tarhan'ı aradık. Bize verilen cevap: "Siz hocaya iyi bakmamışınız, oda zaten Almanya veya İngiltereye McDonald's açmaya gelmişti. O da dün İngiltereye gitti" dedi ve bize Salih Demir isminde bir hoca göndereceklerini söyledi.

Bu Salih Demir Hoca Adapazar'ında yurtlarda okumuş ve sonra Almanya'ya işçi olarak gelmişti. Bizde bir müddet durdu ve sonra yerine Abdulkerim Başdoğan geldi. Bu Salih Demir Hoca Almanya'da Alman hükümetinden maaş alan hocadır. Nasıl diye sorarsanız bu Alman Harbi Ruslar'a karşı devam ederken bu Kırım Müslümanları da Almanlar safına geçiyor; Ruslar'dan kurtulmak için. 1945'te Almanlar harbi kaybedince ve Rusya'dan çekilirken bu Müslüman olan kişiler: "Şimdi biz ne yapacağız siz buradan gidiyorsunuz ama biz Ruslar'a karşı sizin adınıza savaş ettik. Siz buradan gidince bizi Ruslar asar-keserler" deyince, bu Almanlar'da bunları Almanya Münih bölgesine getirip yerleştiriyor.

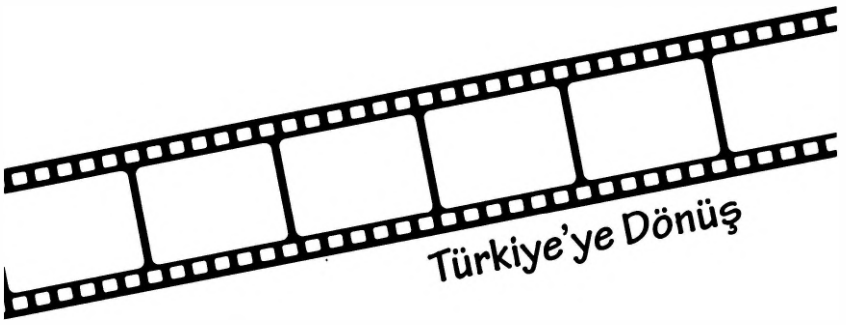
Sonra bunlar Münih'e yerleşiyorlar ama 'biz Müslümanız, bize burada cami ve imamlar lazım' deyip; o zaman siz içinizden bir imam ve bir cami için yer ayarlayın, biz gereken parayı size vereceğiz' derler. Bunlarda İbrahim Yemengani isminde birisini imam tayin ederler ama bu kişi, 'benim yeterli islami bilgim yok. Ben Türkiye'ye gideyim ve orada İslami bilgimi tam tamamlayayım' der ve İstanbula'a gider. İstanbul'da sorar soruşturur kim kısa bir şekilde hoca yetiştiriyor diye ve Süleyman Efendi'yi bulur. Onda okuyup, hoca olduktan sonra bu kişi Almanya'ya dönmeyip İstanbul'da kalmak ister. Süleyman Efendi 'hayır sen Almanya'ya gideceksin ve daha sonra oraya Türk işçileride gelecekler' der. Münih Kellerstrasse'de bir cami yeri açar ve mültecilere imamlık yapar.

Bizim bu Salih Hoca'da Türkiye'den işçi olarak Münih'e gelir ve

camii ararken bu İbrahim Zemengani'yi bulur. Sonra bu kişi yaşılanınca bu resmi imamlik meselesini resmi kanaldan kendi üzerine alır ve bu camiyi de Süleymancılarının bir şubesi haline getirir. Bu Kırım Müslümanlarının camisi olduğu içinde bazen Kırım Müslümanlarının cenazelerini defnederlerdi ve onlar camiye gelmezler sadece bir içkihanede gidip onların ölümleri için Kur'an felan okurdu. Buranın her yıl Alman İçişleri Bakanlığı'ndan 300.000 mark bütçesi vardı.

Ben şahsi olarak o camiye çok gitmişimdir. Sonra Salih Hoca emekli olunca bu cami meselesi iptal edildi. (Ben Süleyman Efendi Hitlerle anlaşma yapmış dediğimde bana tepkiler yağmıştı belgeleri ortaya koymama rağmen vs.)

Salih Hoca böyle biriydi.

Ben 40 yıldır Almanya'da olmama rağmen hep içimde memlekette yaşama arzusunu içimde taşıyordum. Böyle izine gittiğimde hiç bu Almanya'ya gelmek içimden gelmezdi.

2005 senesinde biz ilk önce bu Süleymancıların abisinde yani Münih sorumlusu Mustafa Yılmaz'dan memlekete temelli gitmek için bazı şartlar altında zorla izin aldık. Sonra şirketi resmi olarak kapatıp ne kadar kamyon, araç, gereç malzeme hepsini bir anda sattık ve Eskişehir'e temelli gittik. Bu arada ben 1 sene önce Eskişehir Odunpazarı Park ve Bahçeler Birimi ile anlaşmıştım. Almanya'dan gelen bir uzman olarak orada çalışacaktım.

Neyse biz kendi arabamızın arkasında 5 metre uzunluğunda bir römorkla bazı eşyaları alarak, Erenköy Mah. Kınalı Sokak No: 66'ya vardık ve evimize bir şekilde yerleştik.

İlk önce su-ceryan-telefon ve belediye kayıt işlerini yapmaya başladık, başladıkta biz hepimiz Alman vatandaşıyız; nereye gidersek memur bey kardeşim: "Sen kimsin böyle? Versene Türk Kimliğini" diye soruyor. Problemler başladı. Sonra bizim 2 oğlan Almanya'da okula başlayacaktı, biz memlekette başlasınlar diye orada okulu bir sene ertelemiştik.

Kaydolmak için okula gittik. Hiç olmuyor ve sınıf öğretmeni

olacak Özlem Kocaman Hanım zaten bizi görünce gülerek: "Zekayi Bey, siz emin misiniz Fevzi Çakmak İlkokuluna bu çocukları okutmaya getirdiğinizden? El alem Almanya'ya çocuk okutmak için gönderiyor ve sizde Almanya'dan buraya getirmişsiniz" demez mi?

Okulun müdürü ve Milli Eğitim Müdürü devreye girmesine rağmen bu iş olmuyormuş. Sonra bir çözüm buldular; ben yüklü bir miktarda okula para bağışında bulunursam çocuklar okula gidebilecekler ama kayıtsız karne felan alamayacaklar. Belki ertesi sene bir şekilde kayıtlar için Emniyet Müdürlüğü'nden Türkiye için bir ikamet ruhsatı alınır umudu var.

Neyse biz artık gereğini yapıp çocukları okula gönderdik. Sular idaresine defalarca gitmeme rağmen ben bu su işini üzerime alamıyorum. 1'inci problem, o günkü euro olarak 2500 euro değerinde su kullanılmış ve bunun parası ödenmemiş; 2'nci problem ben Türk Vatandaşı olarak üzerime su işlemleri yapamıyorum.

Burada bir not düşeyim; bizim Türkiye'den izin almak şartıyla Alman Vatandaşlığımıza geçmemize sebep: Bu Süleyman-cıların ben şube başkanırken Köln Vogelsangerstr. 290. adresinde genel toplantıya çağırmışlardı, orada illa Alman Vatandaşlığına geçin demişlerdi. Gerekçe olarakta burada seçme ve seçilme hakkımızın olması idi.

Hulasa biz su ceryan işi için dilekçe verdiğimiz için bizim evin hem ceryanını hem de suyunu kapatıp gittiler. Gerekçe olarakta bu evde hem su hemde ceryan kaçak kullanılmış. Tabii bunları bizden önceki ev sahibi ve kiracısı yapmış, onların ikisi de yok. Balıkesir Ayvalığa taşınmışlar. Onları bulup bir şekilde buraya getirmem lazımmış.

Artık komşudan bir kablo ile eve ceryan aldık ve kovalarla su taşıyoruz. Sonunda 'TEK' (Türkiye Elektrik Kurumu) Bizim evden söküp götürdüğü ceryan sayacını bilir kişiye göstermiş ve bizim sayaca film sokulmuş ve ondan dolayı ceryan sayacı yazmamış ve bozulmuş. Bunun da cezası 6 ay hapismiymiş; bende ev sahibi olduğum için ve eski ev sahibini de bulamadığımdan dolayı hapse girecekmişim.

Bir de öğrendik ki: BİZİM EVDE: CERYAN - SU - EVİN KENDİSİ VE ÇOCUKLARIN GİTTİĞİ OKUL HEPSİ kaçakmış.

Gelde işin içinden çık. Okul kaçak yapılmış belediye su bağlamıyor. Okulda çocuklar susuz. İşin daha ilginç bizim eve gelen giden eksik olmuyor ya; sular idaresinden bir araba gelince bana komşular: "Neden senin eve bunlar gelip duruyor?" diyorlar. 'TEK'den gelenler olduğu zamanda komşular hep tedirgin ve bana tepki göstermeye başladılar.

Sonradan öğrendim ki meğer bizim mahallenin yarısının suyu kaçakmış ve ceryanda ona benzer bir durummuş. Bizim evdeki kaçaklarda ortaya çıkar diye komşular korkuyorlarmış.

Bu kaçakları düzeltmem için 6 ay uğraştım ve belki 4000 euro para verdim. Tam her şey düzeldi artık biz çalışmak zorundayız, Belediye'ye gireceğim. Herkes, yakın akrabalar da dahil: "Almanya'dan gelipte Belediye'de çalışmak biraz abes olurmuş" dediler ve ben bu durumda şahsi olarak bir şirket açmak istedim. Biz nereye veya hangi odaya kayıtlı olacağız derken bir araba aldık. Bizim sanayide Teknik Boyanın sahibi Galip Bacaksız bize sağ olsun yardımcı oldu, 8 bin lira değerinde bir arabayı aldık eve getirdik. O zamanları 1 euro 2 lira civarındaydı. Arabayı satan kişi bana durmadan telefon ediyor: "Abi arabayı üzerine al" diye. Bende hemen notere gittim, arabayı üzerime alacağım. Noter Türk Kimliği istiyor,

yok deyince birileriyle konuştum. Eğer ben benim Alman Ehliyetimin tercümesini yaptırıp gelirsem bu iş olurmuş. Neyse Almanya'dan gelip avukatlık yapan ve kocası da AKP İlçe Başkanı olan bir hanımefendiye ehliyeti tercüme yaptırdım ve 200 lira kadar para vermiştim o zaman.

Notere geldim bir de baktı ki bu iş yine olmaz; bizim tercüman 'Zekayi' yazacağı yerde 'Zekai' yazmış; haydi yine tercümana koş bakalım! Tercüman meşgul, bir saat beklemeden sonra baktı. "Tamam ama ben yeniden tercüme edeceğim ama yine ücret ödemeniz gerekiyor" demez mi? Halbuki suç benim değil ama ne yapalım 180 lira daha ödeyip işimizi hallettik.

Daha sonra biz noterden arabayı üzerimize aldık ama bu yetmiyormuş bir de ruhsat değişimi için Emniyetten benim adıma ruhsat alacakmışım.

Ruhsat almak için araçlar varmış, o kişiler özel büro açmışlar onlara takipçi deniyormuş tabii extra ücret ödenecek. O gün bıraktım eve geldim.

Biz bu arada evimize kalorifer ve sıcak su ile güneş enerjisi yaptırmıştık. Süleymancılardan tavsiyesi üzerine birini bulmuştum. Adamlar onu yamuk, bunu eksik yapıp gittiler ve hemen paramızı ver diye kapıya dayandılar. Neyse 8000 TL'ye anlaşmıştık 7000 TL'yi verdim kalan 1000 TL'yi iş tam bitince vereceğiz diye anlaştırmıştık. Uzun bir müddet gelen giden olmadıydı. Bir gün bahçede iş elbisemi şapkamı taktım kafama, duvarlara mermer döşüyorum. Birden bizim evin önüne bir taksi iki araba birden geldiler ve birisi benim yanıma gelerek: "Lütfen şapkanızı çıkartınız! Buraya Hâkim Bey geldi" dedi. Allah Allah! Ne Hâkimi kardeşim sokağın ortasında? Sonra bir bayan taksiden elinde bir daktilo ile çıktı ve bana dönerek: "Çabuk çabuk bana bir masa ayarla." Başka biri

cebinde postaneden alındı belgesini bana gösteriyor. Başka biri de elinde metreyle çabuk evi aç diye bana sesleniyor. Şaşırdım kaldım, korktum da. Bu nedir? Hâkim felan işin içinde olunca... Sonra eve gidip o heyecanla: "Meryem Meryem! Bir dışarı çık. Buraya yamyamlar geldi" demişim.

Sonra tam 8 dakika içinde benim evden bir şeyler ölçtüler ve bir tutanak yazıp, benim imzalamamı isterler. O kadar çabuk her şey gelişti ki; o anda hiçbir şey anlayamıyorum. Ben tutanağı imzalamak istemedim: "Ama Hâkim ceza yazar imzalamazsan" deyince, imzaladım ve tutanağı ben alınca hepsi birden evin önündengitti.

Konuya komşuya soruyorum onlarda bir şey diyemiyorlar. Ertesi günü Asliye Mahkemesine arabamla gittim. Gittiğimde hiç park yeri yok. Neyse bir yer bulup mahkemeye girip soru soracağım; bizim eve hangi Hâkim ve niçin gelmiş araştıırken bir de camdan baktım ki benim araba bir çekicinin üzerinde gidiyor... Hemen koştum durdurdum ve parasını ödedikten sonra öğrendim ki benim eve tesbit için gelmişler. Kaloriferci beni 'paramı vermiyor' diye mahkemeye vermiş, onun için ben delilleri kaybederim diye böyle aniden gelinirmiş. Artık bu doğru veya yanlış bu satırları bir Hâkim veya bir Avukat okursa karar versinler.

Baktım, Türkiye'ye ayak uyduramıyoruz, Almanya'ya geri döndük. Bu arada kiralık evler pahalılaşıyor, dedik ki eski bir ev alalım. Araştırma sonucu 1960 yapımı bir çiftlik evi aldık ve tamir ederken evden ırbığa benzer bir de leğene benzer bir şey çıktı. Bunların ne işe yaradığını anlayamadık. Komşulara sorduğumuzda bunların adı Almanca 'nachttop'muş yani evin içinde o leğene büyük abdest öbür ırbığa da küçük abdest yapılıp sabahleyin camda aşağı atılmış. Okumuş kültürlü bir komşumuzda şöyle ilaveten anlattı ki çok ilginç: "Bu bizim

bildiğimiz şemsiyenin çıkış sebebi de sabahleyin yoldan geçen kişiler camdan atılan necasetler kafamıza gelmesin diye bezden böyle şemsiye yapıp geçerlermiş. Ondan dolayı bakılıyor ki iyi bir şey, sonradan geliştirilip bugünkü şemsiye halini almış."

Münih Merkez Landwehrstr. 46. Hocalarla beraber ve Ali Dayı cami'nin hizmetlisi

Gezi Hatırası

Bizim evliliğimizin üzerinden 11 sene geçti, hiç çocuğumuz olmadı. O kadar tedavide bulunduğumuz halde.

Sonra bize bu çiftlik evi uygun gelmedi ve onun bahçesine yeni sıfırdan 3 katlı kendimize ait bina yaptık. Allah'ın hikmeti o yeni eve taşındıktan sonra: Süleyman - Hilmi - Tunahan ve Hafize isminde 4 tane çocuğumuz oldu. Onların eğitimiyle ve kendi işimizi devam edeceğimiz ve cami işleride yürümesi için mücadele ederken aradan yıllar geçti. Sonra Çocuklarla son araba yolculuğunu yaparken dedik ki biz arabayla bu aynı yolu belki 30 defa kullandık. Bu seferde Türkiye'ye giderken Bosna üzerinden gidelim ve Hırvatistan Split üzerinden neredeyse bütün Adriyatik Deniz sahilinden, Bosna Mostar'a vardık. Orada bir otele yerleştikten sonra o meşhur Mostar Köprüsüne gittik. Köprüyü gezdik ve hatta köprünün altında ırmağa girip yüzme şansımızda olmuştu. İlginç olan ertesi gününde ramazan başlıyordu. Bizim kaldığımız otelin kapısında iftar yemeği veriyoruz yazıyordu. Geceleyin bizi oteldeki sahura kaldırdılar, sahur yaptık ve niyetlendik. Akşama kadar o Mostar'daki suyun dibindeki tekkeyi ve Osmanlı Camilerini gezdik. İftara otele geldik. Yemek sofrası kurulmuş ama bizim anlayamadığımız bir şey daha ezan okunmadan çoğu kişi yemek yemeye başladılar. Çok az kişi bizle beraber ezandan sonra iftar ettiler. Sabah oldu biz artık oradan ayrılıp Saraybosna'ya gideceğiz, otelin parasını ödedik tam arabaya bineceğiz

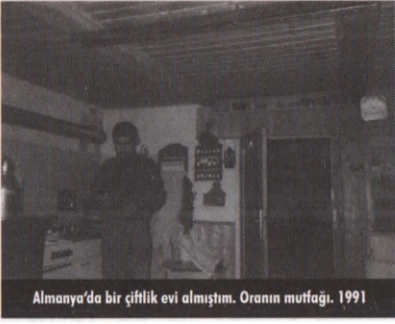
oradan iyi Almanca konuşan biri bize bağırıyor: "Siz iftar parası ödemediniz!" diye, anlayamadık iftar parası da nereden çıktı? Bizim bildiğimiz iftar bedava hayır için verilir dediysekte adam bize burada sadece hava bedava geri kalanı hep paralı demesin mi! Ben sinirlendim arabaya bindik ve ırmak boyu Saraybosna'ya yola çıktık.

İlginç olan oranın halkı ne Almanca biliyor ne de Türkçe; İngilizcede bilen çok az turistlik yer olmasına rağmen. Bir de bir camiye girdik adamın biri klimanın karşısına yan gelip yatmış bize çabuk kapıyı kapatın diye bağırıyor. Osmanlı Camileri o kadar çok ki neredeyse camiler öbür camiden gözüküyor. Bir merkez cami var bizim TİKA ile Diyanet Vakfı restore ettirmiş ve müze haline getirmişler.

Oraya giriş ücretli ama büyük yazıyla yazmışlar 'Türk Vatandaşlarına bedavadır' diye. Orada Almanlar geldi para verdiler ve biz para vermeden girdik, orada biraz gururlanmıştım.

Biz otele euro olarak ödeme yaptık ama çarşıda herkes bizden mark olarak para istiyor. Bunu bir türlü anlayamadık veya lira diyorlar. Zaten bazı yerlere yazmışlar burada lira alınır diye. Bu mark bir zamanları Almanlar'ın parasıydı, biz nereden bulacağız markı derken; Türkiye'den bir gurupla karşılaşınca onların rehberine sordüğümüzde meğer mark Bosna parası olmuş. Onların kendi paralarının adı da markmış, o zaman anladık.

Sarybosna'da o meşhur çarşıyı gezdik ve bir de Hüsrev Paşa Camisi'nde mukabeleye katıldık. Daha sonra Türkiye yoluna devam ettik.

Almanya'da bir çiftlik evi almıştım. Oranın mutfağı. 1991

Kendi yaptığım ev. 1994

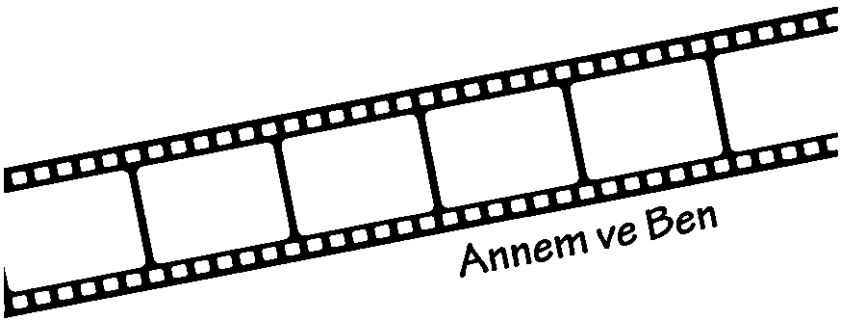
Bir Çiftlik almıştık. Almanya. 1991

Evin önünde çalışırken. 1997

Kendi yaptığım ev. 1994

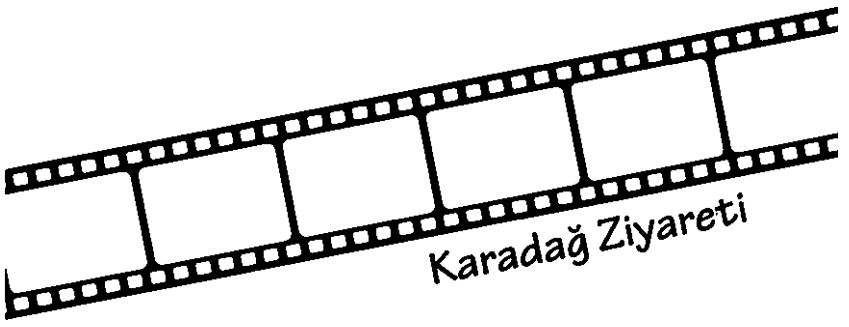
Bu izin döneminde bir fırsat buldum: Kitabın başlarında annemden korktuğumu anlatmıştım ve içimdeki o tezatı azaltmak için bir akşam annemle yalnız başımıza kaldık. "Anne, şimdi benim yıllarca içimde taşımak zorunda kaldığım bir mesele var ve ben o meseleyi sana anlatmak isterim." dedim. O da: "Neymiş oğlum anlat hele." deyince başladım anlatmaya: "Anne, şimdi sen şöyle yarım saat anneliği bir kenara bırak ve bende evlatılığı bir kenara bırakayım. Ben 9 yaşlarındayken siz babamla Almanya'dan buraya izine gelmiştiniz. Ben seni ilk gördüğüm an korktum ve geri kaçarak gitmiştim." dedim. Annem: "Neymiş oğlum? Neden benden korktun ki?" dedi. Ben de: "Anne sen köye ve çocuklarının yanına öyle bir geldin ki! Başın da fötr; kolların bilezik dolu; dudakların, yüzün, kaşların boya içinde; kolların ve bacakların çıtır çıtlak ve ben seni o halde gördüğümde senden korktum. Hatta 'bu hayvan mı insan mı?' diye düşündüm. İşte o günden sonra seni ne kadarda uğraşsam içimden sevemiyorum." deyince, sanki orada bir bomba patladı. Birden hiddetlenen annem başladı: "Eeeey! Keşke ben sana sütümü vermeseydim. Bir de sen neredeyse 2 sene benden süt emdin, yazıklar olsun ve bütün sütüm sana haram olsun" dedi ve odayı terk edip gitti.

Bu süt meselesini araştırdım ki, annenin sütünü haram etme gibi bir lüksü yokmuş. Çünkü Allah o sütü o çocuk için yaratmış, kişi zaten o sütü çocuğa vermese kendi rahatsız olur.

Böylece içimde kalan bu garabeti bir nebze olsun en azından azaltmış oldum...

**Annem, Abim ve ben.
Müller am Baum - Miesbach**

Birkaç yıl önce de yazın memlekete gitmek arabayla uzak dedik ve Karadağ'ın BAR UICİNJ diye turistlik bir bölgesi ve aynı zamanda Osmanlı şehri olduğunu kitaplardan okumuştum. Bizim kız Hafize camide okurken Karadağlı bir kızda camiye okumaya gelirdi. Babasıyla tanıştık ve kendisinin o bölgeden olduğunu anlatmıştı. Benim oraya bir gitme merakım vardı ve bir gün bana ülkesine gideceğini söylemiş, bende oraları merak ediyorum deyince bizi oraya davet etmişti.

Bende izin zamanı geldi ona haber verdim ve 6 kişi arabaya bindik' Avusturya - Slovenya - Hırvatistan - Bosna'yı geçip Karadağ'a vardık. Bir de baktık ki bu BAR UICİNJ bölgesi taa Arnavutluk sınırında bir yer. Artık buraya kadar geldik diyerek yola devam ettik. Muhteşem bir dağlar silsilesinden ve güzel sahillerinden geçerek UICİNJ'e vardık. Hakikaten Karadağ dağlar ülkesiymiş çok ilginç bir ülke. Çok küçük ama nasıl olduysa bağımsızlığını almışlar. Biz orada direk o arkadaşın evine vardık. Sonra bize bir otel ayarlayıverdiler; 6 kişi ertesi günü bir etrafı kolaçan ettik. Bir de öğrendik ki dünyanın 4'üncü deniz kum sahili oradaymış; tam 13 km. hiç aralıksız kumsalı var.

Biz ordayken Kurban Bayramı idi. Onlarla ve komşusuyla bir Osmanlı Camisi'ne bayram namazı kılmaya gittik. Sadece o bölgede Müslümanlar çoğunlukta ve bir de büyük bir Osmanlı

Kalesi var. Ayrıca orada neredeyse 1000 yıllık zeytin ağaçları mevcut, sonra ılıman bir iklim; portakal, mandalina bahçeleri çoğunlukta. Bar deniz ticaretinin olduğu bir liman şehri ve yine orada TİKA'nın yaptırmış olduğu camiye bütün ailece cuma namazına gittik. Dağların eteğinde yeni yapılmış bir külliye, muhteşem eser yapılmış. Orada merak ettim "Kamera çekimi yapabilir miyim?" dediğimde, oradaki görevli bana şöyle demişti: "Sen Türksün. Neden bizden izin istiyorsun? Burayı Türkler yaptı. İzine falan gerek yok."

Her tarafta camiler var ve her camiden ezan açıktan okunuyor, bir de yüksek bir alanda yine Osmanlı Saat Kulesi vardı. Ayrıca yapılan camilerin etrafına çarşı pazarlar inşa edilmiş ki; oranın gelirleri cami için kullanılsın diye. Halkının çoğu, hele gençleri Osmanlı'yı sevmediklerini anladım ama yaşlılar dua ile yad ediyorlar.

İmamlar Arnavutça hutbe veriyorlar ama oranın halkının bu Arnavutları da pek sevmediklerini gözlemledim.

Neyse biz yine Eskişehir'e dönelim; bizim 2 çocuk orada okula giderken Alman vatandaşları oldukları için Almanya'dan bize bir mektup geldi: "Sayın Zekayi Işın; bu 2 çocuğun Türkiye'de okula gittiklerine dair belge istiyoruz." Belgeyi de okul veremiyor. Sonra ben çalışmaya başladım. Kendime ait böyle Avrupa sistemi bahçe yapılırdı diye kart bastırdım, gazetelere ilan vs. verdim. Arayanlar oldu, gidip yapıyorum ama bir şeyler beni tedirgin etmeye başladı. Mesela Osmangazi Üniversitesi'nin yanında Abacı 2 Apartma'nın bahçesi olacakmış. Adamla sabah saat 9'da anlaştık ve oraya varıp zile bastım, adam camdan baktı: "Dur! Hemen geliyorum" dedi ve ben beklemeye başladım. İnanmazsınız tam bir saat bekledim adam sonra aşağı geldi ve hiçbir şey yokmuş gibi bana iş tarifi yapmaya başladı. Adamım yüzü de kızarmıyor. Ben: "Kardeş,

ben seni tam bir saattir bekliyorum" deyince, "Eee! Ne olmuş?" dedi ve ben oradan ayrılıp gittim.

Sonra benim okul arkadaşım Kurtuluş vardı. Benim bahçeye tel ve birkaç demir masa lazım oldu. Ona sordum: "Nereden alınız?" diye. O da bana sağolsun: "Gel, senin arabayla gidip aşağıdan hurdacılardan alınız" dedi ve gittik.

Birkaç demir masa vs. aldık ve bir de tel topağı elime aldım. "Amca bunun içinde kaç metre tel var?" diye sorunca adam: "Kesin 15 metre var" dedi. "Amca bak! Ben telden biraz anlarım hem bu tel epeyce pahalı, bana 13 metre tel lazım öbür türlü ben almayacağım." deyince, "Yok yok, o tel 15 metreden kesin fazla sen al" dedi ve aldım. Eve geldim 6 metre küsür çıktı tel.

Hemen teli ve Kurtuluş'u aldım yanıma o hurdacıya vardım, tabii benim elimde teli gören hurdacı hemen suratı sirke oldu ve bağırarak: "Burası hurdacı! Burada satılan mal geri alınmaz" diye nara atıyor. "Amca bir dakika beni bir dinle; BEN TELİ GERİ VERMEYE GELMEDİM, hani sen dedin ya bu tel kesin 15 metre var diye ama bu tel sadece 6 metre çıktı." Amca: "Yok yok, ben öyle bir şey demedim" der. Ben de: "Allah Allah, yahu yarım saat önce sizden bu teli aldım ve siz kesin bu tel 15 metre var dediniz." Halen adam yalan söylüyor. Dedim ki: "Bak amca! Sen bana şimdi vallahi billahi tallahi ben böyle bir şey demedim de ben gideceğim." Adam yemini bastı 25 lira için vebende teli ona doğru attım, eve geldim.

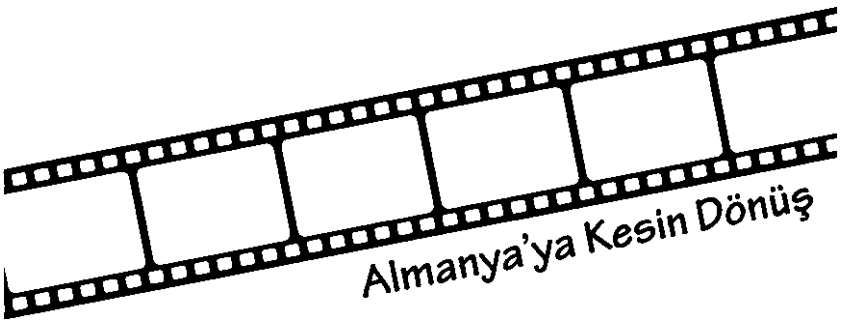
Akşam oldu benim evin önüne sanayide çalışanlar geldi ve ben heyecanla bunlara bu durumu anlatıyorum, ama beni dinleyenler: "Ne var ki bunda, esnaf böyle şeyler yapar" dediler, yani kendileri de demek böyle yeminler basmışlar. Benim kafa allak bullak oldu.

Ertesi günü kendim yine bir hırdavatçıya demir, su borusu eklemesi almaya gittim. Dişli boruyu aldım ve eve geldiğimde orijinal borunun dişi bir türlü öbür boruya girmiyor. Yine geri götürdüm: "Kardeş, bunun dişi hatalı galiba olmuyor" deyince, adam bana: "Gözün kör müydü bakıpta alsaydın" demez mi? Sinirlenerek geri eve gelirken bir de baktım benim arabanın önüne yolun ortasına sandelyeleri koymaya başladılar. İlk önce anlayamadım, ben halen daha arabayla beklerken birisi: "Ne bekliyon geri gitsene" demez mi.

Meğer düğün varmış yol kapanmış. Geri gittim. Başka bir yoldan giderken birden kocaman bir beton vinci yolu komple kapatmış, bende kornaya basınca adam yanıma geldi: "Gözün körmü vinci görmüyor musun?" dedi.

Baktım kendi işim burada olmayacak, birkaç kişiye iş yaptım para yandı. İlginç olan benim arabanın üzerinde az bir toprak var, fidanlar var ve bir de 2 torba çim tohumu var. Ben bunları bir yere götürürken hepsine özel irsaliyeli fatura kesecekmişim. Sonra Belediye'ye girme işim oldu 1 hafta; onu hiç anlatmayacağım.

Bütün bunlar hepsi üst üste gelince bize geri Almanya'ya dönmek kaldı. Almanya'ya da tam gideceğiz, bizim Alman plakalı arabamızı zamanında yurtdışına çıkarmadığımızdan dolayı gümrüğe şerh düşmüşler. Edirne Kapıkuleden çıkamadık. Sonra İpsala'dan gemiyle İtalya üzeri Almanya'ya vardık ve ertesi sene bizi Ramazan Bayramı, Türkiye'ye sokmadılar ve Bulgaristan'da kaldık. Dahasını anlatamayacağım.

Biz Artık Almanya'ya geldik ama ne iş yapacağız, nerede kalacağız? Çocukları okula yazdırdık bütün Almancayı unutmuşlar. Nasıl olacak, problem. Neyse kısa kesip 5 yıl sonra burada çocukları yatılı olarak yurda verdik. Hilmi 11 yaşında, Tunahan da 13 yaşında uzak bir yere verdik. Onların ziyaretlerine gidemiyorduk ve onlar orada herkesin annesi gelince biraz garip kalırlardı. Bir gün hocaları demiş ki: "Biz Londra'ya gezi planlıyoruz, ama araba lazım." Bizim de büyük iş arabamız vardı (bu arada biz yine kendi işimizi kurduk vs.) "Babana söyleyen arabasıyla 5 günlüğüne bizi Londra'ya gezmeye götürebilir mi?" Ben de bunlar çok garip kaldılar orada diye: "Tamam oğlum. Ben sizi götüreyim" dedim ve biz artık Almanya, Belçika ve Fransa'ya vardık oradan gemiyle İngiltere'ye geçtik. Londra'da Süleymaniye Külliyesi'nde kalacağız. Yorgun bir şekilde Londra'nın göbeğinde ve 36 metre uzunluğunda bir minaresi olan, Süleymanlılara ait bir külliye de kaldık. Sonra önceden planlandığı gibi o büyük teker ırmakta gemi turu. Londra Müzesi ve ilginç olan yerleri bize gezdirdiler.

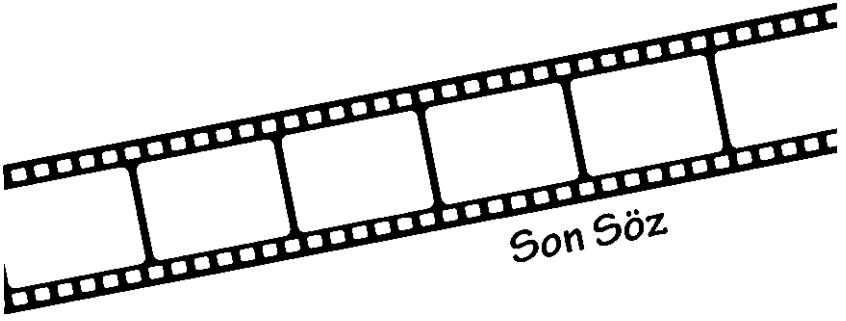
Benim dikkatimi çeken bir mesele bu evcil hayvanlarını İngilizlerin evcilleştirdiğini bilmiyordum. Bir de bir bu Kraliyet Sarayı'nın yanında bir saraya vardık, buranın ismi Kadınlar Köşküymüş. Neden kadınlar köşkü diye sorduğumuzda: "Bu köşk askere giden erkeklerin kadınları 'kocamıza ne oldu?' 'Gelecek mi acaba Yemen'den, Arabistan'dan, Hindistan'dan'

diye düşünürken; aralarında dernekleşip hiçbir erkek eli değmeden bu köşkü onlar inşa etmişler" dediler.

Benim aklıma hemen bizim Osmanlı Askerlerinin kadınlarının ne yaptığı geldi. Bizimkiler de bırakın köşk yapmayı. "Burası Muştur... Giden gelmez bu ne iştir?" diye türkü çığırılmışlar.

Sonra dönüşte ben meşhur 260 Km. uzunluğunda Fransa ile İngiltere arasında deniz altındaki tünelden gelmek istedim. Oraya doğrudan gittik bir de baktık ki. Biz arabayı trene bindirecekmışız ve hiç arabadan inmeden 45 dakika karanlıkta hiç durmadan yolculuk yapacaktıymışız. Ben bunu duyunca hemen vazgeçtim ve yine biz hava alarak deniz üstü gemiyle geri geldik.

Birkaç ay sonra bizim oğlanlar: "Baba bizim hocamızın Prag'a tayini çıktı, biz oraya ziyarete gidelim mi?" dediler ve bir cuma günü de ailece Prag'a hem cuma namazı kılmaya hem de o hoca efendi bizi Prag'ın tarihi yerlerini gezdirir diye yola koyulduk. Orada da ilgimi çeken bu Çekya'da toplam 700 Türk yaşıyormuş ve çoğu başkente. Bu hoca efendi de camiye gelemeyen esnafa okuduğu hutbenin yazılı bir şekilde çıktısını gidip onlara veriyormuş.

Bugün 02.05.2021 babam ve annem öldü. Ben 57 yaşındayım. 4 çocuğum ve Meryem Hanım'la kendi işimizi devam ettirmenin yanında; büyük 2 katlı bahçeli evimizde yaşamaktayız.

Gördüklerimi, yaşadıklarımı, hatıralarımı birilerine bir faydası olur düşüncesiyle yazdım. Benden sonra inşallah torunlarım, akrabalarım, arkadaşlarım bu hatıralarımı okurlar. Dedelerinin neler yaşadığını bilsinler istedim. Belki yüz yıl sonra birileri bu kitabı okur, 'tarihte böyle şeylerde yaşanmış' diyerek düşünürler.

Ben bu kitabımı birilerini aşağılamak veya kötülemek için yazmadım. İçimde birikmiş olan yaşadıklarımı 5 ay boyunca dilimin döndüğü kadarı ile birileriyle paylaşmak istedim. Başka da bir derdim yok.

RESİMLER
ve
BELGELER

1981

Ankara-Yenimahalle bir sünnet düğünü. 1980

Medine. 1984

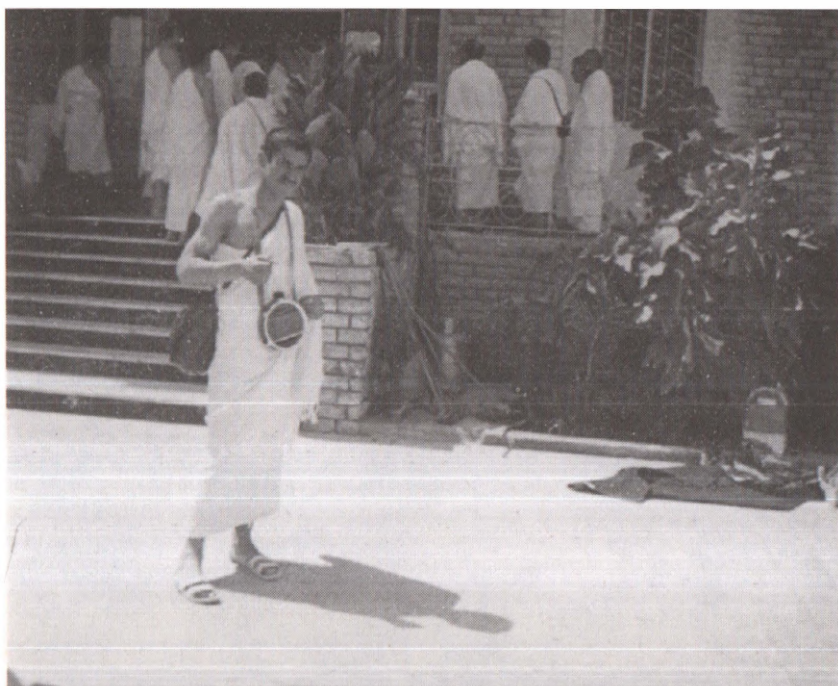
Solda Karabaşlı akrabalar. 1965

**Ürdün Havayolları.
Süleyman Efendi'nin talebesi Nihat Tarhan ile beraber. 1984**

Kuba Mescidi. 1984

Mekke. 1984

Cidde. 1984

Medine: Mehmet Gaye Hoca. Stuttgart sorumlusu.1984

H. Muhammed (s.a.v.)'in doğduğu ev. Mekke. 1984
Almanya'dan hacılarla beraber.

Medine - 1984

Mekke-Aziziye. 1984

Mekke. 1984

Hacı arkadaşlarım. Medine.1984 Şu anda bunlar bana düşman oldular. Ben teşkilattan ayrılmıştım.

Ürdün'ün başkenti Amman. Süleymanlar gezileri. 1984

Medine. 1984

Abim Ersin Işın ile beraber Almanya. 1983.

Bizim Ev. Benim oğlan Tunahan, Baviera Sorumlusu Baddal Güçlü. Yanında Mehmet Akkurt, Abdullah Hilal, Ahmet Mestan ve Mustafa Mortaş Kayserinin Yurt Başkanı

Süleymançıların. 7.5 milyon Euro'ya alınan Köln'deki köşkleri.

Yatılı talebelerimle. Münih. 1989

Ziyarethane, Köln. 2002

Süleymançılar misafirhane. Belçika - Brüksel. 2003

Köşk/Mühlheim. Oranın şirket olarak çevre düzenlemesini yaparken.

Süleymançıların Yurdu - misafir kaldığım yatak odası. Almanya

13 EYLÜL 1974 tarihinde PARIS'ta

İmza edilen sözleşme
uyarınca verilen

ULUSLARARASI AİLE CÜZDANI

LIVRET de FAMILLE INTERNATIONAL

delivré en application de la
convention signée à Paris

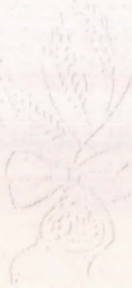
Le 13 septembre 1974

AİLE CÜZDANI

LIVRET de FAMILLE
INTERNATIONAL

Davete İcabet ediniz.
Hadisi Şerif

İNAL ve İŞİN Aileleri

Meryem ile Zekâyi'nin

Düğün merasimlerinde sizleride
aralarında görmekten mutluluk duyacaktır

Babası
Mustofa İnal
'Denizli,

Babası
Osman İşin
'Eskişehir,

Program : 24.09.88
Pazar günü saat 10.00-12.30 arası Plattingenstr 18
(Deggendorf) walledorf'den Gelen alim Merasimi
Münih Fatih Camii salonunda saat 14.00'de
Arası yemek ve Düğün programı olacaktır
Adres : Landwehrstr 46-8000 München 4
(Verdi'nin üst katı) Tel : 089/533608

«Dini nikâh belgesi»

- Meryem inâl Mustafa Kızı (Vekili Mersup)
- Zekâi İfın (Z. İm) Osman Oğlu
- Şahitler : Ahmet Mestan - Mustafa Mestan
- Mehri muaccel : analarında malûm
- Mehri müccel : 7001,- DM.

Yakında isimleri yazılı gençler,
Şahitler huzurunda dini nikâhlarını
kıldırılmışlardır.

Mesut ve bahtiyar olmalarını Cenabı hak
tan temenni ve niyaz ederiz. 18.10.98

[Signatures]
Nihat Targhan
Sdr. *[Signature]*
Pöprüz *[Signature]*
Mehmet *[Signature]*
Mehmet *[Signature]*
Mehmet *[Signature]*

T.C.
İÇİŞLERİ BAKANLIĞI
Nüfus ve Vatandaşlık İşleri
Genel Müdürlüğü

Sevk Tarihi : 04/01/1999

Sevk Sayısı : 11

TÜRK VATANDAŞLIĞINDAN
ÇIKMA İZİN BELGESİ

Dosya No. : 116-88215-98

İzin Alanın Kimliği		KÜÇÜK SOY KİMLİK		
		Adı ve Soyadı	Cinsiyeti	Doğum Tarihi
Soyadı	İŞİN	TUNAHAN İŞİN	ERKEK	09/03/98
Adı	ZEKAYİ			
Baba Adı	OSMAN			
Ana Adı	HATİCE			
Doğum Yeri	NARLI K.			
Doğum Tarihi	19/05/64			
Medeni Hali	EVLİ			

Yukarıda kimliği ve fotoğrafı bulunan, ZEKAYİ İŞİN FEDERAL ALMANYA vatandaşlığına geçmek üzere 403 Sayılı Türk Vatandaşlığı Kanununun 20 nci maddesi uyarınca Bakanlar Kurulunun 16/11/98 gün ve 96/12075 sayılı kararı ile Türk vatandaşlığından çıkma izni verilmiştir. vatandaşlığına geçtiğini belgelendirdiğinde kendisine Türk vatandaşlığından çıkma belgesi verilecektir.

Belgenin verildiği tarih : 10. 6. 99

Nüfusa kayıtlı olduğu yer : HİMALİÇÇİK

3 Zonen / Teilstrecken	Tarifstand: 01.06.1984	
Gültig- keits- zeitraum	Wochen- marke (DM)	Monats- marke (DM)
7-Tage-Wo Mo (9.00 Uhr) bis nächsten Mo (12.00 Uhr)		

12.40 49.50

Bitte beachten Sie:

- Die Karte ist nur mit einer Wertmarke gültig.
- Stammkartennummer bitte auf der Wertmarke eintragen (Tinte oder Kugelschreiber), wenn sie nicht bereits aufgedruckt ist.
- Überprüfen Sie, ob die Tarifangabe auf der Wertmarke mit einer der Angaben im Tarifraster übereinstimmt.

Weitere Benutzungsbestimmungen siehe Rückseite!

Gültig für die Zonen / Teilstrecken:

00001300	2300		

Wertmarke
hier einstecken

Stammkarte Nr 2109 68

Münih Metro Kartı Hergün kullanırdım.

Name: * I S I N *

Vorname: Zekeriya

Beruf: Küchengehilfe

geb. am: 29. Mai 1964

geb. in: Eskişehir/Türkei

Wohnort: 8160 Miesbach

Str./Hs.Nr.: Möller am Baum 46 7/2

Staatsangehörigkeit: türkisch

Dieser Fischereischein gilt bis 22.09.1981
(Siehe auch Seiten 5 bis 6)

Der Jugendfischereischein
- gilt nur in Begleitung eines volljährigen
Fischereischein-inhabers*) -
- selbstständig fischen ist untersagt -

Gebühr: 3.-- DM

Fischeres-Abgabe: 3.-- DM

Liste Nr. 42/83

Ort, Datum:
Miesbach, am 21. SEP. 1981

Stadterwaltung/
Im Auftrag:

Ralsch
(Unterschrift)

Reise St. Gültungsmarken:
Gebühr: 6.-- DM

İrmak ve gollerde balık yakalama belgesi.

Bu kitap bir 'tövbe' kitabıdır. Kırk yıl süren bir kandırılmışlığın kitabıdır bu kitap.

Öyle bir pişmanlık ki, *Allah tövbemi kabul etsin, başkaları bu tuzaklara düşmesin* diye edilmiş bir tövbenin, kitaplaşmış hali var elinizde.

**Zekayi İŞİN yaşadıklarını anlatırken diyor ki;
'Süleymancılığı öyle bir anlatmışız ki evde,
çocuklarım Süleyman Hilmi Tunahan'ı
Peygamber sanıyordu'.**

OkuYorum
www.okuyorumyayinlari.com

Yayınları
0535 675 0021

-Adolf Hitler'in gizli Müslüman olduğunu neden yaydılar?

-Süleyman Hilmi Tunahan Nazilere destek için adam gönderdi mi?

-Süleyman Hilmi Tunahan'ın yetiştirdiği talebesi 'Süleymancılardan amacı devleti ele geçirmektir' dedi mi?

-Süleymancılardan ayrılan asker kökenli Hüseyin Karadeniz

-'Bütün cemaatler devleti ele geçirmek ister' dedi mi?

-Süleyman Hilmi Tunahan İmam Hatip öğrencileri için 'Deccal Ordusu' dedi mi?

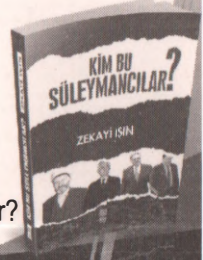
-Yıllarca bir sahtekara mı Rabıta yaptım?

-Kemal Kaçar kendini Hz. İsa olarak tanıttı mı?

-Kemal Kaçar bir şeyh mi siyasetçi mi?

-'Siyasetle işimiz olmaz' diye hala neden yalan söylüyorlar?

-Hangi müftünün evini dinamitle patlatmaya çalıştılar?

Bir Gurbetçi Hikayesi

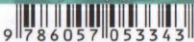
Almanya'da Yabancı
Türkiye'de Almancı

Almanya'ya çalışmak için gidenler, memleketlerinde bıraktıkları anne, baba, eş veya evlat hasreti çekerken, Türkiye'de kalanlar hep dönüş yolunu gözledi. Değil ceplerde, evlerde bile telefonun olmadığı bir gurbet ve hasret hikayesidir bu hikayeler.

Zekayi Işın, bu gurbeti her iki yönüyle yaşayanlardan birisidir. Almanya'ya çalışmak için giden anne baba yokluğu ile yaşadıklarından sonra, kendisi de Almanya'ya gidip memleket hasreti çekiyor. Annesini babasını özlerken kendi memleketinde gurbet yaşıyor, Almanya'ya gidince ayrı bir gurbet yaşıyor.

www.okuyorumyayinlari.com

 /okuyom

